

ΕΥΜΑΚΑ

ΣΕΛΙΔΕΣ
100

283
6.12.60

ΕΞΕΚΙΝΗΜΑ
ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ

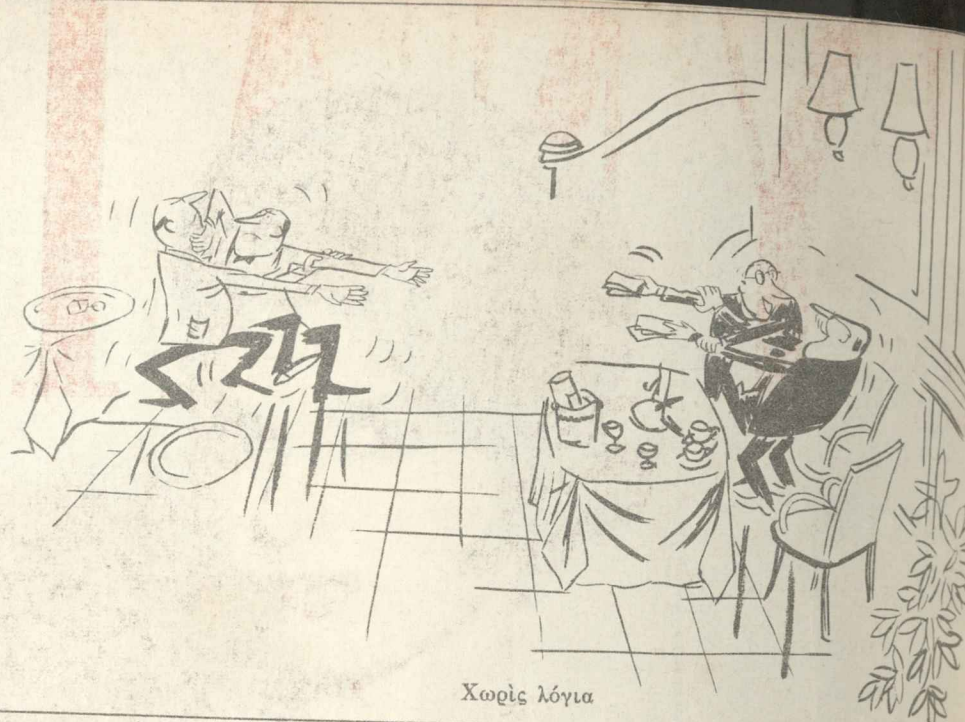
Μία ενδιαφέρουσα έρευνα
για τις εργαζόμενες
νέες κοπέλλες

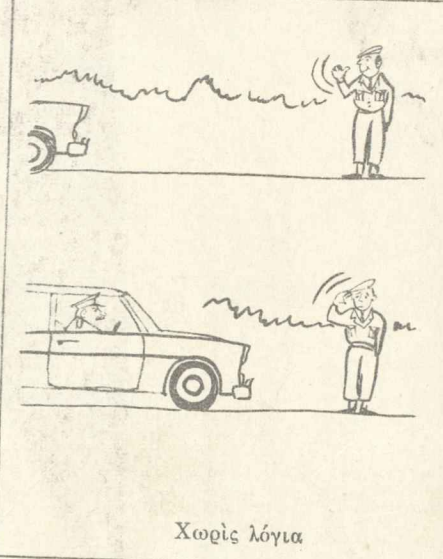
Η εύθυμη σελίδα μας

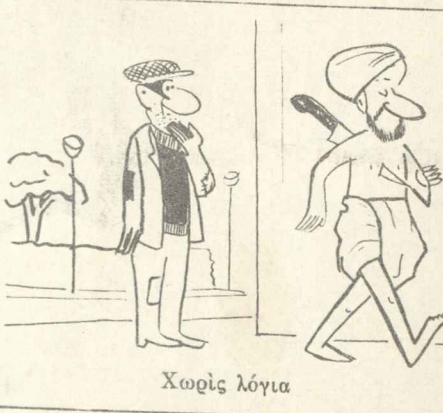
Χωρίς λόγια

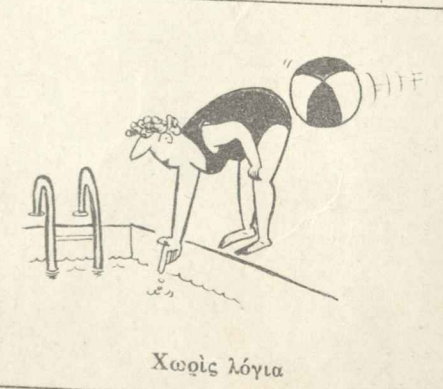
Χωρίς λόγια

Χωρίς λόγια

Χωρίς λόγια

Χωρίς λόγια

Μου τὸ τυλίγετε παρακαλῶ!

Χωρίς λόγια

ΕΠΙΧΡΕΙΑ

Μεγάλη δεκαπενθήμερη εικονογραφημένη επιθεώρησης
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: Ε. Χ. ΤΕΡΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΜΑΣ
"Ένα μοντέρνο, έτοιμο, γοητευτικό, άραιοτατο φόρεμα «ΛΑ' Ν», από πλίσσέ περιβαλλούτ. Μόλις εκκλωφόρησε σ' όλα τα καλά καταστήματα, σε πρωτότυπη παριζιάνικη συσκευασία. Το φόρεμα αυτό, που φοριέται όλες τις ώρες, υπάρχει στους άραιοτέρους χρωματισμούς. Με την τελειότητα της απλής γραμμής του, μπορεί να φορεθεί από κάθε γυναίκα και να γίνει ένα θαυμάσιο απογευματινό ή βραδυινό φόρεμα με την προσθήκη ενός κοσμήματος ή λουλουδιού. Είναι, τέλος, πολύ πρακτικό, γιατί πλένεται και δε χρειάζεται καθόλου σιδερωμα.

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 6

ΜΟΔΑ

- 17 Ματιές στη Μόδα.
- 48 Η παχουλιά, αλλά κάπως κοντή γυναίκα δε διαλέξει...
- 50 Για μία ψηλή, αλλά πολύ λεπτή σιλουέτα ταιριάζει...
- 52 Η κοντή και λεπτή γυναίκα θα προτιμήσει...
- 54 Μοντέρνα παιδικά σύνολα.

ΣΠΙΤΙ

- 14 Η «Τυναίκα» σας συμβουλεύει.
- 28 Αναζητήστε τη χαρά της ζωής με το χαλάρωμα.
- 68 Η οικογένεια Μαλλινάκη!...
- 71 Το μενού του 15θήμερου.
- 72 Μενού για γεύμα και μενού για δείπνο.

ΚΑΜΠΑΝΙΕΣ

- 11 Εκκίνημα για τη ζωή.
- 34 Τα λιμαζώματα και τα φάρμακα.
- 32 Το «κατηγορώ» των ανδρών.
- 38 Τα παιδιά και το χρήμα.

ΠΟΙΚΙΛΑ

- 6 "Όπερα" (Ο μαγικός κόσμος των ήχων).
- 20 Μία μικρή βασίλισσα σ' ένα μεγάλο έργο.
- 22 Η γυναίκα, μπροστά στο νόμο.
- 31 Οι ξηροί καρποί.
- 35 Αυστραλία.
- 42 Ο πρώτος έρωτας.
- 46 Η λαμπρή βασίλισσα του κρινολίνου.
- 56 Η ιδιωτική ζωή των γάτων.
- 62 Κάτω από το βλέμμα του Βούδδα.
- 64 Οι δέκα γυναίκες στη ζωή του Ζάν Μπελμόντο.
- 66 Το παράνομο της πεθεράς.
- 67 Χορός μεταμφιεσμένων (Ο έρωτας στο πεντάγραμμο).
- 82 Περνάτε την ώρα σας ευχάριστα.

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

- 40 Βερόνικα τηλ. 235.473 (Διήγημα).
- 58 Η αυτοκτονία της ωραίας "Άλμα Λίντσεϊ" (Άστυν, νουβέλα).
- 74 Πρώτη αγάπη (Μυθιστόρημα).
- 84 Έδελν (Μυθιστόρημα).
- 87 Η παρείσακτη (Μυθιστόρημα).
- 90 Κοντά στο ποτάμι (Διήγημα).

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 34, ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗΛΕΦΩΝΑ: Διεύθυνσις 614,047, Σύνταξις 623,106, Λογιστήριον 614,047, Τυπογραφείον 21,226, Λιθογραφείον 71,123.
ΣΙΓΝΑΡΟΜΕΣ: Έξωτερικού, Έτησια Δολλάρια 8,50. Έσωτερικού, Έτησια (26 τεύχη) Δρχ. 160, Έξω (13 τεύχη) Δρχ. 80. Τρίμ. (6 τεύχη) Δρχ. 40. Έμβόματα δια τραπεζικής ή ταχυδρομικής επιταγής προς Εθ.γγ. Χ. Τερζόπουλον, Πανεπιστημίου 34, Αθήνας.

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΤΕΥΧΟΣ
ΜΕ 116 ΣΕΛΙΔΕΣ
ΚΑΙ ΕΠΙ ΠΛΕΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Μία καταπληκτική έκδοση αφιερωμένη
στις προετοιμασίες των Χριστουγέννων.

Δύο συμβουλές
γιά τήν όμορφιά σας
Έξαφανήσατε εντός δευτερολέπτων κάθε σκληρόν δέρμα χρησιμοποιώντας

Pritty

- Είναι προϊόν τελείως νέας συνθέσεως και μοναδικόν εις τόν κόσμον.
- Έξαφανίζει άμέσως τὰ σκληρά και νεκρά δέρματα επί των ποδών, χειρών, γονάτων, αγκώνων και τὰς μεταξύ των δακτύλων σκληρώσεις.
- Το PRITTY δρώ προληπτικώς αποτρέποντας τόν σχηματισμόν των χόνδρων ιδίως στας πτέρνας... Έτσι δέν θα σας φεύγουν οι πόνοι στις κάλτσες.
- Το PRITTY σας δίδει λείο και άπαλό δέρμα χωρίς να τό ερεθίζει όταν τό χρησιμοποιήτε τακτικά.

- Το PRITTY φέρνει εύεξία στα πόδια και σας χαρίζει ανάλαφρο περπάτημα.
- Το PRITTY αφαιρεί επίσης τὰ πετσάκια γύρω από τὰ νύχια ποδών και χειρών.

ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΤΗΣ DUNBAR LABS. NEW JERSEY U.S.A.

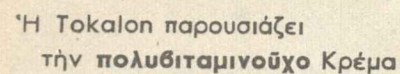
4 Purpose Cream
Η κρέμα που κάνει τήν δουλειά πολλών. Έξαγνίζει τούς πόρους του δέρματος. Είναι εξαιρετική CLEANSING cream. Τονώνει τὰ δέρμα είναι μία περίφημη βάση πούδρας.

DRY SKIN CREAM
Κρέμα για ξηρά και στυγνά δερμα μετά ειδικώς μελετημένη για μεράσματα καίματα.

Κρέμαι ημέρας και νυκτός.

Lady Esther

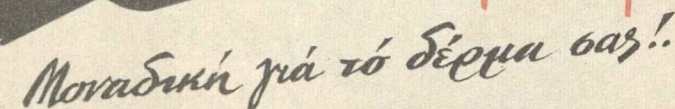
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ Χ. ΛΑΠΤΑΣ-Μ. ΡΟΥΝΤΟΣ
ΑΓ. ΚΩΝ/ΝΟΥ 3-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 528.754
ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΤΗΣ ΒΟΡ. ΕΛΛΑΔΟΣ Ν. 2. ΜΙΣΥΡΑΝ ΔΙΑΔΟΧΟΙ
ΤΣΙΜΙΣΚΗ 60-ΘΕΣ/ΝΙΚΗ-ΤΗΛ. 70.137

Tokalon, ή παγκοσμίως γνωστή μάρκα, παρουσιάζει μία νέα της δημιουργία, την πολυβιταμινούχο Κρέμα SKIN BEAUTY, για την οποία γίνεται πολύς λόγος. Η Κρέμα SKIN BEAUTY, θαυμάσια για όλες τις χρήσεις, από την απλά και απορροφάται εύκολα στο δέρμα. Πλούσια σε κατάλληλα συστατικά, χωρίς να είναι λιπαρή, τρέφει το δέρμα, χάρις στις βιταμίνες Β, Ε και F και έπι πλέον ηγναινει σε όλα τα δερματικά.

Η Κρέμα SKIN BEAUTY προσφέρει μία αποτελεσματική προστασία, τόσο το καλοκαίρι, με τον δυνατό ήλιο, όσο και τον χειμώνα με το πιο δυνατό κρύο. Γκανοποιεί όλα τα γούστα. Το δρυμό της είναι ελαφρύ, κάνει ένα διακριτικό μακιγιάζ που 'κρατάει καλά, απλώνει άνετα και όμορφαίνει πραγματικά.

Μήν περιμένετε πολύ για να περιποιηθί-
τε όπως πρέπει το δέρμα σας και φροντίστε
το έγκαιρως. Η **Tokalon** έλυσε το πρόβλη-
μά σας με τη νέα πολυβιταμινούχο Κρέμα
της SKIN BEAUTY (σέ μωβ σωληνάριο), που
πουλιέται τώρα παντού.

Ἔχετε ἀνάγκη ἀσφαλτοῦς καὶ

ποδιτισμένες προφύλαξε;
Ή ΚΥΛΟΤΤΑ ΥΓΕΙΑΣ "COSETE", σάς τήν προσφέρει με τήν καταπληκτική κα σύγχρονη πρωτοτυπία της. Δ'ιδίωβροχη, με ΕΙΔΙΚΗ ΘΗΚΗ πού συγκρατεί ασφαλώς τήσ σερίετ' ύγελας (όχι πιά ζώνες κλπ.) ή ασύγκριτη κυλότητα ύγελας "ΚΟΞΕΤ", σάς δίδει "Ασφάλεια - Υγεία - Αυτόπεριποίηση, στήν δουλειά στό δρόμο στή διασκέδαση, στό ταξίδι. Πλέ- νεται καί στεγνώνει άμέσως χωρίς σίδερο.
"Ένα υπέροχο ΔΑΓΚΑΚΟ ΠΡΟΪΟΝ
 Ζήτησάτε τήν όπό τό Φαρμακείο, ΝΕΑ τμήμ Δρ. 50. Ποικίλοι χρωματισμοί - 5 μεγέθη.
ΓΙΑ ΛΑΒΕ ΚΟΜΨΗ ΚΥΡΙΑ ΚΑΙ ΔΙΔΑ "COSETE".
ΙΣΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ.

ΓΕΝ. Δ/ΡΟΣ "PROGRESS", Ο.Ε. ΑΘΗΝΑΙ ΑΜΕΡΙΚΗΣ 9, Τ. 34719-625722
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΑΘ. ΠΑΠΑΠΟΣΤΟΛΟΥ, ΕΓΝΑΤΙΑΣ 72, Τ. 75.704

Τὰ χέρια, καὶ τὰ πῶ
κουρασμένα, μένου
λευκά καὶ περιποιημέ
να μὲ τὴν πολυβιταμι
νοῦχο Κρέμα SKIN BEAU
TY. πού εἶναι ἀπαλή
καὶ θηπτική. Δὲν θά
μετανοιώσετε ἂν ἔχετε
κοντά σας, τόσο στὴν
κουζίνα, ὅσο καὶ στὸ
μπάνιο σας ἓνα σωλη
νάριο.

11. ОПЕРА

ΤΗΣ Κ. ΑΛΕΞ. ΛΑΛΑΟΥΝΗ

Αν στην Αυστρία και στη Γερμανία χρωστούμε την παρόσια ένδοξη οργανή των μουσικής, είναι στην Ίταλία που γεννήθηκε και η γρήγορα έλτο τον κόσμο, το άλλο θαύμα στο είδος της μουσικής. Στην γλώσσα μας, μεταφράσαμε την όπερα «μελοδράμα» ξεκινώντας την έννοια του «δραμάτιου με μέλος» δηλ. με τη μελωδία. «Ο όρισμός λέει ότι ασυστος γιατί με τη λέξι: «μελοδράμα» — «μελονότιον» ο είδος της μουσικής — υπονοείται ένα άλλο είδος: απαγγελία ενός ποιήματος ή ενός τραγουδιού που με διακριτική μουσική υπόκρουση. Αλλάζει ένας ήθοςος απαγγελία του ποιήματος, ή μία σκηνή από κάποιο θεατρικό έργο ενώ υπονοείται από μουσική γραμμένη γι' ένα ή περισσότερα πρόσωπα που παίζουν σκηνικά κ.α. Αυτό λέγεται «μελοδράμα». Αν αποδίδεται τη λέξι «όπερα» με τη λέξι «μουσικοδράμα» ίσως νήμασαν πιο κοντά στη σωστή έννοια, έιν και το δούμε ο όρισμός «όπερα» περιλαβαίνει και το «μουσικό δράμα», την κομωδία, την «κωμική όπερα», τη «μουσική τραγωδία» κ.λ. Γενικά, το τον κόσμο την όπερα τη λένε «όπερα» χωρίς πούθενά να έπιχειρήσαν να φράσουν στη δική τους γλώσσα τον όρισμό.

Λέω παραπάνω πώς στην Ίταλια γεννήθηκε η όπερα. Άντουν είναι η χώρα "Ελλάδα, η ελληνική τραγωδία που έδωσε την ίδρυση, τη βασική ιδέα που λέμε: "Εκεί, κατά τα τελευταία χρόνια του 16ου αιώνα, στη Φλωρεντία ένας κύκλος από μουσικούς, ποιητές, φιλόσοφους και άλλους κορυφαίους ανθρώπους, μαζεύονταν στο μέγαρο του κόμητα Μεδίκι που έ"χε τον τίτλο του Κόρσι και συζητούσαν πάνω σε διάφορα θέματα, αλλά κυρίως πάνω στη μουσική. Άδερφι έλοι τους της "Αρχαίας Ελλάδας, όχι μόνο ήταν άσκητοι, της συντροφιά τους "Ακαδημία", εμπνεύμονταν, ό,τι τον Πλάτωνα, αλλά μελετούσαν την αρχαία ελληνική τραγωδία φιλοδοξώντας να την άναυξουν και, παράλληλα, να έανακτανομένη και τη μουσική που άρχιζαν να άναυξουν. Ένας Γερμανός μουσικόλόγος, ο Έρβιν Κρέλ, γράφει: πώς, στην πραγματικότητα η όπερα άναυξήθηκε "τυχαιά. Και δεν έβλεπε άδίκιο...

Καθὼς εἶδαμε ἀπὸ προηγουμένα ἄρθρα, ὡς τότε, ὡς τὰ τέλη τοῦ 16ου αἰ-
 να, ἡ μουσικὴ ἦταν μονάχα χορευτικὴ, ἀκολουθώντας τὴν πολυφωνικὴν πο-
 ῖαν τραγουδοίαν· ἀλλὰ πολλὰς «πάρτες», πολλὰς φωνὰς ποὺ τρέχουν παράλληλα.
 αὐτὰ τὰ πολύφωνα κόβα οἱ συνθέτες δειγνύμεν ὅλη τὴν ἀντικειμενικὴν πο-
 ρὴν, ποὺ ἦταν πιά ἀληθινὴ σοφία. Ὑπῆρχε ὅμως κ' ἐν ἑλάνθῃ εἰδος τοῦ
 «πριζάκι», ποὺ ἦταν ἓνα ἱταλικὸ ποίημα μὲ σποράδες, σύντομον τὴν ἀρχὴν τοῦ
 14ου αἰώνα, ποὺ τραγουδοῦνταν μὲ συνοδεία λαοῦτον. Τὰ πανηγυρικά ποίη-
 ματα εἶχαν θρησκευτικὰ θέματα, τὰ περισσότερα ἦταν τραγουδιὰ ἐρωτικὰ καὶ πο-
 ῖα μὲ τὴς μωρφὰς ἐκκλησιαστικὰς χορευτικὰς. Τὸ εἶδος αὐτὸ εἶχε μετὰ τὴν
 ταχὺ ἐπὶ τοῦ ὁλοκλήρου αἰῶνος καὶ οἱ συνθέτες τῆς ἐποχῆς ὡς ποιοτικὴ
 ὁρατικότητα, πικρὸ ἐκτεταμένον ἔργον, γαμμένα μὲ τέσσερες ἡ πέντε φων-
 αὶ.

Ἐνα ἄλλο εἶδος πού προηγήθηκε τῆς ὁπερα, εἶναι ἡ καντάτα. Ἡ ἀρχὴ τῆς ἱταλικῆς αὐτὴ λέξις σημαίνει «αὐτὸ πού συνιστάται» (xantata) ὡς θεοὶ πρὸς τὴ συνάτα πού εἰσπαινοῦν «αὐτὸ πού συναρπάζει» (xantata) πάλιν.

Ἀργότερα ἡ καντάτα ἔγινε μιὰ λυρική σκηνή μὴ ἔνα ἡ περιόριστος πλοῦν καὶ μὴ συνοδεῖται ἀπὸ διάφορα ὄργανα. Μὴ σκηνὴ ζωὸς γὰρ θεωρεῖται πὺν πὺν πότε εἶχε κοσμικὰ, ἐρωτικὰ θέματα, πότε θρησκευτικὰ, σὺν ὅλῃ ἀπ' τὴν Ἁγία Γραφήν. Ὅταν τὰ θέματα ἦσαν θρησκευτικὰ καὶ ἡ καντάτα ῥιζόταν γιὰ τὴν ἐκκλησία, τότε γιὰ συνοδεῖται δὲν εἶχε παρὰ τὸ ἐκκλησιαστικὸν ὄργανον.

Γενικά, στα τέλη αυτού του 16ου αιώνα, οι συνθέτες προσπαθούν να δια-
 οργάνωσουν καλύτερες μορφές τόσο στη φωνητική, όσο και στην έγγραφη πο-
 σική και σ' αυτές τις προσπάθειες τους έρχονται οι σπαρτοί τους της επο-
 ρας και των δραμάτων όσο και της μελωδίας με ένοργα οργανά. Το πο-
 ρο είναι ένα έργο με θεαματικό περιεχόμενο για χορεία, χορεύματα, α-
 σολίστες, χωρίς σκηνική δράση όμως. Όσο για τη «μελωδία», είναι το
 τραγούδι για μία και μόνη φωνή που δεν ακολουθούν άλλες φωνές, αλλά
 ή και περισσότερα όργανα.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴν, κατὰ τὰ τελευταῖα εἰκοσι χρόνια τοῦ 18ου αἰῶ-
 ρος ἀνακαλυφθῆναι τρεῖς ἀρχαῖοι ἑλληνικοὶ θῆνοι καὶ μ' ὅλο πο-
 καθοριστὴν ἀξίαν, μὴ τοῦ διαβασμοῦ, κέντησαν ἰδιαίτερα τὴν πανταπῶς
 συντροφιάς τῶν κέντησων Μπαρὼν καὶ Κόρι. Σ' αὐτὴ τὴν συνομιλίαν
 καὶ ὁ Βιτόντζο Γκαλιλέϊ (1533 — 1591) περὶφηρος συνθέτης καὶ ὁ-
 στας, πατέρας τοῦ διασημοῦ ἀποτρονόμου, ἀδέρφης κ' αὐτοῦ τῆς ἀρχαίας
 λαδᾶς. Οἱ ἑλληνικοὶ θῆνοι ὄψαντο τὸ Γκαλιλέϊ καὶ γράφῃ τὴν παρὰ
 γὰ μὴ μόνον φωνὴν μὲ συνοδείαν λαοῦτο, πάντοι σὲ κείμενο ἀπὸ τῶν «Κό-
 ρι» τοῦ Ἀδάντη ποῦ, καθὼς φαίνεται, εἶναι οἱ πρῶτες «μονοδείες», εἰς τὰς
 ὅδ' ἠγαθήσαν. Τὸ παράδειγμα θῆνοι τοῦ Γκαλιλέϊ ἀκολούθησαν πολλοὶ
 χρόνοι τοῦ μουσικοῦ γράφοντος μελωδίας γὰ μὴ φωνὴν μὲ συνοδείαν
 Τὸ λαοῦτο ἦταν ἕνα ὄργανον μὲ δέκα χορδὰς ποῦ παίζονταν μὲ τὰ δάκτυλα

Γέννησις καὶ Ἱστορία
Τὰ πρὶν ἀπ' τὴν Ὁπερα
Φλωρεντία καὶ Βενετία
Ὁ Κλαύδιος Μοντεβέρντι

η Ένα πλήκτρο κι' έμοιαζε με το σημερινό παντολινό, πιά μεγάλο όμως στο σχήμα. Κι' όλοι αυτοί οι μουσικοί δεν σκέπτονταν τίποτ' άλλο στο προσπαθείς τους να παίξουν παρά το ξαναχτυπώντας τις άρχαιες ελληνικής μουσικής! Το 1594, στο μέγαρο που χόντε Κόρσι, γίνεται κάτι το πρωτοφανές: Παράσταται στην τή "Δάφνη", ένα δραματικό ποήημα του "Ουτάκιου Ρινουάντι: με μουσική του Τζιάκομο Πέρι, που θέμα είχε την πάλη του "Απόλλωνα με την Πήθηνα. Δυστυχώς κι' η μουσική του Πέρι χάθηκε — έχει απομείνει μόνο το ποίημα — κι' όστε απήμειναν λεπτομέρειες γι' αυτήν την παράσταση, αλλά, λίγο άργότερα, οι ίδιοι, οι Ρινουάντι και οι Πέρι συνεργάζονται και, το 1600, παρουσιάζουν ένα καινούργιο έργο, την "Ευρώπηκη, που είναι πιά μιά πραγματική όπερα, η πρώτη τή όπερα. Παίχθηκε πολλές φορές στη Φλωρεντία, προκαλώντας το γενικό έθνοςοιασμό.

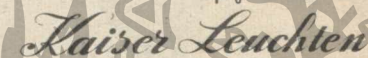
Οι Φλοκισμένοι ήταν πάλι βέβαιοι πώς ἀναστήσανε τὴν ἀρχαία ἑλληνικὴν πραγμαδίαν, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα, ἔχσαν δημιουργήσει ἕνα νέο μουσικὸν αἶθος, μὴ καὶνούργια μορφή, μὴ καὶνούργια τέχνη: τὴν ὕπερα. Πρέπει ὅμως νὰ πούμε, μελετώντας τὰ παλιὰ αὐτὰ μουσικὰ κείμενα, πὺς οἱ πρῶτοι αὐτοὶ δημιουργοὶ τῆς δεξιᾶς, στὴν προσπάθειά τους νὰ ζωντανέωσαν τὴν ἐλληνικὴν πραγμαδίαν, δὲν διαλέγαν μονάχα θέματα ἀπ' τὴν ἑλληνικὴν μυθολογίαν, ἀλλὰ καὶ δίδαν περισσότερὴ σημασίαν στὴν ποίησι: παρὰ τοῦ μουσικοῦ, ἔτσι ποὺ ἡ μουσικὴ τους κατανοοῦσε μονότονον, ἡ μελωδίαν τους στεγνὴν, γκριζήν. Βασισμένοι στὲς θεωρίαι τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, πιστεύαν πὺς ἡ ποίησις πρέπει νὰ κυριαρχῇ καὶ ἡ μουσικὴ νὰ τὴν ὑπηρετῇ. Ἔτσι καταπολεμοῦν μὲ πάθος τὴν παλιὰ σοφὴν τεχνικὴν τῆς ἀντιστάσεως — ποὺ κατὰ τὴν ἰδέαν τους ἔπρεπε τὸ ποιητικὸν κείμενον — ἀπολοιοῦν τὴν μουσικὴν καὶ δημιουργοῦν τὸ «παγγελματικὸν ρεσοταβίδιον» — μὴ μουσικὴν ὁμιλίαν ποὺ θὰ ῥοῦπε ἀγρότερον καὶ στοὺς ὕπερας ποὺ Ρωσσίαν καὶ ἄλλων — καὶ ποὺ συνωθεύεταν ἀπὸ ἕνα κλαδισμὸν ἢ ἕνα λαοῦτον. (Ὅπως καὶ νῦναι, οἱ νέοι αὐτοὶ τρόποι ἀρέσανε κτεῖν τὴν ἐποχὴν καὶ συγκινοῦσαν τὸν κόσμο.

Κοντά στον Πέρι, πολλοί, πάμπολλοι είναι οι μουσικοί της Φλωρεντίας που γράφουν όπερες ή μελωδίες κι' ανάμεσα τους ξεχωρίζουν ο Τζιούλιο Καττίνι — που και σήμερα άκούει οι καλλιτέχνες που τραγουδούν έμπειροί τους έργα του στις συναυλίες τους — και ο Έμιλιο ντε Κασαλιέρι που είναι ο πρώτος που έγραψε ένα «δρατόμιο», μία θρησκευτική όπερα, με τίτλο «Παράσταση της φυγής και του σώματος».

Ἀπὸ τῆς Φλωρεντίας, ἡ ὥπερα παρναίει στὴ Ρώμη ὅπου παίρνει ποὺλ πὺ πλατέϊς διαστάσεις: Γίνεται θεατρικὸν ἔργον μὲ ἀπαιτήσεις σκηνικῆς δράσεως μὲ ἀπαιτήσεις θεατρικῆς, μεγαλόπρεπος δίκαιος, περίπλοκα μηχανικὴ μέρα. Γιὰ πρώτη φορὰ, οἱ Ῥωμαῖοι συνθέτουν παρεμβολήματα στὶς ὥπερες του, καὶ κόρα — chorales — κι' ἐπὶ πλέον, ἀνάμεσα τὸ δράμα, βάθος καὶ μερικὴ κωμικὰ ἐπεισόδια ποὺ, ἀργότερα, θὰ δώσουν τὴν ἰδέα τῆς δημιουργίας τῆς «Ὁπερα Μπούφα», τῆς κωμικῆς ὥπερας δηλαδὴ.

[illegible]

Ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τοῦ Μοντεβέρνι πρὸ διασωθήσαν εἶναι: ἡ «Ἐπιστροφή τοῦ Ὁμοῦ», ἡ «Στέψη τῆς Πομπέας» καὶ ἡ «Πάλη τοῦ Τανκρέδου καὶ τῆς Κλορίνας», ὁδοὶ ποὺ παίζονται κάπου - κάπου σὲ Ἀυλικὲς Σκηθεὶς ποὺ ἐπιθυμοῦν ν' ἀναγενοῦν τοὺς περὶ τὸν τοῦ καὶ νὰ τοὺς ποικίλουν, ἀνατρέχοντας σὰ

Θα μείνετε "Εκθαμβοί"
από την ποικιλία - την ποιότητα - τις χαμηλές τιμές

Agajwlm-äskä

Σταδίου 19-21

Σταδίου 31

ΕΚΘΕΣΙΣ

ΕΠΙΠΛΩΝ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΡΥΘΜΟΥ
ΜΟΝΤΕΡΝΑΣ ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΩΣ ΣΠΙΤΙΟΥ

Η ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΣΤΡΩΜΑΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ
ΚΑΙ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΝ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΡΥΘΜΟΥ

ΝΕΟΣΤΡΩΜ

Έχει την τιμή να παρουσιάσει εις το Έλληνικόν Κοινων την ΝΕΑΝ ΕΚΘΕΣΙΝ της ΕΠΙΠΛΩΝ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΡΥΘΜΟΥ και ΜΟΝΤΕΡΝΑΣ ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΩΣ ΣΠΙΤΙΟΥ εις τήν υπόγειον σάλην της γνωστής Έκθεσός της ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ & ΘΗΣΕΩΣ

- ✓ Πώς επιπλώνεται το σπίτι
- ✓ Πώς διακοσμείται κάθε δωμάτιο

Στην νιαν μας σάλην ἔχουσιν 550 τ.μ. ἡ ὁποία πρὸς προτίμησιν τῶν θνητῶν μας ἐκ τῆς καλῆς ἀντίγραφος ἐκτείνεται εἰς τὸν ὑπόγειον κήρον τῆς Έκθεσός μας, ὁποῦ σκονται ἀνεπτυγμένοι, ἐπιπλοῦνται καὶ διακοσμῶνται ὅλοι οἱ χώροι τοῦ σύγχρονου σπιτιοῦ.

Olympic

• ΝΕΑ ΣΕΙΡΑ ΜΟΝΤΕΡΝΩΝ ΕΠΙΠΛΩΝ • ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΤΡΟΠΟΙ ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΩΣ
• Διευθυντὴν τῶν decorateurs τῆς βιομηχανίας μας, παρουσιάζονται με ὑπερφανείαν εἰς τὸ Ἑλληνικόν Κοινων

ΕΠΙΣΚΕΦΘΕΤΕ ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΕΚΘΕΣΙΝ ΜΑΣ ΟΛΑΙ ΤΑΣ ΕΡΓΑΣΙΜΟΥΣ ΟΡΑΣ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΣ
Οἱ DECORATEURS μας εἰς τὴν διαθεσὴν σας ἂν ὀρεῖσθε διὰ τὴν μελέτην, ἐπιπλοῦν καὶ διακοσμῶν τοῦ σπιτιοῦ σας.

ΝΕΟΣΤΡΩΜ

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ & ΘΗΣΕΩΣ — ΤΗΛ. 33.068
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ: ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΣΥΓΓΡΟΥ 89 - ΤΗΛ. 92.240

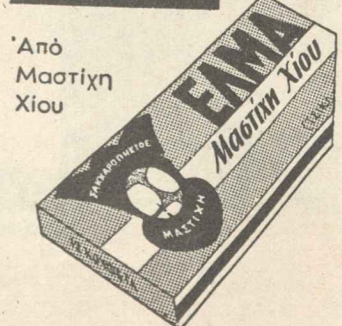
ΝΥΦΙΚΑ
ΚΑΙ ΕΙΔΗ
ΓΑΜΟΥ
ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΑ
ΝΤΑΙΖΗ

ΝΤΑΙΖΗ ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΥ
Έργοῦ 64, 6ος ὁδός, τηλ. 26-729

ΕΛΜΑ

Από
Μαστίχη
Χίου

- Αρωματίζει τὸ στόμα
- Δυναμώνει τὰ οὖλα
- Διευκολύνει τὴν πέψιν
- Περιορίζει τὸ κάπνισμα

ΠΡΟΪΟΝ
ΕΝΩΣΕΩΣ ΜΑΣΤΙΧΟΠΑΡΑΓΟΓΩΝ ΧΙΟΥ
ΠΡΑΞΕΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΠΕΡΙΤΕΡΑ
ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ ΤΙΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ

ΟΠΕΡΑ (Συνέχεια)

περασμένα, χωρίς, βέβαια, νὰ παραμελῶν καὶ τὰ καινούργια ἔργα.

Σημασία στὴν ὀρχήστρα

Ἀλλὰ στὸ Μοντεβέρντι ἡ ὀπερα χρωσάει καὶ μιὰν ἄλλην καινοτομία πού εἶχε βαθεῖα ἐπίδρασι στὴν ἐξέλιξι τῆς μουσικῆς γενικά: εἶναι ὁ πρῶτος πού δίνει σημασία στὴν ὀρχήστρα καὶ πού δὲν μεταχειρίζεται τὰ ὄργανα ἀπλῶς καὶ μόνο γιὰ μιὰ ξερὴ συνοδεία, ἀλλὰ σὰν ἓνα μέσο ἐκφράσεως καὶ περιγραφῆς ἀκόμα. Στὴν πρώτη του κι' ὅλας ὀπερα, τὸν «Ορφέα» ἡ ὀρχήστρα τοῦ ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο κλαβεσέν, δύο μπάσσες διόλες, δέκα διόλες ντὰ μπράτσο (δηλαδή τοῦ μπ. τ. τ. τ.) δύο ἄρπες, δύο βιολιά, δύο κιταρόνε (μεγάλα λαούτα), δύο φορητὰ ἐκκλησιαστικὰ ὄργανα, τρεῖς διόλες ντὰ γκάμπο (μεγάλες σὰν μικρὰ βιολοντσέλα), τέσσερα τρομπόνια, δύο κορνέτες, ἓνα φλάουτο, τέσσερες σάλπιγγες... Οἱ τολμηρότερές του γιὰ τὴν ἐποχὴ εἶναι καταπληκτικῆς. Οἱ κριτικοὶ τὸν κτυποῦν ἀμείλικτα. «Πηγαίνει παρὰ τοὺς νόμους τῆς φύσεως καὶ χωρὶς τοὺς παραδεγμένους μουσικοὺς κανόνες καὶ παίρνει τὸ θόρυβο καὶ τὸ χάος γιὰ τάξι καὶ ἁρμονία», εἶπαι γράφουν. Τὰ ἴδια θὰ γράψουν, μὲ τὸν ἴδιον τρόπο θὰ κτυπήσουν ἀργότερα κι' ἓνα Βάγκνερ.

Ἡ ὀπερα θριαμβεῖ

Μὲ τὸ Μοντεβέρντι, ἡ βενετσιάνικη ὀπερα θριαμβεῖ κι' ἀπλώνεται σ' ὅλη τὴν Ἰταλία ἀπ' ὅπου θὰ διαδοθῇ σ' ὅλη τὴν Εὐρώπῃ. Ἀλλὰ στὴ Βενετία, χρωσάει καὶ κάτι ἄλλο ὁ κόσμος: τὸ πρῶτο δημόσιο θέατρο ὀπερας πού ἔνοιξε τὸ 1637 τὸ «Θέατρο Κασσιάνο». Ὡς τότε ἡ ὀπερα ἦταν ἀποκλειστικὰ ἰδιωτικὴ ὑπόθεσι τῶν πριγκιπῶν καὶ τῶν μεγιστάνων πού τὴ χρησιμοποιοῦσαν στὰ παλάτια τους γιὰ νὰ δίνουν περισσότερη λάμψι καὶ μεγαλοπρέπεια στὶς γιορτὲς τους. Τώρα, γίνεται λαϊκὸ θέαμα μὲ φτηνὸ εἰσιτήριο πού ὁ καθένας μπόρει νὰ πληρώσῃ. Ἡ σύγχρονη ὀπερα μὲ τοὺς τραγουδιστὰς καὶ τοὺς μουσικοὺς τῆς, τοὺς διευθυντὰς καὶ τοὺς τεχνικοὺς τῆς, μὲ τὸ κοινὸ τῆς, ἔχει πιά δημιουργηθῇ. Μετὰ τὴ Βενετία, εἶναι ἡ Νεάπολις πού θριαμβεῖ μὲ τοὺς δικούς της συνθέτες πού κυριώτεροι εἶναι ὁ Ἀλέξανδρος Σκαρλάττι — ἔγραψε... ἑκατὸ δέκα πέντε ὀπερες ἐκτὸς ἀπὸ πολλὰ ἄλλα ἔργα — καὶ ὁ Τζιοβάννι Μπατίστα Περγολέζε πού ἡ κωμικὴ του ὀπερα «Λὰ Σέρβα Παντρόνα» — ἡ «Υπερήτρια Κυρία» παίζεται μ' ἐπιτυχία ὡς τὰ σήμερα, ἀφοῦ παίχτηκε ἀκόμα καὶ στὴν Ἀθήνα, στὴν Ἑθνικὴ Λυρικὴ Σκηνή μας, πρὶν δύο χρόνια μόλις.

Μιὰ παράξενη ἱστορία

Παράξενο δημιούργημα ἡ ὀπερα, ἔχει μιὰ παράξενη ἱστορία. Ἀπ' τὸν κολοφῶνα τῆς δόξας, γνωρίζε μιὰ θλιτερὴ κατὰπτωσι γιὰ ν' ἀναγεννηθῇ καὶ πάλι χάρι στοὺς μεγάλους δημιουργοὺς πού στὴν ὀπερα ἐλέπουν τὸ τελειότερο θεατρικὸ εἶδος καὶ τὸ ὑπεραιότερο μέσο ἐκφράσεως. Ἀλλὰ θὰ συνεχίσουμε στὸ προσεχές.

Ἀλεξάνδρα Δαλαοῦνη

Cameo

Shapemake
Stockings

(Χωρὶς
ραφή...
ἐφαρμόζουν
καλύτερα ἀπὸ
κάθε ἄλλη
κάλτσα...).

Θὰ σὰς προσέχουν ἀπὸ μακριὰ ὅταν φορέσετε κάλτσες Cameo Stretch χωρὶς ραφή. Ἐφαρμόζουν ἀπόλυτα σ' ὁλο τὸ μήκος. Αὐτὴ ἡ λεπτοφτιαγμένη κάλτσα κολλάει στὸν ἀστράγαλο, ἀνοίγει στὴ γόμπα καὶ δὲν ξεχλωώνει ποτέ σὸ γόνατο. Οἱ ἀποχρώσεις τῆς ταίριαζουν ἀπόλυτα μὲ τὰ χρώματα τῶν ὑφασμάτων τῆς νέας σαίζον.

Παδαγιάννη

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΕΙΣΑΓΟΓΕΣ
ΓΙΑ ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

—Τί, ἀπὸ τώρα Χριστούγεννα;

—Μάλιστα, Κυρία,

ΤΑ
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ
ΑΡΧΙΖΟΥΝ
ΑΠΟ ΤΩΡΑ!...

Μ' αὐτὸν
τὸ γενικὸ τίτλο ἡ
ΓΥΝΑΙΚΑ

σὰς προσφέρει
ὀλόκληρο
τὸ ἐρχόμενο
τεῦχος τῆς
πού θὰ σὰς βοηθήσῃ
γιὰ κάθε τι
πού θὰ πρέπει
ἐγκαίρως
νὰ ἔχετε
ἐτοιμάσει
γιὰ τὶς γιορτὲς!

Στοιμα

Φορέματα - Ταχιέρ
Φοῦστες - Ζακέτες
ἀπὸ ὑφάσματα τῶν
καλυτέρων Ἑλληνικῶν καὶ
Εὐρωπαϊκῶν ἐργοστασίων.

ΑΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

ΑΘΗΝΑΙ - ΘΕΣ/ΝΙΚΗ

γκρέκα

προσέξτε τα μαλλιά σας
προσέξτε το POLYCOLOR

Λούζει

★ Τό POLYCOLOR PASTEL είναι για τα μαλλιά απαραίτητο όσο και τα καλλυντικά για το δέρμα. Φρεσκάρετε, τονίζει και κάνει όμοιομορφο το χρώμα τους, ανοίγει ή σκουραίνει την απόχρωσή τους, και εξαφανίζει τις γκριζες τρίχες. Τά καθαρίζει τέλεια, τά κάνει μαλακά σαν μετάξι, και διώχνει την πιτυρίδα. Άναζωογονεί τά κουρασμένα από τήν περμανάντ μαλλιά και χαρίζει πάλι τήν πρώτη τους νεανική λάμψη.

Βάφει

★ Τώρα με τό POLYCOLOR CREME TEINTURE & CREME BLONDIR έχετε τήν δυνατότητα μόνη σας στό σπίτι σας νά βάψετε τά μαλλιά σας διαλέγοντας από τήν πλούσια συλλογή μοντέρνων χρωματισμών του POLYCOLOR τό χρώμα πού θαρδιάζει στόν τύπο σας και κολακεύει περισσότερο τήν όμορφιά σας.

Είναι φθηνότερο...

★ ...κι άς φαίνεται άκριβό. Για τήν κατασκευή του χρησιμοποιούνται τά πιο τέλεια συστατικά. Γι' αυτό ή τιμή του δέν μπορεί νά είναι εύτελής. Θά διαπιστώσετε όμως ότι δίνει περισσότερα λουσάματα

Είναι άσύγκριτο σέ ποιότητα

και ΒΑΦΕΙ και ΛΟΥΖΕΙ συγχρόνως.

ΔΩΡΕΑΝ ΔΟΚΙΜΗ: Για τήν πρώτη δοκιμή χρήσεως του POLYCOLOR έπισκεφθείτε μας δωρεάν εις τό 'νστιτούτο POLYCOLOR, άδός Κανάρη 26 Τηλ. 622.126

ΔΩΡΕΑΝ ΣΥΜΒΟΥΛΗ: Συμπληρώσατε και άποστείλατε τό παρόν άπόκομμα μαζί με μία τούφα από τά μαλλιά σας εις τό γραφείο τής Γενικής Άντιπροσωπείας POLYCOLOR Μιλτιάδου 4 Άθήναι Τηλ. 32.103

*Όνομα..... Χρώμα μαλλιών.....
Διεύθυνσις..... Επιδρυμένη άπόχρωσις.....

POLYCOLOR ΠΡΩΤΟ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Η Γκρέτερ

**Η ΒΙΕΝΝΗ ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ
ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΕΓΑΛΕΣ ΔΟΞΕΣ ΤΗΣ**

ΒΙΕΝΝΗ, Νοέμβριος.
Συμμάζεεται τώρα ό κόσμος και στρώνεται στη δουλειά. Καί ή Βιέννη άποκτά τό χρώμα της, τήν ατμόσφαιρά της. Γίνε-ται κάθε μέρα και πιο ζωηρή και κάθε ή-μέρα και πιο έλκυστική. Λες και προετοι-μάζεται από τώρα για τίς μεγάλες της δόξες: Χριστούγεννα και Πρωτοχρονιά.

Χέρια κρυφατλάνονται στη θέρμανση και προβάλλουν κάτω, στρώνουν κάτω—διερθό-νουν κάτω. Μιά νέα νύτα στα μαγαζιά. "Ο-λα καινούργιαίνουν και δια τρᾶβουν. Η Βιέννη ζή τό χειμώνα της. Η Βιέννη χαί-ρεται τό χειμώνα της. Τώρα άξίζει νά τή δῇ και νά τή ζήσης.

Καί πέφτει με τό μούτρα στη δουλειά. Τώρα είναι πού θα ξαναγίνει ή θέρμανση και θα παρουσιάσει τίς έκπληξεις της. Τώρα είναι πού τά θέατρα θα μάς πούν τά σπέ-διά τους—τί θα δώσουν στό κοινό. Τώρα ετοιμάζεται ή αγορά ή Νάσμαρκ με τά φρούτα και τά κρέατά της, τώρα είναι πού θα πάη ό κόσμος νά πιή τό κρασί που ή ένα μυστικό καινούργια σοδοιάς. Τό μεγάλο φαρμάκιο άνασκευάζει τίς θηρίνες του. Κατάκρυες από τόν πάγο οι γλώσσες συ-ναντάνε τίς κάρτες ζωντανές και τά κα-πνιστά σκουμπριά ανταγωνίζονται τίς ρέγ-γες. Βράζει στη γωνιά τό καζάνι με τό λάδι του και πέφτουν μέσα ακατάπαυστα, άλευρωμένα γύρω τό κομμάτι του μπακα-λιάρου, πού άναύρονται τηγανισμένα και προσφέρονται με μαγιονέζα.

Στήν πρόσοψη της ζωής, είτε για είδη πολυτέλειας πρόκειται και για θηρίνες, είτε για μπασκόλ και λαχανοπωλεία—για καταστήματα κολοσσισιά ή για τρυπ-τες, για υπηρεσίες δημόσιες και έργο-στάσια διομηχανικά, για νοσοκομεία και άλλες λειτουργίες, ή γυναίκα έ προ-βάλλει ή παντού, είναι πανταχού παρού-σα. Τη συναντάς στις δημόσιες υπηρεσίες, αλλά τή βρίσκεις και στις ιδιωτικές—είναι τεχνικός, είναι γιστρίνα, είναι μαγειρίσσα, είναι ό,τι θέλεις.

Πόσο χρονών νά είναι ή Μαργαρίτα—ή Γκρέτερ όπως τή λένε—τό χαριτωμένο αυτό πλάσμα της γειτονιάς, πού άν ήτα-νε Έλληνίδα θα άναιρεύονταν νά παντρευ-τεί τόν πρίγκηπα του παραμυθιού; Είναι είκοσι μόλις. Ο πατέρας της ένας συμπα-θέστατος άνθρωπος πού κατασκοτώνεται στη δουλειά—αυτός και ή γυναίκα του— διατηρεί έστιατόριο ικανό νά εξυπηρετή-ση και τριακόσια και περισσότερα πρόσω-πα. Ομως μήτε φαντασιόκοπος είναι μή-τε οηγματίας, νά πῇ ότι νά! έφτιαξα κά-τι, κάντε και σεις τό παρακάτω. Νά τό πῇ στά παιδιά του αυτό—στην Γκρέτερ και τήν άδελφούλα της, στους δύο υιούς του. Είναι έξήντα χρονών και δέν τά θάζει κά-τω. Από τό πρωί μέχρι τά μεσάνυχτα έ-κει—ή γυναίκα του στην κουζίνα κι' αυτός στό μπουφέ. Μεταδίδει έτσι μιάν ατμό-σφαιρα μόχθου και έντιμότητας, πού μετα-φέρεται στα παιδιά του.

Η Γκρέτερ τόν βοηθά. Έχει πάει σέ επαγγελματική σχολή, μαθαίνει έγγλεζι-κα και ξέρε νά σερβίρη. Νά σερβίρη τή μπύρα, τό κρασί, τόν καφέ και νά πῇ και παραγγελίες από τόν πελάτη και νά τόν σερβίρη στό τραπέζι, με δλη τήν ευ-γένεια. Η Γκρέτερ είναι ένα λαμπρό κορίτσι, πού άν ήτανε σ' έμάς κι' είχε ο πατέρας της ένα τόσο μεγάλο έστιατόριο κι' αυτή ή ίδια μιά τόσο λεπτή και τόσο ευχάριστη παρουσίαι και λεπτότητα, δ-χι στό έστιατόριο δέν θα πήγαινε νά έρ-γασθῇ, αλλά κι' έγώ δέν ξέρω ποιόν πρίν-κηπα θα είχε δάλει στό μάτι της.

Δέν τά λέω για νά προσβάλω τήν Έλ-ληνίδα, κάθε άλλο, αλλά για νά παρου-σιάσω μιά Αυστριακή κοπέλλα τό μέσου κόσμου και νά πῇ πόσο μετρίοφρων είναι. — Ποιό είναι τό όνειρό σου; τής λέω. — Νά παντρευτώ, μου λέγει γελώντας, και νά κάνω παιδιά. — Καί τό έστιατόριο; Τί θα γίνει τό έστιατόριο;

Τό έστιατόριο, ή Γκρέτερ τό υπηρετεί, μά δέν είναι αυτό τό ιδανικό της. Είναι όραίο κορίτσι ή Γκρέτερ. Καί έ-χει και φυσική ευγένεια. Ξέρει και τρείς ελληνικές λέξεις. — Σε άγκαπώ πολύ...

M.

PARFUM DE
NINA RICCI
ΤΟ ΑΡΩΜΑ ΜΕ ΤΗ ΑΡΧΗ
ΤΗΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

**Η ΝΕΑ ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΠΟΙΩΣΗ
ΤΩΝ ΝΥΧΙΩΝ**

Μιά ευχάριστη ειδήση πού έλε- φέρει όλες τίς γυναίκες: Άρραγε για τό θαυματουργό Άρρωμα προδόν AMAZING πού κάνει τά νύ-χια στερεά και τά έμποδίζει άπό νά σπάσουν κάθε τόσο και νά γυρί-σῃ, τήν όμορφιά του χεριού. Για ποιά γυναίκα δέν ξέρε πως τό χε-ρο χέρι με τά μακρυνά και στερεά μένα νύχια δέν προσθέτει γρηγό-στην έμφάνισή της;

Έξέ άλλου, δέν χρειάζεται γιά τήν θεραπεία αυτή νά διακόψετε τήν όρ-α. Δυό λεπτά κάθε μέρα, και έ-καπέντε ήμέρες, όταν κινείται στα νύχια σας, άρκούν γιά νά κτήσετε γερά και στερεά νύχια δέν σπάσουν με τό παραμυθί.

Δέν πρέπει επίσης νά ξεχνάτε τό θαυμαστό αυτό παρασκεύασμα άποκλείει τό βάψιμο τών νυχιών με τό διάστημα της θεραπείας. Έτσι μπορείτε νά έχετε πάντα καλύτερα νύχια.

Άλλά και άν άκόμα δέν έχετε τά νύχια σας συχνά, πρέπει άπαυ-τήτως νά κάνετε δυό φορές τήν έβ-μάδα μπάνιο τά νύχια σας γιά νά διατηρήσετε. Γιατί, τί ώφέλει τᾶ τό περισσότερα νύχια σας δέν έμει-ναι σπασμένα; Ένα; Θά έλυσσε τᾶ πο-νοχρωμένη νά έλαττωσε και τᾶ π-κρος τών άλλων. Τώρα πού με έ-χονται οι γιοιρέ, χρειάζεται νά έ-ναι τά χέρια σας άφρα. Παραπο-ήσθε τό ρόζ θαυματουργό έρρο- ZING έγκαιρώς.

ΑΠΟ 20 - 60 ΕΤΩΝ

Η Αισθητική Κυρία Είσινα Δε-βαλλ, Όμήρου 34 Τηλ. 614.86 διπλωματούχος της Διεθνούς Σχολής JEANNE GATINEAU Παρισίων έφαρμόζει διά πρώτην φορά τᾶ λάδι τό νέον σύστημα άναπόσβε-νεκρών κυττάρων διά τᾶ συμπλέ-τος AMNIOTIQUE COMPLEXe.

Για σᾶς τίς "αρχάριες τής δουλειᾶς,"

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΞΕΚΙΝΗΜΑ ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ!...

Πολλές κοπέλλες έφέτος και πάλι ξεκίνησατε για μιά καινούργια ζωή. Άρχίσατε νά κερδίζετε μόνες σας τό «φωμί» σας. Τέλειωσαν πιά οι έξετάσεις, οι καθηγητές, οι αΐθουσες του σχολείου. Τώρα έχετε συναδέλφους, μισθό και προσιτάμενο.

Η δουλειά είναι για τή γυναίκα μιά θαιμασία, αλλά ταυτόχρονα και έ-κινδύνη περιπέτεια. Έσεις γνωρίζετε τούς κινδύνους;

Μήν είστε εδέξαιπη στη δουλειά!

Τώρα έχετε πιά δυό ζωές. Δέν πρέπει νά τό ξεχνάτε και δέν πρέπει νά τίς συγχέετε. Ο έρωτας, τά όνειρα, τά δάκρυα, τά νεύρα είναι καλά για τό σπiti. Στο γραφείο θα έφοδιασθῃτε με άξιοπρέπεια, με άταραξία, με πρα-κτικότητα. Στο γραφείο, άά μπορούσε κανείς νά πῇ, δέν είσαστε πιά μιά γυναίκα, αλλά ένα μηχανήμα, και δέν υπάρχει τίποτε τό ταπεινωτικό σ' αυ-τό. Άντίθετα μάλιστα, ή εργατικότητα και ή άποτελεσματικότητα στη δου-λειά είναι μιά πηγή ικανοποιήσεων.

Ξεχάστε, λοιπόν, τούς ένκεντριμους μπροστά στίς σύντομες, κοφτές και ξερεές άπαντήσεις, μπροστά στην άδιαφορία, πού αντίτάσσει στη γοητεία σας ένας όλόκληρος στρατός πολυάσχολων άνδρων. Βέβαια, είναι πολύ δύ-σκολη αυτή ή προσαρμογή. Τό νά νοιώθετε τίς άνδρικές ματιές νά γλυ-στρούν πάνω σας χωρίς νά σας βλέπουν, τή στιγμή μάλιστα, πού έσεις κατα-βάλετε τόσο προσπάθεια για νά άρέσετε, είναι βέβαια μεγάλο χτύπημα. Δέν ώφελει, όμως, σέ τίποτε τό νά ξεσπάτε σέ κρίσεις διαρκών...

Μήν είστε φλύαρη σαν παπαγάλος!

Η φλυαρία ένκεντρει. Έξέ άλλου είναι τόσο δύσκολο νά καταφέρετε, νά σας πάρουν στα σοβαρά στη δουλειά σας, ώστε μη δυσκολεύετε τά πρά-γματα με τό νά πέφτετε στό φοβερό αυτό γυναικείο ελάττωμα. Θά σας δεί-χνουν λέγοντας : «Τί παπαγάλος, Θεέ μου!» και οι συνάδελφοί σας τᾶν ίσχυροφύλου θα είναι ευχαριστημένοι βλέποντας τή δυσπιστία τους δι-καιομένη!

Και κάτι άλλο. Η φλυαρία οδηγεί πάντοτε σ' ένκομητρεύσεις, πράγμα πού άπαγορεύεται ρητώς στην εργασία. Οι ένκομητρεύσεις άπαγορεύονται άκόμη και στη ζωή, πόσο μάλλον στό γραφείο... Δίνουν ευκαιρία στην κα-κηνόχεια, στην ειρωνεία ή στόν οίκτο. Έτσι κι' άλλους δίνουν τήν ευ-καιρία στους άλλους νά σας κρίνουν και μάλιστα άφ' ύψηλου. Τό ότι ο νεα-ρός διευθυντής σας χαμογέλασε ένα πρωί, πού σας καλημέρισε στη σκάλα, δέν είναι λόγος νά χαμογελάτε, γοργονορίζοντας σαν περισσότερα, κάθε φο-ρά πού τυχαίνει νά τόν συναντήσετε.

Μή φλερτάρετε ποτέ στό γραφείο!

Άποφεύγετε τά φλέρτ και τίς ρομαντικές καταστάσεις πού δέν θα σας οδηγήσουν παρά σ' έννοηλικές και σοβαρές συνέπειες. Γιατί, τώρα πιά έχετε δυό ζωές και δέν πρέπει σέ καμιά περίπτωση νά άνακατείνετε τή μιά μισά στην άλλη. Ο διαχωρισμός της ζωής σας σέ δυό τέτοιες ξεχωριστά κεφάλαια θα είναι τώρα ή ίσοροπία της ύπαρξέας σας.

Άπαγορεύεται νά άνακατείνετε τήν ιδιωτική ζωή σας στό γραφείο, αλλά άπαγορεύεται και τό αντίθετο. Άπλάδι, μη συνεχίζετε νά είστε μιά μηχανή κορυφομένη και στό σπiti σας, με τή δικαιολογία πως είστε «εργαζόμενη». Είναι όραίο πράγμα ή υπεύθυνη δουλειά, τά χήματα, αλλά αλλόμονο άν γίνον προορισμός της ζωής σας!

Στό σπiti : Μή συμπεριφέρεστε σά «Μεγάλος Ναπολέων»!...

Πολλές εργαζόμενες γυναίκες είναι πραγματικά άνυπόφορες. Συμπε-ριφέρονται σαν στρατάρχεις με τή στραταρχική ράβδο στό χέρι, σας κυττά-νουν άπό πάνω μέχρι κάτω και είναι άταραχίες σαν δεσποφύλακες. Μπο-ρώ σέ τέτοιες γυναίκες οι άνδρες τό βάζουν στα πόδια, και οι δικοί σας

ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΣΥΜΒΙΒΑΖΕΤΕ ΤΑ

ΟΝΕΙΡΑ, ΤΑ ΝΕΥΡΑ, ΤΟΝ ΕΡΩ-

ΤΑ ΜΕ ΤΙΣ ΑΡΧΕΣ ΚΑΙ ΤΙΣ

ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ

θα... καταρτώνται τήν ώρα και τή στιγμή πού βοηθάτε δουλειά. Μη συζη-τάτε συνεχώς για τό γραφείο, τούς συναδέλφους και τίς επαγγελματικές φροντίδες σας γιατί γίνεσθε άνυπόφορα βαρετά... Δέν ενδιαφέρει τόν κάθε φίλο ή συγγενή σας τό γραμμάτιο πού διαμαρτυρήθηκε ή ή μεγάλη φορο-λογία στις εισαγωγές... Νά έχετε ως σύστημα νά μη μιλάτε για τίς επαγ-γελματικές σας άνησυχίες.

Μάθετε νά οργανώνετε τή ζωή σας.

Τώρα βέβαια είστε πολυάσχολη και ό διαθέσιμος χρόνος σας είναι πολύ περιορισμένος. Γι' αυτό οργανώστε τή ζωή σας έτσι, ώστε νά μη ζήτε σε μιά κατάσταση διαρκούς έντασης, σά νά έχετε τό... διάβολο μέσα σας. Χίλια δυό φάρμακα συνιστώνται κατά τᾶν έντασης, όμως ή πραγματι-κή σωτηρία και λύσις είναι ή τάξη και ή διοργάνωση του έλεύθερου χρόνου, πού έχετε στη διάθεσή σας. Φτιάξτε ένα προγραμμα και προσπαθήστε νά τό τηρήσετε με επιμέλεια. Έτσι μόνο θα διατηρήσετε τήν ήρεμία σας μέσα στην άνασφάλτα πού άναπόφευκτα θα φέρει στη ζωή σας τό καινούργιο κε-φάλαιο, πού άνοίξει από τή στιγμή πού ό πορίτισμένος θα σας υπαγορεύη τό πρώτο γραμμάτιο... και θα πάρει τό πρώτο επαγγελματικό τηλεφώνημα...

Μήν κάνετε τή μυστηριώδη!

Τώρα πιά γνωρίζετε άνθρώπους πού είναι άγνωστοι στην οικογένειά σας, διαβάστε έπιστες άναφορές, τηλεφωνήτε ίσως στό Παρίσι, στό Μό-

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΞΕΚΙΝΗΜΑ ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ!... (Συνέχεια)

ναχο ή στη Ρώμη. "Όλα αυτά είναι καλά, αλλά δεν σημαίνει πώς γι' αυτό πρέπει να τυλιχτείτε σ' ένα πέπλο μυστηρίου ή ν' αναστενάζετε με σημασία διαβάζοντας την εφημερίδα ή ν' απαντάτε με επισημότητα σε όλα τα τηλεφωνήματα, για να δώσετε την εντύπωση στους άλλους, πώς μέσα στη ζωή σας υπάρχει ένα αποκλειστικό και μυστικό κομμάτι ή επαγγελματική σας δραστηριότητα—του όποιου οι κοινοί θνητοί δεν μπορούν να νοιώσουν τη σημασία... Μην ξεχνάτε, πώς δυστυχώς ζήτε ανάμεσα σε... θνητούς, και αν ακολουθήσετε αυτή την τακτική θα τους εκνευρίσετε σε τέτοιο βαθμό, ώστε μια ωραία μέρα δεν θα έχετε κανέναν γύρω σας!

Στην πραγματικότητα, η δυσκολία της ισορροπίας μεταξύ της ζωής σας στο γραφείο και ανάμεσα στην οικογένειά σας, εξαρτάται από την έσω-τερική σας στάση: Μην ξεχνάτε, πώς πάνω απ' όλα είστε γυναίκα και πώς υπάρχει για σας και μία άλλη ευτυχία: ο γάμος. Μην αφήσετε τον έαυτό σας να εξαστατηθεί από την «άνεξαρτησία». Ακόμη περισσότερο αν δεν είστε παντρεμένη. Να είστε σίγουρες πώς αυτή η περίφημη άνεξαρτησία των γυναικών, που μας τρώει τ' αυτιά, δεν υπάρχει... Κανείς δεν είναι άνεξαρτητος! Ακόμη μάλιστα, λιγότερο οι γυναίκες. Να τί υπάρχει: ο μισθός που κερδίζετε, τα κοινωνικά πλεονεκτήματα, η ελευθερία των κινήσεων και ένας καινούργιος σεβασμός απέναντί σας εκ μέρους των άλλων. Τις υπερβολικά «εργατικές» τις κοροϊδεύουν οι πάντες. "Όταν είναι πολύ άργα, αντιλαμβάνεται κανείς, πώς αυτή η όμορφη λέξη της «άνεξαρτησίας» γίνεται συνώνυμη με τη «μοναξιά».

Γι' αυτές που δεν είναι λοιπόν παντρεμένες, να τί πρέπει να έρχεται πριν από την καριέρα: Η αγάπη, η αληθινή αγάπη, μία σοβαρή αγάπη, που θα καταλήξει σ' έναν ευτυχισμένο γάμο.

Μην πείτε, όταν συναντήσετε έναν άνδρα, που θα σας άρεση και που θα μπορούσε να σας κάνει ευτυχισμένη: «Θα παντρευτώ αργότερα. Για την ώρα δεν έχω καιρό, ούτε να σκεφτώ κάτι τέτοιο...»

Μην αρνηστείτε συστηματικά όλες τις εξόδους, με τη δικαιολογία της δουλειάς. Διαβάστε, ακούστε, κυττάξτε και κάτι άλλο εκτός από τις αναφορές σας, τους συναδέλφους σας και τους τοίχους του γραφείου σας.

Εάν είστε παντρεμένη κι' εργάζεστε, μη σάς περάσει από το μυαλό, πώς έχετε γι' αυτό περισσότερα δικαιώματα. Ίσπαρχουν, δυστυχώς, άρχε-τες, που έπειδή κερδίζουν χρήματα θέλουν να διοικούν το σπιτικό τους μό-νες τους μέχρι του σημείου να άγνοούν τον άνδρα τους! «Κερδίζω τη ζωή μου, επομένως είμαι ελεύθερη...» είναι μία σκέψη που δεν πρέπει να περνά απ' το μυαλό σας. Αυτές οι γυναίκες δεν καταλαβαίνουν πώς η πραγματική ελευθερία δεν είναι να κάνουν πάντα «του κεφαλιού» τους.

Το ντύσιμο της εργαζόμενης κοπέλλας.

"Έχουν άφιερωθή πολλά άρθρα στο ντύσιμο της κομμικής κυρίας, αλλά τόσο λίγα για τις άπειράριθμες νεαρές κοπέλλες, που άρου τελειώνουν τις σπουδές τους πίνουν άμείως δουλειά σε δημόσια ή ιδιωτική επιχείρηση... Για τις νεαρές κοπέλλες που, από τη μία μέρα στην άλλη, πρέπει να μετα-βληθούν σε νεαρές, εμφανίσιμες γυναίκες, ή άλλαγή είναι δύσκολη.

"Αν εργάζεστε καθιστή: Το ντύσιμό σας πρέπει να είναι κλα-σικό, αλλά προσωπικό.

● Αποφεύγετε τις πολύ στενές φούστες που χάνουν τη φόρμα τους, έ-πειδή κάθεστε τις περισσότερες ώρες. Αποφεύγετε επίσης τις πολύ φαρδιές φούστες και τα φουρό. Εκτός του ότι άνήκουν στη σχολική ήλικία σας, είναι άνοικονόμητα για τη μικρή καρδέλα του γραφείου... Προτιμήστε τις ίσιες ή τις πλισαρισμένες φούστες.

● Φοράτε άσπρα πουνκάμισα ή άσπρους μεγάλους γιακάδες που φωτί-ζουν το πρόσωπο και δίνουν μία καθαρή κι' έμμελημένη εντύπωση. Προσε-χετε όμως οι άσπρες γραντιούρες να είναι πάντα άμέμπτου καθαριότητας.

● Τα έλαφρά πλεκτά είναι άπαραίτητα και πολύ πιο πρακτικά από ό-λακλαρα φορέματα. Μία σκούρα γκριζα ή καφέ φούστα που θα την ταιριά-ξετε με δυο-τρια πουλόβερ είναι το καλύτερο, κομψότερο και πρακτικότερο ντύσιμο για την εργαζόμενη κοπέλλα.

● Το μακιγιάζ σας να είναι πάντα διακριτικό και το χτένισμά σας χω-ρίς έκκεντρισμούς.

"Αν εργάζεστε όρθια: Σας ταιριάζει το άπλό, βολικό και πρακτικό ντύσιμο.

● Πρέπει να μπορείτε να κινήστε μ' ελευθερία, γι' αυτό άποφεύγετε τις κολλητές φούστες ή τα ψηλά τακούνια. Φοράτε ίσιες, άπλες φούστες. Δεν πρέπει να είναι πολύ κοντές, ώστε να μην άποκαλύπτουν το γόνατό σας ευ-θύς μόλις χρειαστεί να κάνετε μιάν άπότομη κίνηση.

● Αποφεύγετε τα άνοικτά χρώματα ή τα πολύ καλά ύφασματα για το

Φροντίστε να είσθε καλοδυμένη, άψογη, αλλά πάνω απ' όλα έ-πλή. Περιποιηθήτε τη γκαρνταρόμπα σας. Σιδερώστε, ξεσκονί-στε, πλύντε συχνά τα φορέματά σας. Κάθε βράδυ, κάνετε άνασχημάτι-σι. Βάλτε κουμπιά που λείπουν, ράψτε τις ραφές που ξηλώθηκαν.

ντύσιμό σας. Μία τέτοια άμφίσει είναι περισσότερο μπελός παρά έγω-στησι για τη δουλειά σας. Προτιμάτε πάντοτε τα άπλά και κλασικά έφορ-τα, σχέδια και χρώματα.

● Απαγορεύονται τα ψηλά τακούνια. Έξ άλλου ή φετεινή μόδα πε-ρίλεπει το ύψος τους ως 5 πόντους. Τα παντοφλέ είναι έξ ίσου άκατάλλη-λα, γιατί κουράζουν και χαλούν τη φόρμα του ποδιού.

● Τα έξαλλα πτενίσματα είναι τελείως άνάμοστα σε σας. Προτιμή-στε ένα σοβαρό κι' άπλό χτένισμα. Η καλύτερη λύσις είναι τα κοντά, αλλά πε-ριποιημένα μαλλιά.

● Πρός Θεού! όχι μαίικ- άπ στο γραφείο! Ο ιδρώτας και ή σάχη θα σας μεταβάλουν σε παλιάτσου...

Μία τέλεια γκαρνταρόμπα.

Για να σας βοηθήσουμε ν' άποκτήσετε μιá γκαρνταρόμπα, που θα σας βγάλει άσπροπρόσωπη σ' όλες τις περιστάσεις, σας παραθέτουμε ένα σκε-τόν άπαραίτητων κομματιών.

Η γκαρνταρόμπα αυτή είναι κλασική και ταυτόχρονα σύμφωνη με την τελευταία λέξη της μόδας. Είναι επίσης πρακτική, γιατί σας επιτρέπει να κάνετε βολικούς συνδυασμούς. Θα σας ταιριάζει, όποιος και να είναι ή πο-πς σας ώστε να παρουσιάζεστε πάντα καλά ντυμένη άνάλογα με την ώρα και τον τόπο που θα πάτε.

"Ενα παλτό ντoύμπλ-φάς: Διαλέξτε δυο κλασικά χρώματα, π. χ. μαύρο και μπέζ.

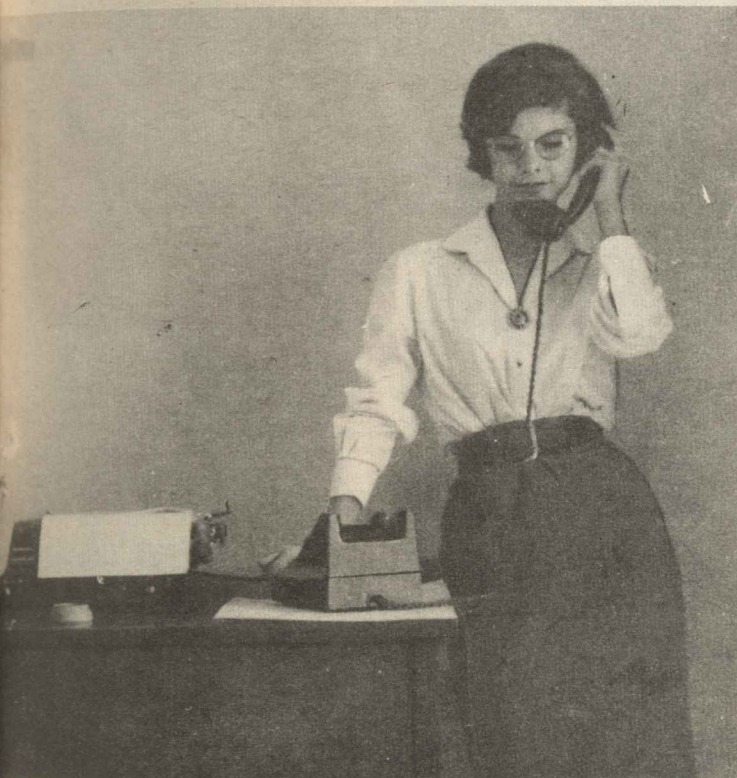
"Ενα ταγιέρ, με ίσια φούστα και ζακέτα κλασική σε χρώμα που να ταιριάζει με τα πιο πολλά άξεσουάρ σας.

"Ενα σέτ (μπλουζα και ζακέτα) στο ίδιο χρώμα που να ταιριάζει άπόλυτα με το χρώμα που έχουν οι φούστες.

"Ενα φόρεμα, άπό έλαφρό μάλλινο, με μοντέρνο ντεκατέ, που σας, μπουφάν και φούστα με φαρδιές πιέτες, που μπορείτε να το φορέ-στε άπόγευμα στο γραφείο, αν πρόκειται να βγείτε το βράδυ έξω.

Τα άξεσουάρ: Μπερέ και κασκόλ σκατσέζικο, γόδες με ταινία

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΒΗΜΑ ΓΙΑ ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ ΑΝΕΞΑΡ-
ΤΗΤΗ, Η ΠΡΩΤΗ ΠΑΛΗ ΜΕ ΤΗ ΖΩΗ, Η ΠΡΩ-
ΤΗ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΓΝΩΡΙΜΙΑ ΑΡΧΙΖΕΙ...

Η άξιοπρέπεια και ή σοβαρότητα είναι άπαραίτητη σε μιá εργαζό-μενη κοπέλλα. Μην είσθε φλύαρη. Η φλυαρία εκνευρίζει και δοηθεί σ' έμμοιρησεις, έξ άλλου είναι τόσο δύσκολο να σας πάρουν στα σοβαρά στη δουλειά σας, αν έχετε αυτό το φοβερό ελάττωμα.

5—έκατ. κι' ένα ζευγάρι παπούτσια έντελως ίσια. Είναι άπαραίτητο, τα παπούτσια, τα γάντια και ή τσάντα σας να είναι άνογα. Ένα πουνκάμισο ά-πο μεταξωτό κρέμ με φιόγκο και μανσέτες θα σας κολακεύη πολύ.

Μιά όμπρ έλα, είναι άπαραίτητο άξεσουάρ και πολύ της μόδας τε-λευταία. Θα προστατεύη τη μις-άν-πλι σας καλύτερα από ένα μαντήλι, πράγμα που είναι άπαραίτητο στην καινούργια ζωή σας.

Η διαίτα της εργαζόμενης.

Συμφωνήστε ν' αλλάξετε το ντύσιμό σας! Δεν είναι αυτό το πάλν. Πρέπει ν' αλλάξετε και τη διαίτά σας. Τελείωσε πιά για σας το πεταχτό πρωινό πρόγευμα γιατί ξεπνήσατε άργά ή οι λιχουδιές της μαθητικής ζωής. Μι το καινούργιο σας ξεκίνημα άπαγορεύεται να τρώτε οτιδήποτε και όπο-τεδήποτε.

Πολλές νεαρές γυναίκες συνηθίζουν να τρέφονται με άλμυρά ή λιχου-διές. Έτσι όμως στεροούνται τις βιταμίνες των λαχανικών και του ψαριού που είναι άπαραίτητες στον όργανισμό. Αυτό, που δεν θα φάτε το μεσημέρι, πρέπει άποσοδήποτε να το συμπληρώσετε στο βραδυνό σας, άκόμη και αν εί-ναι χρέας, που δεν το συνηθίζετε ποτέ.

Είναι άπαραίτητο να τρώτε καθοιμένες και σε καθαρό μέρος. Διαφορε-τικά θα έχετε σύντομα δυσκολίες πέψας, που μπορεί να καταλήξουν σε σοβαρές ασθένειες. Αν δεν προφταίνετε να πάτε το μεσημέρι σπίτι σας για φαγητό, μην ακολουθήτε το παρόδειγμα πολλών γυναικών που άρκεούνται σ' ένα σάντουιτς, που θα φάνε όρθιες σε κάποιο μπάφ. Απεναντίας, συνηθί-στε τον έαυτό σας να ζητά το καλό και άνετο γεύμα.

Αυτό θα πη, πώς πρέπει να τρώτε το άπαραίτητο φαγητό κάθε μέρα. Δεν πρέπει ν' άρρωστήσετε, ούτε μιá φορά κατά τη διάρκεια της πρώτης αιτής χρονιάς, που θα γίνεται με εργαζόμενη γυναίκα. Η άπουσία από τη δουλειά κάνει πολύ κακήν εντύπωση. Πόσο μάλλον, όταν είσαστε άκόμη καινούργιας. "Όσοι το ότι κάνουν καθιστική δουλειά, δεν σημαίνει, πώς πρέπει να τρώτε λιγότερο για να μη παχύνετε. Συνηθίστε να τρώτε στε-γνές, δυναμωτικές τροφές που δεν παχαίνουν: Αυγά, μπαμπέκια, ψητά. Α-ποφεύγετε τα γλυκά, άλμυρά, σάλτσες.

Μη γίνετε σαν τις περισσότερες Έλληνίδες, που φεύγουν το πρωί για τη δουλειά χωρίς να δάλουν μπουκιά στο στόμα τους. Είναι δλέθρια συ-νήθεια!

Το καλύτερο απ' όλα είναι να τρώτε πολύ καλά το πρωί, λιγότερο το μεσημέρι και άκόμη λιγότερο το βράδυ. Τίθετήστε την άγγλοσαξονική συ-

Τώρα που έχετε δυο ζωές, δεν πρέπει σε καμμιá άπολύτως πε-ρίπτωση να άνακατεύετε τη μιá μέσα στην άλλη. Αποφεύγε-τε να δημιουργήτε φλέτ και ωραίες ρομαντικές ιστορίες στο γραφείο σας. Θα έχουν πολύ ένοχλητικές και σοβαρές συνέπειες.

γής. Στην άρχή δεν θα έχετε όρεξι, αλλά θα συνηθίσετε σγά-σγά. Μό-λις σκηωθήτε πιέτε ένα χυμό φρούτου. Πορτοκαλάδα ή κάτι τέτοιο. Αφού πλυθήτε, καθήστε άνετα στο τραπέζι σας και φάτε γενναία! Αυγό, τσάι ή καφέ και μαμελάδα ή σαλάμι, βούτυρο, βουτήματα και ό,τι άλλο υπάρχει...

Με γεμάτο στομάχι το ξεκίνημά σας θα είναι πιο κεφατό.

Μερικές άπαραίτητες συμβουλές.

— Μην παριστάνετε τη μοιραία στο γραφείο. Να ντύνεστε άπλά. Δεν όφειλε ν' αλλάξετε καθημερινά φορέματα. Μεταχειρίζεστε λίγη κολώνια και ποτέ άρώματα.

— Μην άρχίζετε κάθε πρωί τις άτέλειωτες συζητήσεις με τους συνα-δέλφους σας και τις έμμοιρησεις της ιδιωτικής σας ζωής. Οι σχέσεις με-ταξύ σας καλύτερα να είναι τυπικές, αλλά έφγενικές. Δεν πρέπει να κρατάτε απέναντί τους έγωιστική στάσι αλλά ούτε να δείχνετε δουλικότητα.

— Να τρώτε έλαφρά το μεσημέρι για να μη νυστάξετε τις ώρες του άπογευματινού γραφείου.

— Να μην κάνετε κάθε βράδυ νυχτερινές εξόδους. Είναι πολύ δύσκο-λο να είναι κανείς άποδοτικός στη δουλειά του και κομμικός ταμπορόνως.

— Για να είστε άνογη κάθε μέρα, πρέπει να περιποιήστε τη γκαρντα-ρόμπα σας. Ξεσκονίστε, σιδερώστε, πλύνετε.

— Κάθε βράδυ να πλένετε τα μικρά σας έσώφρονα και τις κάλτσες σας. Ποτέ μη φοράτε δυο φορές το ίδιο έσώφρονα ή τις ίδιες κάλτσες.

— Κάθε βράδυ γνωρίζοντας σπίτι κανέτε άνασχημάτιση. Κουμπιά που λείπουν, τσέπες, ραφές που ξηλώθηκαν.

— Μιá φορά την εβδομάδα, τοβλάχιστον, σιδερώστε τις μάλλινες φού-στες και πλύνετε τα πλεκτά σας. Έτσι θα διατηρηθούν πάντα φρέσκα.

— Και όταν άκόμη δεν ιδρώνετε πολύ χρησιμοποιήτε κάθε πρωί ένα καλό άποσμητικό για τις μασχάλες.

— Μην κοιμάστε πολύ άργά, αν δεν υπάρχει γι' αυτό κάποιος λόγος. Τώ-ρα που άρχίζετε την καινούργια ζωή χρειάζεστε πολλές ώρες ύπνο.

— Και τέλος, φεύγοντας το πρωί για το γραφείο σας σκεφτήτε πώς όλα θα πάνε θαυμάσια! Άρχίστε μ' έμπιστοσύνη κι' άσπιδόξια την ημέρα σας. Αυτή είναι ή καλύτερη συμβουλή!

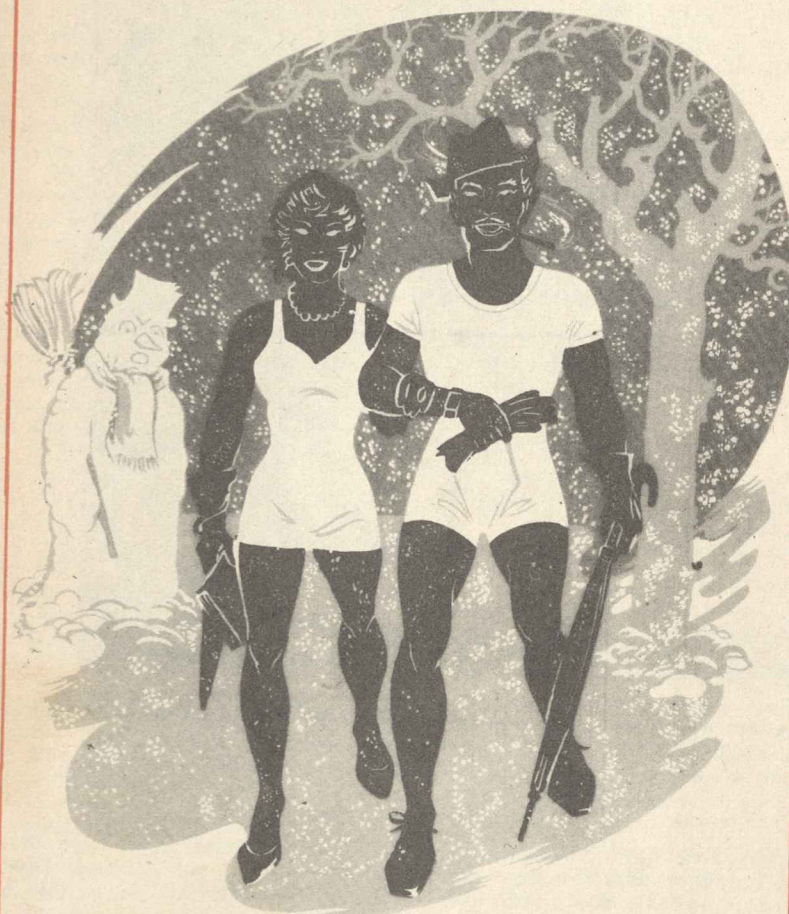
N. A.

Χαρούμενος χειμώνας

με

THERMOFAN

(ΘΕΡΜΟΦΑΝ)

Ανδρικά και γυναικεία εσώρουχα

THERMOFAN

(ΘΕΡΜΟΦΑΝ)

Η μεγάλη ανακάλυψις της γαλλικής
βιομηχανίας ρηονυλ

24% πιο ζεστά από όλα τα
χειμερινά εσώρουχα

ΔΕΝ ΜΑΖΕΥΟΥΝ ΠΟΤΕ

Προλαμβάνουν — εξουδετερώνουν όλες
τās ρευματοαρθρικές παθήσεις

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΠΛΕΚΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΦΑΝΕΛΛΟΠΟΙΗΣΗΣ ΑΤΟΙΣ Ο.Ε.

ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ

Η «ΓΥΝΑΙΚΑ» ΣΑΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΕΙ

■ ΜΙΑ ΦΟΡΜΑ ΜΗΧΑΝΙΚΟΥ ΓΕΜΑΤΗ ΜΟΤΤΖΟΤΡΕΣ: Για να την καθαρίσετε βάψτε στους λεκέδες χοντρό λίπος, πλένετε με αλατισμένο νερό, προσθέτοντας ένα κουτάλι της σούπας άμωνια για κάθε κιλό νερό. Αν οι λεκέδες εξακολουθούν να φαίνονται, βουτήξτε τη φόρμα σ' ένα μπάνιο, στο οποίο έχετε ρίξει λίγο δέξινέν.

■ ΟΤΑΝ Η ΒΕΡΝΙΚΩΜΕΝΗ ΣΙΦΟΝΙΕΡΑ ΕΧΗ ΣΚΑΣΕΙ: Για να βουλώσετε τις ελαφρές ρωγμές του επίπλου σας, ανακατέψτε με μία λάμπα του μαχαιριού 125 γραμμάρια κερί λυωμένο με πενήντα γραμμάρια ρετσίνα, προσθέστε λίγο ινδικόν ερυθρόν, χλιαρήνετε ελαφρά το μείγμα και βουλώστε μ' αυτό τα σκασίματα. Ίσπεδώστε τα κ' αφού ξεραθούν καλά καθαρίστε τελείως τη σιφονιέρα σας.

■ ΜΙΑ ΔΟΤΣΤΡΑΡΙΣΜΕΝΗ ΝΤΟΥΛΑΝΑ ΠΟΤ ΕΧΕΙ ΠΑΡΕΙ ΧΡΩΜΑ ΘΑΜΠΟ: Κατ' αρχήν, τρίβοντας την ντουλάπα κάθε μέρα μ' ένα μάλλινο πανί, θα την έχουμε πάντα γυαλιστερή. Μία φορά το χρόνο, περάστε στην επιφάνειά της, αφού την ξεσκονίσετε καλά, ένα στρώμα ξύδι, ύστερα ελαφρό λουστράρισμα κ' όταν στεγνώσει τελείως βουρτσώστε την με μία μαλακή βούρτσα κ' ένα πανέλακι στά σκαλίσματα κ' ύστερα γυαλίστε την μ' ένα κομμάτι καθαρή φανέλλα.

■ ΠΩΣ ΒΓΑΖΟΤΜΕ ΕΝΑ ΙΧΝΟΣ ΚΑΨΙΜΑΤΟΣ: Αν τ' όφρασμα δεν είναι παρά ελαφρά ξανθισμένο, χρησιμοποιήστε δέξινέν 20 όγκων, προσθέτοντας λίγες σταγόνες άμωνιας. Ξεπλένετε ύστερα με καθαρό νερό. Έν πάση περιπτώσει, καλύτερο είναι να κάνετε πρώτα μία δοκιμή στο έσωτερικό της ούγκιας του ύφασματος.

■ ΠΩΣ ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΕΝΑ ΠΑΛΙΟ ΛΕΡΩΜΕΝΟ ΜΠΟΤΚΑΛΙ: Ανακατέψτε μία κουταλιά της σούπας ξυλοκάθονο σε σκόνη, μία κουταλιά της σούπας ψιλή άμμο, μία κουταλιά της σούπας ξύδι, 3 κουταλιές της σούπας νερό. Ρίξτε τα στο μπουκάλι, βουλώστε το στόμιο με το χέρι, αναταράξτε το στόμιο φύγη ή λίγδα από τα τοιχώματα και ξεπλύντε το ύστερα μ' άφθονο νερό.

■ ΑΝ ΜΕΤΑ ΤΗ ΜΠΟΤΓΑΛΑ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΑΣ ΔΙΑΤΗΡΟΥΝ ΤΗ ΜΤΡΟΤΑΙΑ ΤΗΣ ΒΑΡΕΚΙΝΑΣ, να ένας άπλος τρόπος γιά ν' απαλλαγείτε απ' αυτό: ρίχνετε 10 γραμμάρια υποσουλφίτ σε 100 γραμμάρια νερό και αφού τριήτε τα χέρια με το διάλυμα αυτό, τα ξεπλένετε κανονικά.

■ ΜΟΝΙΜΟ ΓΤΑΛΙΣΜΑ ΜΠΑΚΡΙΚΩΝ: Καθαρίστε το μπακιρένιο αντικείμενο με την εξής σκόνη: 10 γραμμάρια σόδα, 10 γραμμάρια κωμώλια και νερό ανάλογο γιά να γίνει το μείγμα σαν ζύμη. Όταν καθαριστή τελείως το μπακιρένιο σκεύος, γυαλίστε το με μία σκόνη καθαρισμού μετάλλων, σκουπίστε το καλά μ' ένα μάλλινο πανί, περάστε ύστερα από πάνω ένα άχρωμο βερνίκι γιά μέταλλα κ' αφήστε το να στεγνώσει. Τα μπακιρικά σας θα διατηρήσουν τη λάμψη τους γιά πολύ.

ΠΕΤΕΡ ΠΑΝ

ΠΑΤΡΟΝ 1481

Ένα σουτιέν από την
πλουσία και πρωτότυπη
συλλογή της παγκοσμίου
γνωστής μάρκας PETER PAN

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΑΝΑΖΗΤΟΥΝ...

Εκείνοι που αναζητούν την τελευταία λέξη της άμωνης εμφάνισης, την ούσιαστική λεπτομέρεια, προσέχουν πάντα πολύ την ποιότητα του υποκαμίσου. Ίδιαίτερως τον χειμώνα, ένα υποκάμισο καλής ποιότητας, με μαλακό, σιλινό ύφασμα, που δεν «μπάνει» στο πλύσιμο και συνεπώς δεν χάνει τη φόρμα του, είναι το ιδεώδες συμπλήρωμα του ανδρικού ντυσίματος.

Φροντίζοντας γιά τ' όμορφο ποκάμισό σας, βεβαιωθείτε πως είναι από ποπλίνα Πειραικής-Πατραϊκής. Αυτό αποτελεί την ασφαλέστερη έγγηση. Τα θέματα πλέονεκτήματα που έχουν οι ποπλίνας της Πειραικής-Πατραϊκής σταθερά ποιότης, ανεξάρτητα εϋγενικά χρώματα, εξαιρετική ποιότητος νήματα, και η επεξεργασία Σάνφοράιζτ—που την κάνει να μη μπαίνει στο πλύσιμο τις επέβαλαν ως τα τελευταία ύφασματα υποκαμίσων.

Λευκά, χρωματιστά, ροζ, γαλάζια ή σπόρ εμφάνισι, τα υποκάμισα από ποπλίνας Πειραικής-Πατραϊκής είναι μεγάλου άντοχης και προπαντός άσπρου συμπλήρωμα της καλαισθητής χειμερινής εμφάνισης.

ΚΩΝΣΤ. ΓΑΡΟΦΑΛΙΔΗΣ

Νευρολόγος — ψυχίατρος
Λεωφ. Πανεπιστημίου 46
Τηλ. 614-620

Γιατί τ' ό πέταλο
θεωρείται
σύμβολο εϋτυχίας

Οι προλήψεις είναι τις περισσότερες φορές αποτέλεσμα της φαντασίας ή της προσπάθειας γιά την εξήγησι φαινομένων που δεν μπορούν να εξηγηθούν με τη λογική. Γιά τ' ό λόγο αυτό οι προλήψεις τις περισσότερες φορές είναι άσθητικές και τελείως άδικαιολόγητες.

Υπάρχουν προλήψεις που στηρίζονται σε κάποια παράδοσι ή σε κάποιο ιστορικό γεγονός χωρίς όμως και να παύουν γιά τ' ό λόγο αυτό να είναι τ' ό πιο άσθητικές και άδικαιολόγητες. Τέτοια είναι, παραδείγματος χάρι, η πρόληψι γιά τ' όν αριθμό 13 που ισχύει γιά όλο σχεδόν τ' ό χριστιανικό κόσμο και συνδέεται — πιθανότατα — με τ' ό μαρτύριο του Κυρίου που ήταν ό δέκατος τρίτος μαζί με τούς 12 μαθητές.

Υπάρχουν όμως μερικές προλήψεις αποτέλεσμα πείρας και παρατηρήσεως και που έχουν περισσότερο τη θέσι και τη σημασία πρακτικών συμβουλών.

Μία τέτοια είναι και η πρόληψι πως τ' ό πέταλο φέρνει εϋτυχία.

Ένα από τ' ό πρώτα και σημαντικότερα θέματα του ανθρώπου προς τ' όν πολιτικό ήταν ή εξήμερωσι τ' όν υποζυγίων και ή χρησιμοποίησι τους γιά κάθε είδους σκοπούς.

Αν ό γάιδαρος υπήρξε στενός συνεργάτης του ανθρώπου σε έργα ειρηνικά, τ' ό άλογο υπήρξε ό πολεμικός του σύντροφος. Τα φύλα τ' όν βαρβάρων που κατέλυαν την Εϋρώπη σε διάφορες εποχές είχαν γιά κύριο σύμμαχο στις επιδρομές τους τ' άλογα, τ' άλογα μετέφεραν τις ρωμαϊκές λεγεόνες και τ' όπριά τους σε άποστάσεις δεκάδων χιλιάδων χιλιομέτρων, με τ' άλογα τους υπέταξαν οι Άραβες τ' ό Βόρειο Άφρική και την Ισπανία και τ' άλογα διέφεραν τούς Ισπανούς κατακτητές να υποτάξουν τούς Άζτέκους.

Τ' ό μεγάλη τους αξία όμως απέκτησαν γιά τ' όν άνθρωπο τ' ό ζωα κατά τ' ό δέκατο μεταχριστιανικό αιώνα τότε που εξαρκεύονταν γιά πρώτη φορά τ' ό πέταλο. Είναι αλήθεια πολύ περίεργο ότι χρειάστηκε να περάσουν χιλιάδες χρόνια γιά ν' άποκτήση ό άνθρωπος την έμπνευσι να πεταλώση τ' ό υποζύγιό του. Και τ' ό αποτέλεσμα ήταν θαυματουργό.

Οι μαλακές τους όπλές έκαναν τ' ό ζωα να ποσούν κάθε φορά που περπατούσαν ή εργαζόνταν επάνω σε σκληρό έδαφος. Ακούζονταν πολύ γρήγορα και γλιστρούσαν κ' έφευγαν με άποτέλεσμα να τραυματίζονται και να παθαίνουν σοβαρές μολύνσεις. Με τ' ό πέταλα μπορούσαν τ' ό ζωα να στέκουν πιο σταθερά επάνω στα πόδια τους, να εκμεταλλεύονται πιο άπολεσματικά τη μυϊκή τους δύναμι, να μετακινούνται πιο γρήγορα.

Στην αρχή φάνηκαν οι περισσότεροι από τούς άγρότες επιφυλακτικοί. Δεν μπορούσε να χωρέση τ' ό μυαλό τους πως θα πασούτουσαν τ' ό υποζύγιά τους με συνθένια παπούτσια γιά να εκμεταλλεύονται καλύτερα τη μυϊκή τους δύναμι. Μά ή διαφορά στην άπόδοσι ήταν τόσο φανερή, ώστε τ' ό πέταλα κατακτούσαν όλο και περισσότερο έδαφος.

Όσοι πετάλωναν τ' ό ζωα τους, πραγματοποιούσαν μεγαλύτερες έσοδες, οι άποθήκες τους γέμιζαν με γεννήματα, τ' ό υποζύγιά τους άντεχαν περισσότερο. Τ' ό πέταλο έφερε την εϋτυχία.

Και όσοι δεν είχαν ζωα γιά να τ' άποταλώσουν και κτήματα γιά να τ' άργώσουν με πεταλωμένα υποζύγια, κερμαύσαν έξω από την πόρτα τους ένα πέταλο σαν σύμβολο εϋτυχίας.

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

ΚΡΑΓΙΟΝ

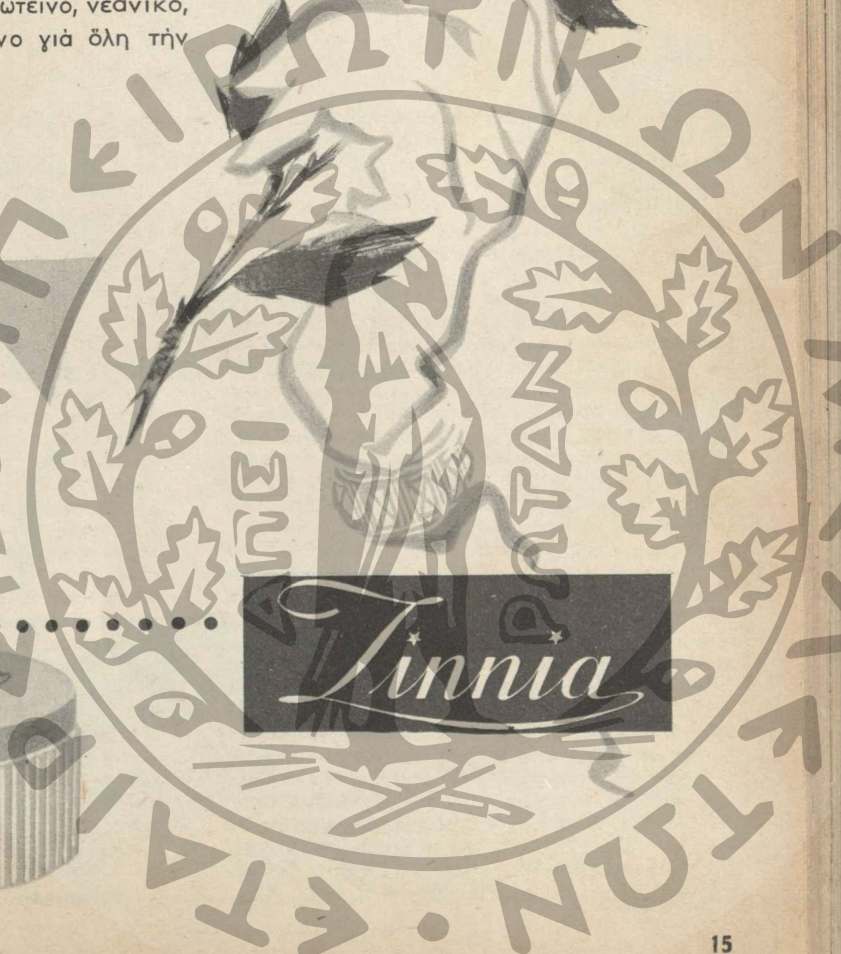
Zinnia

- Δημιουργήθηκε γιά τήν κομψή γυναίκα... που ξέρει πόσο αξίζουν δυό ωμορφα χείλη.
- Ίσως δά θελήσετε ν' άποκτήσετε και σεις αυτή τήν πνοή της κομψότητος. Τό κραγιόν ZINNIA με τήν λιπαρή του απαλότητα δεν στεγνώνει τ' ό χείλη και τούς δίνει μία βελούδινη γοητεία.
- Τό κραγιόν ZINNIA χαρίζει χείλη έκφραστικά, γοητευτικά, προκλητικά.

ΜΕΙΚ - ΑΠ

Zinnia

- Ένα όριστο συμπλήρωμα της γυναικείας ωμορφιάς στους πιο ώριους βελούδινους χρωματισμούς που προσδίδουν στο δέρμα μία ξεχωριστή γοητεία και άνταύγεια.
- Δέρμα Φωτεινό, νεανικό, βελούδινο γιά όλη τήν ήμερα.

Ακτινοβολεί από νιάτα, από χάρη κι' από όμορφη ή δημοφιλής στρά του θεάτρου και του κινηματογράφου, η κοσμοαγαπημένη Νάντια Χωραφά καθώς ξεπροβάλλει από τις κουρτίνες φορώντας το υπέροχο πλεκτό μαντί που αγόρασε από την Τρικόζα. Σημειώστε πως οι λευκές γαρνιτούρες δγαίνονται εύκολωτάτα τόσο για να πλυθούν, όσο και για να ποικίλουν την όλη εμφάνισι.

ΕΡΧΟΜΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ...

«Είναι ωραίο νάσαι κομψή και στην ξεκούρασί σου», είναι σαν να μάς λέγει η διακεκριμένη μας πρωταγωνίστρια, η Νάντια Χωραφά, που είχε τραυματισθή προχθές στο πόδι κατά το γύρισμα μιας σκηνής της νέας ταινίας της «Η Νάνσυ την ψώνισες». Φοράει το καινούργιο φτερινό πλεκτό πλ-καρό πουλόβερ της Τρικόζα μαζί με το πλεκτό δλόμαλλο πανταλόνι της Τρικόζα.

Ναι, αυτό είναι το περίφημο, το παρόμοιο, καινούργιο πλεκτό κοτλέ, στην τελευταία έκδοσή της Τρικόζα, στο τρουά πιάς με τη χαριζώνη που χαλαί κόσμο έφετος. Η ξεχωριστή πρωταγωνίστρια του θεάτρου Μπουρνέλλη, η Νάντια Χωραφά το φοράει με ιδιαίτερη χαρά γιατί τδίνει την δυνατότητα πολλών και διαφορετικών εμφανίσεων που διακρίνονται για την κομψότητα.

(Ανακοίνωση)

Είχατε καιρό να διαβάσετε τη στήλη μου, ε; Με έπιθυμήσατε; Έλειψα για αρκετό καιρό έξω και γύρισα γεμάτη εντυπώσεις. Καλώς σας έρχομαι, λοιπόν, αγαπητές μου φίλες.

Βλέπω ήδη την ερώτησι που θέλετε να μου απαντήσετε, να πλανάται στα χείλη σας: Τι μου έκαμε τη μεγαλύτερη εντύπωσι έξω. Να σας πω άμεσα, Έξω, βέβαια, έχετε πολλά να θαυμάσετε, αλλά έμένα σαν γυναίκα ένα πράγμα μου έκανε τη μεγαλύτερη εντύπωσι: η κομψότης των γυναικών. Δεν μπορείτε να φαντασθήτε πόσο πολύ έξω η γυναίκα, η κοπέλλα από 14 ετών και επάνω αναστήται να είναι κομψή. Θέλει να παρουσιάζεται κομψή. Φροντίζει να γίνει κομψή, να είναι ωραία, να είναι έλκυστική. Δεν αγοράζει ποτέ κάτι αν δεν είναι σίγουρη ότι αυτό το κάτι θα την κάνει ωραιότερη, κομψότερη, έλκυστικότερη. Με δυο λέξεις η Μιλανέζα, η Φιορεντίνα, η Παριζιάνα, δεν έμψαν(κεται ποτέ όπως - όπως. Όταν έμψαν(κεται, όπου έμψαν(κεται, θα είναι σωστή κοίκα. Και έξερετε γιατί; Διότι η κομψότης είναι το καλύτερο συστατικό. Μου έλεγε μι φίλη μου Μιλανέζα: «Μα δεν μπορείς να φανταστής πόσο πολύ εξαρτάται η έπιτυχία σου στην κοινωνία, στο έπαγγέλμα σου, στο σπίτι σου ακόμη, από την καλή σου εμφάνισι. Έσύ η ίδια θα αισθανθής το ήθικό σου ν' ανεβαίνει όταν, κοιτάζοντας στον καθρέφτη, δεν θα δής μιά εικόνα κακομοιριάς και έγκαταλείψεως, αλλά μιά κομψή και ευχάριστη αντανάκλασι του έαυτού σου».

Κομψότης, λοιπόν... Αλλά διαβάω ήδη στα μάτια σας την ερώτησι: «Και δεν μάς λές, Νέπη, τί ακριβώς φορνε έξω οι κομψές γυναίκες;» Να σας πω ευχάριστα. «Αν με ρωτάτε τί φορνε φέτος οι κομψές γυναίκες, πρέπει να έξερετε ότι φέτος ειδικά φορνε πλεκτά. Παντού πλεκτά. Όλες

τις ώρες πλεκτά, αλλά να συνεννοούμεθα. Πλεκτά με Π κεφαλαίο, φτερινά Πλεκτά, σε μιάν έντελως καινούργια και πρωτότυπη μόδα που αποδίδει στο γυναικείο σώμα όλη τη μαγεία των γοητευτικών του γραμμών. Είναι ένα όνειρο. Περιπατάς το θραδάκι στους κεντρικούς δρόμους και δεν έξερεις τί να πρωτοθαυμάσης, τις διτρίνες ή τις κοπέλλες γύρω σου! «Ασε τις μπλουζές, τα μπλουζόν, τις ζακέτες. Πλεκτό παλτό, πλεκτό μαντί, είτε κοντήτερο, είτε μακρύτερο, σε 3/4, σε 7/8, που δίνει ένα φιδίσιο, γοητευτικότατο αέρα στο γυναικείο κορμί. Να δής παλτό άσορι με μπλουζα και φούστα, έλα πλεκτά, που δίνουν έναν τόσο διακεκριμένο, έναν τόσο άριστοκρατικό τόνο. Να δής πλεκτά ταγιέρ, είτε με στενή πλεκτή φούστα, είτε με φαρδιά πλσις επίσης πλεκτή φούστα, που χαρίζουν έναν αέρα ανωτερότητας. Ντέ - πιάς και τρουά - πιάς, με τις πολλές δυνατότητες συνδυασμών για πολλές και διαφορετικές κάθε φορά εμφανίσεις. Να δής το καινούργιο πλεκτό κοτλέ σε φορέματα, σε φούστες, σε ταγιέρ, σε ντέ - πιάς και σε τρουά - πιάς. Το θρίαμμο του πλεκτού καρό, σε υπέροχους χρωματικούς συνδυασμούς αρμονιών και αντίθεσεων, είτε με μεγάλα, αλλά είτε και με μικρά καρό. Και να δής, τελικά, τα καινούργια, τα μοντέρνα, τα φτερινά μπλουζιά που ντύνουν τη γυναίκα — την όμορφη — δεν λένε τίποτε — την κάνουν αιθέρια θεά. Και το κούδ της φτερινής χρονιάς, το πλεκτό το γαρνιρισμένο με γούνα, για μιάν αναπάντεχη βραδυή εμφάνισι που κόβει κυριολεκτικά την ανάσα και προσελκύει σαν μαγνήτης τ' αγαπημένα πρόσωπα.

Να δής... Να δής... «Ναι, θα μου πής, αλλά έδω τί γίνεται; Αυτό για μάς είναι όνειρα!» «Όνειρα; Κάθε έλλο: Αυτό είναι μιά χαρούμενη

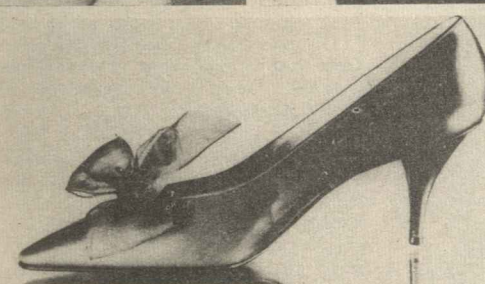
πραγματικότητα και για μάς έδω τις Έλλοι που θέλουμε να ντυθούμε κάπως καλύτερα από τη διπλανή μας, που θέλουμε να είμαστε κομψές, να έλγα ή με τα πολλά χρήματα που δαπάνη για το ντύσιμό μας. Πραγματικότητα όχι μόνο έλα θα πω πάνω σε περιγράφω, αλλά και μιάν άπειρία ακόμη από καινούργια μοντέλα και καθημερινώς βγαίνουν, στις πιο έξοχες φετινές παχρώσεις, από τα πιο φινις ευρωπαϊκά μαλλιά.

Δεν είναι ανάγκη να σας πω πω. Το μαγικό ήδη. Το ακούσατε από τις φίλες σας και από τους γνωστές σας τί χαλασμός κόσμου γίνεται και στην Τρικόζα. Διότι από φέτος Μόδα σημαίνει Πλεκτό και από Πλεκτό με Π κεφαλαίο σημαίνει Τρικόζα, είναι φανερό πως όταν ντύεται Τρικόζα, εξασφαλίζει την έπιτυχία. Με τη γυναικεία κομψή φροντίδα, καλοδουλεμένα, καθαρισμένα, πραγματικά άριστοεργήματα και εύκολα μοντέλα, τα προϊόντα της φετινής μόδας έμψανται όπως πάντοτε στη γνωστή σας διεύθυνσι Τρικόζα στην Αθήνα, στο συγκρότημα της οδού Έρμού 6, δυο έτηματα από το Σύνταγμα. Τρικόζα και στην έδον Πατησίων 141, στη στασις φαληνιάς. Στη Θεσσαλονίκη, Μητροπολιτική (γυνία Καρόλου Ντήλ).

ΝΤΕΡΗ

Υ.Γ. Μη ξεχάσετε και το διαγνωστικό της Τρικόζα. Κάθε Σάββατο η Τρικόζα χαρίζει ένα έτημα για τις δυο καλύτερες θέσεις της έστρεψας, που θεωρείται από τις τελευταίες ιδιοτροπίες της μόδας. Για συμπίπτει βραδυά και για πιάς λουστρή εμφάνισι, οι γόβες αυτές συνοδεύονται από κινητούς φιδίγκους, φτιαγμένους από όργανινα κολλαρισμένα.

ΜΑΤΙΕΣ ΣΤΗ ΜΟΔΑ

Η ΔΑΝΤΕΛΑ ΤΟΥ ΛΑΝΒΕΝ - ΚΑΣΤΙΓΙΟ

Ένας νέος τύπος δαντέλας κυκλοφορεί στα παρισινά σαλόνια της μόδας. Πρώτος την έλάνσαρε στη φετινή του καλεξιών ο οίκος του Λανβέν - Καστιγί. Δεν μοιάζει καθόλου με τις δαντέλες που έξεραμε μέχρι σήμερα. Είναι πολύ πρωτότυπη, αιθέρια και λουσάτη. Για φόντο έχει ένα τούλι με μικρό «ματάκι» και επάνω σ' αυτό σχηματίζονται διάφορα σχέδια έλικοειδή από λεπτή σουρωτή μουσελίνα. Υπάρχει σε όλα τα χρώματα, όπως και η δαντέλα, επίσης υπάρχει σε δυο συνδυασμούς χρωμάτων, φόντο σκούρο και δολάν μουσελίνας ανοικτό. Γίνεται θαυμάσιες βραδυές τουαλέτες.

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

Ο Μπαλμίν φέτος λανσάρει φορέματα με πολύ μεγάλο άνοιγμα στην πλάτη. Φρόντισε όμως να στολίσουν τους γυμνούς ώμους και το λαιμό με έντυπωσιακά και παράξενα κοσμήματα. Πολλές σειρές από πολύχρωμες χάντρες στο λαιμό, που καταλήγουν πίσω στην πλάτη, σε σχήμα ακανόνιστης φούντας. Τα κολιέ αυτά είναι συνήθως από κρυστάλλινες ζωηρόχρωμες πέτρες και στολίζουν όμορφα τις γυναιές πλάτες. Γίνονται επίσης και από χάντρα ξέ μαύρη και από λευκή μικρή μαργαριταρένια πέλλα.

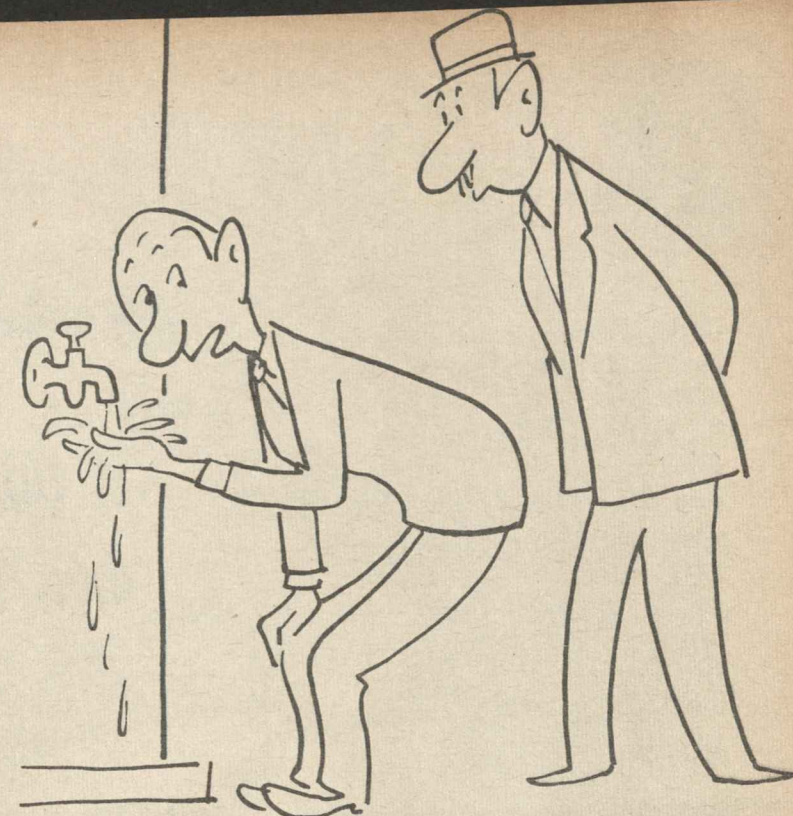
ΦΙΟΓΚΟΙ ΚΑΙ ΚΛΙΠ

Τα μεγάλα άνοιγματα στην πλάτη θέλουν ένα σχετικό γαρνίρισμα. Γι' αυτό οι διάφοροι οίκοι μόδας στολίζουν τις μπρετέλες, το τελεσίωμα του ντεκολτέ, ή το έβαλ άνοιγμα, με φιδίγκους από σατέν ή βελούδο, που στο κέντρο τους είναι στερωμένο ένα κλιπ από πέτρες ή από στράς. Ένα έντελως σκέτο και μονόχρωμο φόρεμα μπορεί θαυμάσια να γίνει πιάς άμπιγιτέ και πιάς κομψή, αν στολιστεί με τις δυο αυτές λεπτομέρειες.

ΟΙ ΓΟΒΕΣ ΤΟΥ ΝΤΙΟΡ

Χαμηλό και λεπτό τακούνι θέλει γι' αυτή τη σαιζόν ο διάδοχος του Ντιόρ, τ' Σαιν Λωράν. Τα χρώματα που προτιμά είναι τα μπέζ, τα καφέ, τα γκρι, τα μαύρα από σεβρό και από λουστρίνι και τέλος το χρώμα του δαμάσκηνου, που θεωρείται από τις τελευταίες ιδιοτροπίες της μόδας. Για συμπίπτει βραδυά και για πιάς λουστρή εμφάνισι, οι γόβες αυτές συνοδεύονται από κινητούς φιδίγκους, φτιαγμένους από όργανινα κολλαρισμένα.

Δένα Βροντάκη

-Δέν πίνω πιά νερό σε ποτήρι γιατί θυμάμαι την ΙΖΟΛΑ.

ΙΖΟΛΑ

Η Π Ρ Ω Τ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΗΛΕΚΤΡΙΚΩΝ ΣΥΣΚΕΥΩΝ

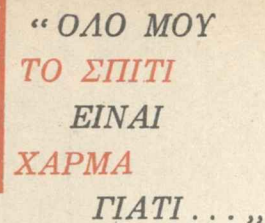
Δέν αϊδθάνεται καμμία δυσκολία.. καμμία ένόχλησι...

...πγαίνει παντού. Στην εργασία της, στην έκδρομή της, στα πάρτυ της, πάντα με το αίσθημα της ασφαλείας. 'Η ΚΑΜΕΛΙΑ την προστατεύει. 'Επί πλέον καθαριότης απόλυτη και εύκολια στη χρήση.

Τιμή κυτίου Δρχ. 12.50

ΑΠΟΚΛ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ Νίκης 9 — Τηλέφ. 25.739

ΕΙΔΙΚΗ ΣΥΣΚΕΥΑΣΙΑ ΤΑΝΤΙΣ ΓΙΑ ΤΑΞΙΔΙΑ - ΕΚΔΡΟΜΕΣ

A black and white illustration of a room interior. In the center, a lamp with a rectangular shade sits on a small, ornate table. Behind the lamp is a window with patterned curtains. To the left, a chair is partially visible. The scene is framed by a dark border.

МІЗРАХИ

18

Ἡ εὐλογημένη
ώρα τῆς αὐγῆς!...

Μιά μέρα, τὸ περασμένο καλοκαίρι, ἀποφασί-
σασαί ἡ γυναίκα μου κ' ἐγὼ νὰ κάνουμε ἕνα
ταξίδι μὲ αὐτοκίνητο. Τὰ χεράκι μὰς ἦταν ἀπᾶν-
δὲ νὰ προχωροῦμε ὅπου νὰ βρούμε ἕνα ὥροστο μέρος
καὶ νὰ τὰ μαζέψουμε πάλι, ἔταν θὰ μὰς ξανᾶπαινε
ἡ νοσταλγία τῆς ἀλλαγῆς. Ἄν ἐξαίρεσσουμε αὐτό,
τίποτ' ἄλλο συγκατακρίμενο δὲν εἶχα στὸ μυαλό μου.
Ἡ, μάλλον, τὴν νύκτα εἰλικρινῶς εἶχα τὴν προθέ-
ση νὰ κοιμηθῶ ἐνῆθα ὥρες τοῦλάχιστον κάθε βράδυ.
Εἶχα ὅμως λογαριάσει: χωρὶς τὸν ξενονόχο, ποὺ
στὴν περίπτωση αὐτὴ ἦταν ἡ κυρὰ - Φύσι. Τὴν
πρῶτη βραδιά σταθμεύσαμε σ' ἕνα μπαγκαλόου,
στὴν ὁχθὴ μιᾶς μεγαλόπρεπης λίμνης. Στὲς πεν-
τέμισι τὸ πρωὶ ἔβηναρα ἀπὸ τὰ κελαῖφημάτα μιᾶς
χωροβίτας ποικιλίας, ποὺ ἦταν κοντά μου καὶ χαλοῦ-
σαν τὸν κόσμο. Προσπάθησα νὰ τ' ἀγνοήσω: ἦταν
ἀδύνατο.

Τότε, ἐνὶ ἡ γυναικί μου ἐξακολούθησε νὰ κοιμάται, σπυχήθῃ, νύσθηκα καὶ γέγχῃ. Ὁ ἥλιος δὲν ἔβη ἀκόμα ἀνάτειλε. Ἀπὸ τὴν λήην, σμακρῆς ἐλικοειδῆς ταινίης, μιὰ λεπτὴ πάχνη, ἐλαφρειαὶ ἀνὰ μουσελίν, πλανιδόντων πάνω στὸ ἑδαφος. Αὐτὸ ἑμάτια μακρὰ μου, ἕνας λαγός, ἐλπίοντάς με, ὄρθρη καὶ χάτρη μέσα στοῦς θάμνους. Ὑστερα τὰ πολυτὰ καὶ ἄλλῃ ἡ φύσις ὅσπασαν ἐαφινικὰ ἀπότομα... Κι' ὅστερα ἀπὸ λίγες στιγμῆς ἀνέτειλε ὁ ἥλιος. Ἦταν ἐνα θέαμα συγκλονιστικό, ἀλλὰ ταυτοχρόνως οὐ προκαλοῦσε μιὰ θαβεὶά γαλήνη. Προχώρησα τότε στὸ δάσος, βαδίζοντας διὰ δόλοκλινῆς ὄρες καὶ γύρσια πίσω, ἔτοιμος νὰ πάω τὸ προῖόν μου, μὲ μιὰ ὄρεϊ πού δὲν εἶχα γυνώρισι: χρόνια δόλοκλινῃ.

Ἐτοί ἀνακλινάτω ἡ γοητεία τοῦ πρωτοῦ ξυνη-
ματος. Τὸ μῆνα αὐτὴν τῆς θδεσίας μου, ποὺ πέρασα
κοινὰ στῇ φύσιν, ἔκανα περιπατοῦν τὴν αὐτὴν στὰ
ὁδοὺν τῶν πεύκων, ποὺ ἔμοιαζαν στὸ πρωτὸν μισό-
φωτο σὰν ὠχρὰ φαντάσματα. Ἡ στίς ἔξηρες ἀπο-
χρῆσες, ποὺ πιπιλοῦσαν οἱ πρῶτες ἡλιαχτίδες.
Σ' ἐνα φαρδὸν χωρίο περιπλανήθηκα ὡς τὸ λιμᾶ-
νι μέσα ἀπὸ τὴν πρωτὴν ἐμίχλη καὶ παρακολούθη-
σα τοὺς ψαράδες μὲ τίς νησίδας τους νὰ φορτώ-
ναι τὰ δίχτυα τους καὶ νὰ ξεκινοῦν γιὰ τὸ καθη-
μερινὸ φρεμα.

«Ο κόσμος μου φαίνεται βλοένα και πιο αλλοιώ-
τος τις πρώτες έκτης ώρες της ημέρας. Έκτος
τότε που βρισκόταν την αλβανία δι' επίκουρηνουσία με
τη φύσι, οι περπατοί μου αιώτοι μ' έπεριχαναν σέ
διαλογισμούς, στην εξέταση του ίδιου του έαυτου
μου, πράγματα που δύσκολα έχουμαι καιρό να κά-
νοιμι στην ταρραμένη έποχή μου. Αποφάσιζα λοι-
πον ν' ακολουθούμαι αιώτη την τακτική κι 'εταν γύ-
ρισα στην πόλι και ξαναπήγα στην δουλειά μου.

“Ὅπως καὶ πολλοὶ ἄλλοι, εἶχα ἀνάκαθεν ἐρῇ
τις ἡμέρες πολλὰ σύντομες. Τὰ ἄρθρα ἢ τὰ διηγή-
ματα ποὺ ἐγράφω γιὰ τὰ περιοδικὰ ἀπορροφῶσαν
ὅλο μου τὸν καιρὸ καὶ δὲν μ’ ἀφίαν τὴ δυνατοτή-
τά μου, ἐργασθῶ, ἐπὶ τὰ ἡμέτερα, γιὰ ἕνα διδῶ
ἢ ἕνα θεατρικὸ ὅπου. Δὲν ἀγῶσα να καταλάβω δι-
μιά πρωτὴν ὥρα ἀξίζει δύο καὶ περισσότερος ἀπὸ

της άλλες ώρες τις συνηθισμένες της ημέρας.
Δέν πρόκειται να διεκδικήσω τα προνόμια τα
ανακάλυψή αυτή. Πολλοί διάσημοι άνθρωποι
χουν εξαρτήσει. Ο Μπρένταν Μπρένταν, ο δόκτο
ρος Ιστορίας και τεχνολογίας, σκεπάζονται και
πρωτο στις έξη ώς την ημέρα του θανάτου του το
1959. Ήταν τότε εγγενήματα τεσσάρων χρόνων. Ή
νας φίλος μου, νεαρός διανοητής μιας δημοφ
έτιας, που η καριέρα του προέβλεπε μιας
απόδοσης ολοκληρωτικά τη σημερινή επιτυχία
στο ότι ανθώνεται πρώτα. Κατά τη γνώμη του
πύ πολλοί άνθρωποι χρειάζονται πολλές φορές
το έθνημα για να ξαναπαρουν πάλι την ενεργ
κόητά τους. Έκλεινος πηγαίνει λοιπόν στη νύκ
του αρκετά νωρίς για να σκεφθεί και να οργαν
την έργασια του πριν αρχίσουν η φασαρία και η
ητληφώνηματα. Στις δέκα ή ώρα είναι στην
τερή του διαδίσκου κι έχει διεκπεραιώσει όλες
σχεδόν τις δουλειές, πριν ακόμα καλώ και
χίση η ημέρα.

Ἦνας ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς σηματοῦντες, ποὺ εἶναι σήμερα μηχανικὴς μεταλλεῖς, ποὺ ἔργον εἶναι καὶ ἡ σὺν σπῆνεται πρὸς τὴν καὶ ἔργον εἶναι κοῦρ μαθημάτων δι' ἡλκτογραφίας, ποὺ εἶναι ἐγγεγραμμένοι. «Μερίκη» φέρει ἄλλοι, γράφει, «ἀπεριώνυμ τῆς φέρε αὐτῆς τῆς ἰστορίας διὰ διὰ διὰ τῆς ἡμετέρας».

Ἡ αὐτὴ ὑπῆρξε ἀνέκδοτον κατὰλληλη γὰρ σπῆνεται καὶ προσεχῇ. Αὐτὸ ἀπὸ τῆς αὐτῆς λόγους: πρῶτα - πρῶτα ὑπῆρξε ἑν εἶδος σπῆνεται σμὸς σὺν γένουσι τῆς ἐπικονωνοῦσι μετ' ἡμῶν σπῆνεται ἀκρίβους ἔπου ἀναφανταίνετ' ἡ ἡμετέρας σπῆνεται τῇ, ἡν ὅποια ἐδρῶντογρῆ. Ἡ ἀνάλει πῆλτον φέρνει κατὰ τὸν φυσικοῦρον ῥῆμα τῆς σπῆν ἀνάνωσι, σπῆν καὶνοῦρῆσι μᾶλλον. Ὑποτὸ σπῆν εἶναι ὑπὸνοῦσι πρῶτ' ἀπαιτετ' εἰς ἡμετέρας σπῆνεται, ποὺ θομῆται τῇ ἀξία τῆς περὶ τῆς ἡμετέρας ἔχει, ἡν ἀνῆται τὸν ἔπου ἀνῆται τῇ.

«Η ανταπόκριση αυτή παίρνει διάφορες μορφές. Μπορώ μια μητέρα που σκεπάζει μισή ώρα την ετοιμασία του πρόγευμά της από άνδρα της και να τρώει διότι της, για να έχει λίγον καιρό διασκέδης με αυτόν της. «Σκέφτομαι ότι είμαι μια έφηβε μία μέρα ανάγκη από λίγες στιγμές περιποίησης να μοναξιάς» λέει. «Αν σκεπάζωμουν, τότε για να ν' απερίσωνα τις ώρες αυτές στον εαυτό μου. Γι' άλλους, όπως ένα φίλικό μου αέριον, οι πρώτες πρωινές ώρες χρησιμοποιούν για να πλύνουν την οικογενειακή τους ζωή. Ο πατέρας, πολλοί έρχονται, γυρίζουν στο σπίτι του και τα παιδιά έχουν πέσει να κοιμηθούν. Για να τα σπυρίσει» λέει, «δεν καθόριζαν να δώ το παιδί παρά την ώρα που ευρισθίμων διατακτά να γυρίσουν τον καρέ μου πριν πάω όπου να πάω. Στο τέλος, εσχάσε την ιδέα να βρω ένα μικρό και μεγάλο, ναρίτερα. Τα παιδιά που έχω τον καρέ μου κι αυτό δεν το διασκέδαζα καθόλου. Κι' έμεινε όμως συνθηκάριος άρεστος γυρί» Έτσι το να έχουμε άρεστος ή να ελευθερώται τον πόνον στην μεταμόρφωση της ζωής μας.

Ψυχικά, δὲν βρίσκουν τίς ἀναπαυστικά, ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησιν, τὸ δὲ ἔμπνοον πάλιν προῖν. Ὁ ὅραμας συγγραφεὺς Μὸς Χάρτι, στὴν αὐτοβιογραφία του γίνεταί τὸ φερέφωνο «ἐλὼν αὐτὸν τὸν ὁραματιστὴν μαχητοῦλῆσθον ποὺ ἐλὼν ἀναίσθητος τὴν πρὸς ἀνταρξίαν τὸν γαλλόζου προῖν». Ὑπάρχει «Ἡ μαρτυρία τὸν ταπεινὸν ἀνδρὰ καὶ μία ἐκ τῆς καὶ τῆς μόνιμης χαρᾶς ποὺ δίνει τὸ ἄρτι ἐλὼν μα ὅτε κἀν λογαριάζεταί ἀπὸ κείνου ποὺ τὸν γῆ τὸν δὲ βρίσκεται κ' ἔλας στὸ βῆμα τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἐπωφελοῦνται ἀπὸ τῆς λαμπρῆς προῖν κ' ἔλας. Ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ μαλακοῦ κρεβατίου ποὺ ἐπὶ τοῦ λουθαῖ τὸν δὲν εἶναι τὴν εὐλογία μου».

Μουσιού απ' αυτούς θάβηκαν να βοηθήσει
 αλλά δεν ξέρουν πώς να το καταφέρουν. Σε με
 περίφημη συνταγή, που δεν θα στοιχίσει τίποτα
 "Ενας όχι και πολύ γνωστός" Άγγλος συγγραφέας
 ο Μπάκλαντ, έγραψε το 1818 για το θέμα αυτό
 περίεργο διδύμο με τον τίτλο "Επιστολές
 τευόμενα περί της σπουδαιότητας, της έκδοσης
 και των πλεονεκτημάτων του νέου έθνους
 πρώτο". Κατά τη γνώμη του, το μυστικό έγκειται
 στο να το καταφέρουν κανείς καθαρίσματα.

«Σηκουθῆτε πέντε λεπτά νωρίτερα κάθε φορά που θα συμβουλευθεί, «μέχρις ότου φτάσετε την ώρα που θέλετε. Ο άσθμαντικός αυτός περιορισμός του χρόνου δεν προκαλεί την υπνηλία που θα προκαλούσε το πέρασμα τό πάραυτα από ένα ξύπνισμα στο άλλο ξύπνισμα στις 5. Τήν τελευταία ημέρα κατά την οποία μάλας θα έχετε κέρδος μίλες ώρας και στο τέλος το μνημόν θαχετε γίνει «νυχτοπούλι», όπως λέγεται στα ελληνικά ξύπνισμα χαλαστό...»

TZEPALNT ΓΟΥΣΚΕΡ

Ο.ΤΙ ΘΕΛΕΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ

ΠΙΝΑΚΕΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

Ἐκτός ἀπὸ τοὺς ὠραιότατους πίνα-
κας ζωγραφικῆς ποὺ διαθέτει ὁ Σπύ-
ρος Λάιος, στὴν ὁδὸ Κολοκοτρώνη,
διαθέτει καὶ ἓνα ὠραιότατο δειγμα-
τολόγιον ἀπὸ κορνίζες γιὰ γκαμπλέν-
ετ βελουτόν, καθὼς καὶ γιὰ ὁ,τιζή-
σῃ ταυτὶδ ἢ κατάλληλῃ κορνίζῃ.

ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΑΤΡΩΝ

(Ὁ γεμίνοντας παρ' ὅλης τῆς λιακάδας
πρὸς μὲν ἐπεφυλότοιο τοῦ φθινόποιο,
πρὸν εἶναι μακρὰ. Ἡ «Grace» Ἐρ-
μοῦ δ, ἐντός τῆς στοᾶς, ἡ μπουτίκι
τοῦ καλοῦ πατρὸν, ἔχει ἐξαοφαλοῖσι
γὰρ ὅτι τὰ ὀφθατέρια γαλλικά μνη-
τεῖα τῆς φρενιτικῆς οὐκ εἶν. Παλτά,
φορητά σὸν καὶ ἀμυγλιε, ταγίερ,
εἶναι πρὸ διδασθεί σὰ, γὰρ νὰ εἴσθε
πάντα κομψὴ καὶ καλοθαμμένη. Δια-
θέτει καὶ τὰ θαυμάσια πατρὸν Mc
Call's οὐ νέες καταπληκτικῆς τιμῆς.
Σκοπεύονται: «NANOKA» Ἀγ. Σο-
φίας 27. Ἰωάννιν: Βαρβάκης, Ἀδρ-
ῆος 20. 20. Ἡ πηγὴ τὸν πατρὸν.

ΓΚΑΛΕΡΙ ΛΥΜΠΕΡΑΚΗ

Ἑλαιογραφίες Ἑλλήνων καὶ ξένων
παλαιῶν καὶ νέων ζωγράφων. Ἀκου-
ράτως θαυμαστά μετ' ἑλληνικά το-
πία. Ἀνατυπώσεις (reproductions)
ἔργων μεγάλων ξένων ζωγράφων
(λαοκραν, ἑμπροστινιστῶν, μοντέρ-
νων). Ἐσθιαίαι γιανουζέσκιες προ-
τύπες (originales). Παλιές γρα-
φίδες στὴν ΓΚΑΛΕΡΙ ἈΥΜΠΕΡΑΚΗ
Παρασσού 2 (Πλατεία Κλαθμῶνος)
Τηλ. 35-288. Ἀκουσιζοῦσατε τὰ σπι-
τά μας μετ' ἔργα ποιότотος. Ἀγορά-
στε τὰ δωρά σας. Εὐχολογίες πληρωμῆς

Δίαιτα ἢ ὄχι;

**ΑΔΥΝΑΤΙΣΤΕ ΧΩΡΙΣ ΝΑ
ΠΕΡΔΙΝΕΤΕ ΤΗΣ ΠΕΙΝΑΣ**

«Όχι αυστηρή διαίτα» πιά» συμβου-
λίζουν οι Γερμανοί ειδικοί. «Εάν θέλε-
τε να ελαττώσετε το βάρος σας ή να
διατηρήσετε κομψή τη σιλουέτα σας, δέ-
χεται πια να υποβάλεστε σε μια
ατέλειωτη θασανιστική διαίτα. Η διαί-
τα «επώτερη» κατ' τα άτελευταία «μη-
κύνει τη ζωή μακρότερο, αφαιρούν κα-
νείς γράφη τα συγχρόνως ύπονομεύου-
σα στοιχεία της νύχτας».

Αντίμια, σωματική, ψυχική αλλά νεύ-
ρική καταπόνηση, μεγάλα διαρκή αίσθημα-
τα κόπωσης, μεγαλύτερη, βέρια μαρμα-
ρίνη, Ισού μερικά από τις πιο συνήθη
αυτίες της κοράας άδυνατομάτος.

Πρέπει λοιπόν να διακινδυνεύοις δα-
νείν άρνη της κομωτότητας: Όχι! διστά-
σας, έλγας, έλγας, έλγας, έλγας, έλγας,
μή πούσας άνα, πρσ ένα, πρσ ένα, πρσ
το έσάδ. Ρίχτερς μπορείς να έ-
βαντίσεις έντελέας ακίνδυνα, όσο θέ-
λεις. Μή το έσάδ. Ρίχτερς όχι μόνον
άπώστανται το βάρος, άλλό το σώμα
άπώστανται καλύτερα. Όλα τα όργανα
έμψυχας, έμψυχας, έμψυχας, έμψυχας,
όλα, τα νεύρα, τα νεύρα, τα νεύρα, τα
έμφανίζονται άβυσσών, το δέμα
άναστροφική τη βροσία του.

Το «Τοπί - Ρίχτερ» είναι άγνο φυ-
κό παρασκευασμα, δοκιμασμένο εδω κα-
50 χρονια, που εχει την καταληκτικη
ιδιτητα ν' αποβαλλη το περιττο θαρα
των οσματος, διατηρωντας συγχρονα
τον οργανισμο σ' μια κανονικη, ισορ-
ροπημενη λειτουργια. Άρχιστε απο σπ-
μερα να πινετε καθε πρωι ένα φυλτζι
ζεστο «Τοπί - Ρίχτερ» και συντομα θα
ξεποτιώσετε τα εβερνετικά του αποτι-
λεματα. Πωλείται σ' όλα τα φαρμακεία.

ΝΤΕΚΤΙΒΣ πεπειραμένοι, ειδικοί έρευνας-παροχής επί πάσης φύσεως ιδιωτικών εμπιστευτικών υποθέσεων γάμων, διαζυγίων, επιτηρήσεων ηλικιών, αναζητήσεων πραγμάτων υπό κατάσχεση κ.λ.π. Διεθνές Γραφείο Πληροφοριών «ATHENS», Πανασσού (Πα. Κλαυθδώνος), τηλ. 27.709. Τις σφαρότητες των εργασιών μας έγγυεται η πολυετής ευδόκιμος δημοσία υπηρεσία μας.

ΟΛΟΦΑΝΕΡΗ ΔΙΑΦΟΡΑ!

- Τί μπουγάδα κάτασπρη και πεντακάδαρη!
Πώς τὰ καταφέρνεις;
- Πλένω μὲ σκέτο ΤΙΔΕ.
- Χωρὶς σαποῦνι, χωρὶς τίποτ' ἄλλο;
- Τίποτα! Ἄπ' τὸν καιρὸ πού πλένω μὲ σκέτο ΤΙΔΕ,
τὰ ρούχα γίνονται μὲ τὸ πρῶτο κιόλας χέρι
πεντακάδαρα καὶ μοσχομουρισμένα.
- Γιὰ δὲς ἐκεῖ τί εὐκόλια!
Μήπως ὅμως τὸ ΤΙΔΕ εἶναι ἀκριβό;
- Ἰσα-ἴσα! Τὸ ΤΙΔΕ εἶναι τὸ πιο συμφερτικό.
Δοκίμασέ το ἀπὸ σήμερα κιόλας.

ΣΚΕΤΟ

Tide

ΠΛΕΝΕΙ ΚΑΘΑΡΩΤΕΡΑ ΑΠ' ΟΛΑ!

**ΚΑΙ ΜΗΝ ΞΕΧΝΑΤΕ, ΠΩΣ ΟΙ ΏΡΙΜΕΣ ΤΟΥ ΤΙΔΕ
ΕΙΝΑΙ ΤΩΡΑ ΦΘΗΝΟΤΕΡΕΣ!**

T2/13

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΠΟΚΤΗΣΙ ΤΟΥ... ΘΥΡΛΙΚΟΥ
ΔΙΑΔΟΧΟΥ ΤΟΥ ΠΕΡΣΙΚΟΥ ΘΡΟΝΟΥ

ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ Σ' ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΕΡΓΟ

Η Φαράχ Ντιμπά όραματίζεται
την ανάγνωση της χώρας της

Μία εβδομάδα πριν γεννηθή η Φαράχ, δύο μοτοσυκλετιστές της βασιλικής φρουράς είχαν τρέξει στην κλινική Χενετιάτ-ε-Μανταράν, όπου όλα είχαν έτοιμασθη για να δεχθούν τη βασίλισσα της Περσίας. Έφθοναν μία υπεραστική διαταγή κι έτρεχαν, όπως συνήθως διαστικά, αλλά αυτό ήταν άσχετο για τη λαϊκή αυτή συνοικία, ώστε να διαδοθεί άσπαστα ότι ήταν πια ζήτημα ώρον.

Λίγο αργότερα, όλη η "Αβε Μοβλαβί, η συνοικία στην οποία βοι-σκόταν η κλινική, ήταν κατέμεστη από κόσμο. Η κυκλοφορία είχε σταματήσει κι η αστυνομία είχε καταλάβει το μέρος. "Ετσι συγκεντρωνόταν όλοένα κόσμος, με την πεποίθηση ότι η αστυνομία είχε σταλή άκριβως για ν' άνοιξη το δρόμο στο αυτοκίνητο με το οποίο θα φερόταν η βασίλισσα. Ήταν μία άνοηλη ά-ναμνη. Ο κόσμος όμως δεν έφηνε παρά άργά τη νύχτα και λίγο αργότερα, τα ξημερώματα, ξαναγύρισε. "Ετσι περνούσε κάθε μέρα ως την ή-μέρα που η Φαράχ γεννήσε.

Τα σχολία για την καθυστέρηση αυτή έδιναν κι έπαιρναν. "Από τα άγκυρα είχαν ανακοινώσει ότι η γεννήση θα πραγματοποιείταν γύρω στις 20 του "Οκτωβρίου, αλλά στις περιπτώσεις αυτές οι υπολογισμοί δεν μπορούν ποτέ να είναι άκριβεις, πολύ μάλιστα περισσότερο όταν πρόκειται για πρωτόγεννη. "Αντίθετα, οι αστρολόγοι έκαναν λόγο για με-ταγενέστερη ήμερομηνία.

Στην Τεχεράνη και στην Περσία γενικά, οι αστρολόγοι είναι πολύν-ημοιοι. Δεν μπορούν να είναι αλ-λοώς σε μία χώρα που έδωσε στην ανθρώπινη επιστήμη ένα πνεύμα σαν τον "Αλ Μπουρνού και άλλα στις ά-στρολογικές μαντείες του δημοφ-ήγους ένα πλήθος από λαϊκές παρα-δόσεις για μαντείες και προφητείες. "Ακόμα και σήμερα, στις γνήσιες περσικές οικογένειες, κάποιος θα ύ-παρχη που θα διαβάσει τον καφέ για να καθορίσει το ποσοστό της ήμε-

ρας. "Όπως ήταν έπόμενο η έγκαι-ρία του αυτοκρατορικού τοκετού πολλαπλασίασε τους μάντεις και τους προφίτες. Οι πιο αξιόπιστοι προ-φίτες προέβλεπαν άγορι και γυναι-κία 20 ως 30 "Οκτωβρίου. Η Φα-ράχ, όπως είναι γνωστό, γεννήσε στις 31 "Οκτωβρίου. "Επείσαν έξω μία μέρα, όταν δεν έχασαν την ελ-πίδα να ξεμνηθούν τον "Οκτώ-βριο σαν το μήνα που είχε όμοιο ή μοίρα για τα δύο της βασιλεύουσας δυναστείας. Προάγματο, τον "Οκτώ-βριο γεννήθηκε ο Σάχης κι η δι-δυμη αδελφή του "Ασάφ, η πρώτη κόρη του Σάχη Σαχνάς κι η ίδια η Φαράχ Ντιμπά.

"Όλα είχαν έτοιμασθη για τη γέν-νηση με την πιο μικρή λεπτομέρεια, αλλά όχι χωρίς δυσκολίες. Τις τε-λευταίες αυτές τις είχε δημιουργή-σει με μία άπροσδόκητη έπιμονη η ίδια η νεαρή βασίλισσα. "Από καιρό, οι σύμβουλοι του Σάχη είχαν συ-στήσει να σταλή η βασίλισσα σε μία κλινική του έξωτερικού, μολοντί η Περσία διαθέτει κλινικές εφοδια-σμένες με όλα τα σύγχρονα μέσα και πολύ καλούς γιατρούς. Είχε γί-νει λόγος για τη Βιέννη κι ύστερα για τη Γενεύη. "Αλλά η βασίλισσα Φαράχ είχε διαφορετική γνώμη. "Εί-μα Περσίδα και το παιδί μου ποέ-ται να είναι Πέρσης", είπε. "Το σπί-τι μου είναι στην Τεχεράνη και το παιδί μου πρέπει να γεννηθή στην Τεχεράνη.

"Όπως όλες οι ύπαικνες ιδιόσυ-γκασίες, έτσι κι η βασίλισσα Φα-ράχ παρουσιάζει ξεφρενά μία κατα-πληκτική ένεργητικότητα κι αντί-δραση. Κι' αυτή άκριβως ήταν η πιο κατάλληλη στιγμή. "Από τις ά-γες "Οκτωβρίου οι ύποστηρικτές της άποψής ότι η βασίλισσα έπρεπε να πάει στο έξωτερικό για να γεννήση είχαν άχολοίσι να χάνουν έδαφος. Δεν άργησαν όμως να το άναγκι-στούν λίγες μέρες αργότερα, όταν διαδόθηκε ότι έπιθυμεί χολέρας, προσεχόμενη από το Πακιστά, ελ-χε φτάσει στην Περσία.

Σ' ένα χωριό στα νότια της χώ-

ρας είχαν πεθάνει τρεις βοσκοί κι άλλοι δεκαπέντε ήταν άρρωστοι ά-ρεια. Μία έρευνα που διατάχθηκε ά-πό τον ύπουργό "Γιενής—τόν Τσα-χανσάχ Σάλεχ, καθηγητή γυναικο-λόγο, που ξηγέννησε τη Φαράχ—διαπίστωσε ότι έπρόκειτο για όμα-δική δηλητηρίαση που είχε προέλθει από χαλασμένο κρέας. Οι πρώτες ό-μως διαδόσεις για χολέρα είχαν ά-ναστατώσει την πρωτεύουσα.

Και κείνη όμως τη στιγμή, η νε-αρή βασίλισσα δεν είχε δεχθή να ύ-ποχωρήσει. "Τώρα, είπε, κ'άποχαι κι' ένας λόγος παραπάνω για να μεί-νω έδω. Θα πάω στην κλινική μου και θα γεννήσω περίφημα.

"Εκείνο που η Φαράχ είχε άπο-καλέσει «η κλινική μου», είναι μία συγχρονισμένη κλινική που άνηκει στη «Μπόνγκαχ», μία από τις πιο δραστήριες όργανώσεις της Μέσης "Ανατολής. Βρίσκεται στην πιο φτω-χική συνοικία της Τεχεράνης, την Άβε Μοβλαβί, στο νότιο τμήμα της παλιάς πόλεως, μετά τους μεγάλους κήπους του Γκολεστάν και τις έκα-τοντάδες σοκάκια της περσικής ά-γοράς. Είναι ένα μεγάλο οικοδόμη-μα με 360 δωμάτια, από τα όποια τα 150 είναι για τα παιδιά.

"Η ίδια η Φαράχ είχε διαλέξει την κλινική αυτή κι' είχε καθορίσει και την έπιπλώση του δωματίου της. «Δεν θέλω να είναι διαφορετικό ά-πό τ' άλλα», είχε πη. «Θά πάω μαζί μου μόνο μία φωτογραφία του συγγόνι μου».

Για να καταλάβουμε το χαρακτή-ρα της Φαράχ, πρέπει ν' άναφέρου-με μερικά έπεισόδια άπ' τη ζωή της τότε που σπούδαζε στο Παρίσι άρι-τεκτονικά. "Ο αδόμοτος, ελικορι-νής χαρακτήρας της είχε κάπως άλ-λάξει τελευταία, όταν παντρεύτηκε το Σάχη. "Όμως δεν άργησε να ξα-ναβοή τον έαυτό της: μία ήσυχη γυ-ναίκα με πρώο χαρακτήρα, άνικανη για φρόνο και ραδιοφωνίες, αλλά που έχει πλήρη συνείδηση της άνε-ξαρτησίας της κρίσεώς της. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η κοπέλλα αυ-τή, όταν δεν είχαν άναγκαστεί άπό-μα έπίσημα οι άρρωδωνες της με-τόν Σάχη, ήταν έτοιμη να τα περι-φρονήσει όλα μόνο και μόνο γιατί, κατά διαταγή του αυτοκράτορα, την είχαν σταματήσει στο άεροδρόμιο της Τεχεράνης και την είχαν έμπο-δίσει να γυρίσει στο Παρίσι όπου σκόπευε να περάσει το Σαββατικό-ριακό της.

Στην προσαρμογή της νεαρής βα-σίλισσας στη ζωή της Αύλης συνε-τέλεσε πολύ η άγάπη κι η φίλια της Σαχνάς, κόρης της πρώτης γυ-ναίκας του Σάχη. Η ποιητική Περ-σία Σαχνάς, που ο τύπος της όμορφας της θυμίζει τον τύπο της μητέρας της, της αδελφής του Φαρούκ Φαου-ζί, γνωρίζει τη Φαράχ άπό τα παι-δικά της χρόνια. «Μεγάλωσαν μα-ζί», όπως λέει. Φαίνεται ότι στις προσπαθειές της ποιητικής και στο μίσος της εναντίον της Σορά-γιας όρελεται ο γάμος του Ρεζά Παχλεβί με τη Φαράχ Ντιμπά. Τό-σο πολύ δεν χώνευε τη Σοράγια, ώστε όταν ο Σάχης της άνήγγει-λε το διαγνύϊό του, άπ' τη χαρά της η Σαχνάς έβαλε τα κλάματα και φώ-ναζε: «Τώρα σ' άγατώ μπαμά μου!» "Ετσι τώρα, στο παλάτι, η Φαράχ νοιώθει σαν στο σπίτι της. "Η ίδια λέει:

«Στην ήμερή είχα ξεφρενά, άλ-λά τώρα καταλαβαίνω. Το πρώτο-κόλλο της Αύλης είναι άναγκαίο, άλ-λά δεν πρέπει να φτάνη στα άκρα». Οι ύποκρίσεις, οι άτελείστες χαι-ροειδές, οι εκ των προτέρων κα-θωρισμένες τυπικές φράσεις, δεν μ' άρέσουν καθόλου. Προτιμώ την ά-πλότητα. Θέλω να έζωω σαν μία ά-πλη Περσίδα, να δέχωμαι άπαιον μ' άρέσει κι' όποτε μ' άρέσει. "Εγινε βασίλισσα, αλλά δεν άλλαξαν καθό-λου οι ιδέες μου».

"Αναφέρουμε παραπάνω ότι πα-ρά τη γνώμη των συμβούλων της Αύ-λης να γεννηθή στο έξωτερικό, η Φαράχ έπέμνε να γεννηθή στην Περσία. "Η αντίδρασή της ήταν τέ-τοια, ώστε μολοντί τη χωρίζαν δι-

πλές πόρτες, οι φωνές της έφταν-ώς τ' αυτιά του άμπερικού πρι-γκιού, που έγραζόταν στους άδελ-φους του παλατιού: «Άρχισε να έλ-λαι νέα: Είμαι ίσως η όση έσο-κέφαλό της έξω γιατί όταν πη-νάνη. Το ίδιο θα γίνη και με μέ-να. Δεν βλέπω το λόγο γιατί να έλ-κούσω σε τέτοιες παρόλτες έλ-σεις». Αδίκη ήταν η πρώτη πράξη της όποια έπεβλήθη στους άδελ-φους. "Ηθελε να κάνει σεβαστή την έλ-ξαρτησία της τουλάχιστον στην ά-διστική της ζωή και δεν ένοιαζε άκούση κουνέντα, ούτε άδελφαι- τις συστάσεις που της έκαναν με-γάλη και γλυκό ύφος ο Σάχης.

Την ίδια έπιμονη έδειξε και σ' ά-άφορούσε τις προετοιμασίες για τ-γέννηση του παιδιού της. Δεν έτρε-πε σε κανέναν ν' άναστήσει «στις δουλειές της»: την έτοιμα-ση του δωματίου του παιδιού, το κρε-βάτι του, τα ρούχα του, τα πα-πούτσια του, το μόνο πρόσωπο που έπρεπε να μπει, εκτός από τον "Ησάκι, να χαριτωμένο σκυλάκι, στο έπι-πλώ-τιο κατά το μήνα των έργων της προετοιμασίας του, ήταν η ίδια.

Πι των τιμών Μαϊκελάτ "Αλνι, η ναίκα του άρχηγού του αμπερικού «Μόργτομ» και παρηγορητής πε-ρασμένων καιρούς, της Σα-χνάς, κι' αυτή η Φαράχ έπαι-νασε ατά, της ύποβάλλει τις πιο έλ-γεινόμενες περιπτώσεις κι' η Φα-ράχ έπεριμένει για την τακτοποίη-ση. "Από μικρή άγαπούσε τον προσημαία και καταβάλλει κάθε προσπάθεια για την άνάπτυξή του. Στην προσπάθεια αυτή έρχεται συ-ντή σ' έπαφή με τις λαϊκές μάζες, πράγμα που διασκεδάζει τους αλλι-κούς έπ' του πρωτοκόλλου, γιατί η βασίλισσα δεν τά καταφέρνει να ύ-ποταχθή σ' αυτό.

Έδω και δύο μήνες, η Φαράχ πη-γε να έπισκεφτεί το σχολείο που φοιτούσε όταν ήταν μικρό κοριτσά-κι. "Επρόκειτο ν' άπονεύη μερικά βράδια στους μαθητές κι' ήθελε να άνησπρή κι' η ίδια την κατάσταση του σχολείου.

Οι μαθητές ήταν ντυμένοι «τα κα-λά τους», με μπλε ποδίστες, άσπρα καλτσάκια και μαύρα παντοφάκια. Κι' ο ίδιος ο διευθυντής του scho-λίου ήταν «έν μεγάλη στολή».

Σε μία στιγμή, όταν τελείωσε η τελετή κι' όλη η άκολουθία της βα-σίλισσας διευθυνόταν προς την έξο-δο, η Φαράχ σταμάτησε άπότομα κιντώντας το πλήθος, σ' ένα ώ-ρισμένο σημείο. Αυτό δεν το επέ-τρεπε το πρωτόκολλο κι' οι αλλη-κοί άκολουθοί στάθηκαν σαν άπολι-θωμένοι.

"Η Φαράχ κίτταζε περίεργα. Στην τρίτη σειρά, πίσω από τα παιδά-κια, ένα γεροντάκι καμιά έξηνα-ρία χρονών με μεγάλη μυστικότητα την κίτταζε χαμογελώντας. «Η βα-σίλισσα τον πλησιάζει:

—Δεν είσαι ο κύριος Σόμπχι; ρώτησε, ενώ το πλήθος άνοιγόταν με σεβασμό.

Ο Σόμπχι, που η ειδικότητά του στην Τεχεράνη ήταν να διηγήται πα-λαιοτάτα και άρχαιότερα ιστορίες για τα παιδιά, τάχε χαμένα. Κοκκίνισε, ύ-ποκρίθηκε βαθιά και σταθώσε τα χέρια στο στήθος του, νιθριζόντας φράσεις ελκυστικές. Χαμογελών-τες, η Φαράχ τον πλησίασε και τού-συμβολοκίτησε και την έλάτρεψε της Αύλης, χροιάς ότι το χέρι του πατέρα και της μητέρας.

"Όταν έξορνε τις σχέσεις με-τόν Τεχεράνη ήταν να διηγήται πα-λαιοτάτα και άρχαιότερα ιστορίες για τα παιδιά, τάχε χαμένα. Κοκκίνισε, ύ-ποκρίθηκε βαθιά και σταθώσε τα χέρια στο στήθος του, νιθριζόντας φράσεις ελκυστικές. Χαμογελών-τες, η Φαράχ τον πλησίασε και τού-συμβολοκίτησε και την έλάτρεψε της Αύλης, χροιάς ότι το χέρι του πατέρα και της μητέρας.

δια τους την πεθερά. "Η στοργή μας όμως δεν άλλαξε καθόλου. "Όπως κάθε μητέρα, συμβουλευό κι' έγω την κόρη μου, που είναι και θά έλ-λαι πάντα δική μου. Δεν είναι φου-σικό αυτό».

"Όταν της έκαναν λόγο για τόν κήρυνο που διατρέπει η Φαράχ να μπλητή στις ραδιοφωνίες και το κυριοπαλιό της Αύλης, η Φαρίν-τα Ντιμά έτόνισε το χαρακτήρα της κόρης της:

—Στο σχολείο ήθελε να είναι πάντα η πρώτη σ' όλα, από τη γυ-μναστική ως τα μαθηματικά. Και το καθόρισε. Το μόνο που μπορεί να βάλει έναν άνθρωπο είναι η άργια. "Όταν μία γυναίκα κάθεται με σταυ-ρομένο τα χέρια και την κολακεύουν ή την παρακαλούν όλοι, στο τέ-λος άναγκαστικά θα καθήση ν' ά-κούη και θα πάει κι' εκείνη μέ-τω σ' αυτά. Είτε ως η κόρη μου έπα μπει να εργάζεται κι' έχει ξε-καθαρισμένες ιδέες σχετικά με τα καθήκοντά της.

Πράγματι, η νεαρή βασίλισσα έ-χε ανάλαβε ένα πλήθος από φιλαν-θρωπικά και άλλα ιδρύματα. "Εχει ένα γραφείο δικό της κι' αυτή τη δουλειά, που είναι γεμάτο από πά-νω δε κάτω με φράκίλους και χαρ-τιά, κάθε πρωί, ο κ. Ναμπέλ, ένας συμβούλος της με πείρα στα ζητή-ματα αυτά, της ύποβάλλει τις πιο έλ-γεινόμενες περιπτώσεις κι' η Φα-ράχ έπεριμένει για την τακτοποίη-ση. "Από μικρή άγαπούσε τον προσημαία και καταβάλλει κάθε προσπάθεια για την άνάπτυξή του. Στην προσπάθεια αυτή έρχεται συ-ντή σ' έπαφή με τις λαϊκές μάζες, πράγμα που διασκεδάζει τους αλλι-κούς έπ' του πρωτοκόλλου, γιατί η βασίλισσα δεν τά καταφέρνει να ύ-ποταχθή σ' αυτό.

Έδω και δύο μήνες, η Φαράχ πη-γε να έπισκεφτεί το σχολείο που φοιτούσε όταν ήταν μικρό κοριτσά-κι. "Επρόκειτο ν' άπονεύη μερικά βράδια στους μαθητές κι' ήθελε να άνησπρή κι' η ίδια την κατάσταση του σχολείου.

Οι μαθητές ήταν ντυμένοι «τα κα-λά τους», με μπλε ποδίστες, άσπρα καλτσάκια και μαύρα παντοφάκια. Κι' ο ίδιος ο διευθυντής του scho-λίου ήταν «έν μεγάλη στολή».

Σε μία στιγμή, όταν τελείωσε η τελετή κι' όλη η άκολουθία της βα-σίλισσας διευθυνόταν προς την έξο-δο, η Φαράχ σταμάτησε άπότομα κιντώντας το πλήθος, σ' ένα ώ-ρισμένο σημείο. Αυτό δεν το επέ-τρεπε το πρωτόκολλο κι' οι αλλη-κοί άκολουθοί στάθηκαν σαν άπολι-θωμένοι.

"Η Φαράχ κίτταζε περίεργα. Στην τρίτη σειρά, πίσω από τα παιδά-κια, ένα γεροντάκι καμιά έξηνα-ρία χρονών με μεγάλη μυστικότητα την κίτταζε χαμογελώντας. «Η βα-σίλισσα τον πλησιάζει:

—Δεν είσαι ο κύριος Σόμπχι; ρώτησε, ενώ το πλήθος άνοιγόταν με σεβασμό.

Ο Σόμπχι, που η ειδικότητά του στην Τεχεράνη ήταν να διηγήται πα-λαιοτάτα και άρχαιότερα ιστορίες για τα παιδιά, τάχε χαμένα. Κοκκίνισε, ύ-ποκρίθηκε βαθιά και σταθώσε τα χέρια στο στήθος του, νιθριζόντας φράσεις ελκυστικές. Χαμογελών-τες, η Φαράχ τον πλησίασε και τού-συμβολοκίτησε και την έλάτρεψε της Αύλης, χροιάς ότι το χέρι του πατέρα και της μητέρας.

"Όταν έξορνε τις σχέσεις με-τόν Τεχεράνη ήταν να διηγήται πα-λαιοτάτα και άρχαιότερα ιστορίες για τα παιδιά, τάχε χαμένα. Κοκκίνισε, ύ-ποκρίθηκε βαθιά και σταθώσε τα χέρια στο στήθος του, νιθριζόντας φράσεις ελκυστικές. Χαμογελών-τες, η Φαράχ τον πλησίασε και τού-συμβολοκίτησε και την έλάτρεψε της Αύλης, χροιάς ότι το χέρι του πατέρα και της μητέρας.

Νασίρι, άρχηγός της σωματοφυλα-κής του Σάχη, με το χέρι στην πόρ-τα του άμαξιού, κίτταζε γύρω του μ' άνησπία.

"Η Φαράχ έκλινε το κεφάλι κι' ύ-στερα από έναν τελευταίο διαταγμό έκανε μία στροφή και περνώοντας, σχεδόν τρέχοντας, άνάμεσα σε δύο σειρές άξιωματούχων, που ύποκλι-νονταν μπροστά της, κίτταζε το γε-ροντάκι στα μάτια κι' είπε: «Ξέρε-τε, θιμάμαι πάντοτε τις ιστορίες σας». "Τότερα άνέθηκε στ' άμάξι κι' η πόρτα έκλεισε πίσω της. "Η Φα-ράχ ήταν εύτυχισμένη: καταλάβαι-νε πως είχε παραβιάσει το πρώτο-κόλλο.

"Η έπιθυμία της βασίλισσας να έργασθ, ύποστηρίχθηκε με θερμή από την ποιητική Σάχης, άδελφής του Σάχη και γυναίκα του Μεχρ-νιάτ Παχλιβόντ, ύπουργού της Παιδείας. "Η Σάχης ήταν άνεκαθεν μία από τις πιο μυστηριώδεις και έπιβλητικές προσωπικότητες της περσικής Αύλης. Είναι τώρα πια γνω-στό πόσο έπηρεάζει τις άποφάσεις του αυτοκράτορα, άκόμα και τις πο-λιτικές. "Αν η Φαράχ μπορούσε μία μέρα να γίνη άληθινή βασίλισσα κι' όχι μία κοίτλα του παλατιού, προ-ορισμένη να ξεφτίση αργότερα, θα το όφειλε άσφαλώς στη Σάχης. Μέ-σα στη γυναίκα αυτή όρει πολύ πε-ρισσότερο από τον άδελφό της το ά-μα το πατέρα της, του τρομερού Σάχη Ρεζά Παχλεβί.

«Δεν καταλαβαίνω», είπε σε μερι-κούς δημοσιογράφους που της έλ-τησαν άχρόασι, «γιατί ο κόσμος έ-πιμένει άκόμα στα ψέματα σχετικά με τη βασίλισσα και το Σάχη. "Ε-μαθα λόγου χάριν, ότι λένε πως η Φαράχ είχε τηλεφωνήσει σ' έναν έ-ξάδελφό της στο Παρίσι για να του πη: «Τι τυχερό που είσαι! έσύ μπο-ρείς να πηγαίνεις στα ντόρχα—στόρ-τάν "Ηλυσίων Πεδίων». Δεν νομί-ζετε ότι όλα αυτά είναι παράλογα; Διάβασα επίσης, δεν ξέρω σε ποιά έφημερίδα ότι η Μεγαλειότητά δι-ηγήσει τακτική άλληλογραφία με τη Σοράγια, που της έγραφε, λέει, ένα σωρό ένθαρρυντικά γράμματα. Τι να σάς πω άκόμα; "Εμαθα μ' έ-να πη ότι η βασίλισσα δεν μπορεί να δεχθή κανέναν, ότι δεν έχει το δικαίωμα να θγαίνει έξω, ότι οι δια-σκεδάσεις της είναι περιορισμένες... "Αλλά γιατί να λένε τόσα ψέματα; Για να εύχαριστήσουν ποιν; Αυτό άναρωτιέμαι».

Και μία κι' η Σάχης «είχε πάρε-φοράς δεν κρατούν πια:

«Λένε ότι η Μεγαλειότητά της δεν κάνει άλλο παρά να κλαίη, για-τί ο Σάχης της έγκαταλείπει κάθε τόσο. Μπορώ να σας βεβαιώσω ότι δεν είδα ποτέ ούτε σία μελαγχολίας στα μάτια της Φαράχ. Πιστεύω μαλ-λόν πως έχει άλλα προβλήματα στο μυαλό, πολύ πιο σπουδαία από κεί-να που της άποδίδουν».

Και άληθινά η Φαράχ έχει σπου-δαίτερα καθήκοντα έπιβάλλει στον έαυτό της. Σπουδασμένη στο έξω-τετικό και συγκρίνοντας τη θέσι της γυναίκας έχει και στην πατρίδα της θέλει ν' άφιερωθή στη χειραφέτηση των Περσίδων. Το θέμα δεν είναι μόνο περίπλοκο, αλλά και δυσχε-ρστατο. Ταράζει τον ύπνο όλων όσων θέλουν τη γυναίκα σκλάβη στο χα-ρέμ κι' άποτελεί θέμα καθημερινής συζητήσεως σε κάθε σπίτι της Τε-χεράνης. Πρέπει πον άπ' όλα να ξε-καθαρισθούν μερικές πλευρές της ζωής και των έθιμων της άπάντης αυτής χώρας, όπου συντηρούνται κι' η πιο άπισθοδρομική παράδοσι με-την πιο έξελιγμένη προοδευτικότη-τα. "Ενώ ήθε σ' έπαφή με τη Δύσι, η Περσία δεν ύπστη μεταμορφώσι-βους ένα είδος, σαν να πούμε, συμβιβασμού, προσαρμόζοντας τις νέες αντίληψεις στον άρχαιο τρόπο ζωής και διατηρώντας όρισμένες έ-ιδέες που σήμερα φαίνονται τελείως άναρχοντικές. "Εχει γίνει δεκτή η θεωρία του άνοδού του τοκετού, αλλά και δεν παραλείπονται όρισμένες πράξεις που είναι χροιά μαγείας και δεισιδαιμονίας. Τέτοιο είναι π. χ. το δαχτυλίδι που καθορίζει το φύ-

Η άγαπημένη βασίλισσα της Περσίας Φαράχ Ντιμπά, που έργα-ζεται άσκηνα για να έπιτύχη τη χειραφέτηση όλων των Περσίδων.

λο του παιδιού που πρόκειται να γεν-νηθή. Δένουν ένα δαχτυλίδι με μία τριχιά ή μία κλωστή από ρούχο κι' ύστερα το κρατούν κορμασμένο σαν έγκοιμης πάνω από το κεφάλι της γυναίκας. Αν το «μηχανήμα» κινήθη μπρος και πίσω, θα γεννηθή άρσε-νικό. "Αν άντιθετα άρχιση να πε-ριστρέφεται θα γεννηθή κορίτσι. Κι' η ίδια η Φαράχ φαίνεται πως ύπε-βλήθη στη δοκιμή αυτή. Σχεδόν πάντοτε, καλούν άστρολόγους και μάγους για να μάθουν αν η έγκυος θα γεννήση καλά. "Η γεννήσι του διαδύου του θρόνου της Περσίας είναι συνδεδεμένη με μία ιστορία που στο τέλος προάλεσε και έπεριώθη στη Βουλή. "Ο άστρολόγος Μεσ-μαχ, ένας από τους διασημότερους της χώρας, διηγήθηκε ότι τον πλη-σίωσε ένας άνδρας με πολύ ευγενή-κη εμφάνιση. "Αφού τον έδειξε πω-στοπονητής ότι έρχόταν από μέρους της βασίλισσας, ο μυστηριώδης ά-γνωστος του πρόσφερε πενήντα χι-λιάδες ρούβια (50 χιλιάδες δραχμές περίπου) για να πληροφωρήθ το φίλο του παιδιού που έμελλε να γεν-νηθή. "Όταν ο Μεσμαχ παρουσιά-σθηκε στο παλάτι με την προσφεται-ση του βρήκε τις πόρτες κλειστές. "Η Φαράχ Ντιμπά δεν είχε άσφαλώς άναμνηθή στην ύπόθεσι αυτή κι' εί-να βέβαιο ότι το έργο ήταν από αλ-λικούς που δεν ήταν άναγνωσμέ-νοι με τις έπιστημονικές γυναικο-λογικές μεθόδους.

Κάτο άπ' αυτές τις συνθήκες έλ-κόλα καταλαβαίνει κανείς ποσο-πτό είναι το έργο της βασίλισσας. "Αν η πορεία της προόδου όριζει μπροστά της τέτοια έμπόδια, στο πεδίο της γυναικείας χειραφέτησε-ς ή άντιστοι είναι άκόμα πιο έπι-θυμη. Παρά την έπισημη άπαγόρευσι να φορούν οι γυναίκες το «τσά-ντ»—ένα μαρσο πέπλο που σκε-πάει τις Περσίδες από την κορφή ως τα νύχια—και την προαγόνο-να νιθριζόντων τα ευρωπαϊκά τύποι σοφράματα, η πλειονότητα των γυναι-κών μένει πιστή στις παραδόσεις και δεν έννοει ν' αλλάξη ιδέες. Οι Περ-

σίδες είναι άπόλυτα δεμένες με το παρελθόν, θέλουν να ζήσουν διαφο-ρετικά όμως το παρόν.

"Από χιλιάδες χρόνια σφίγγουν ένα μέρος του πέπλου με τα δόντια για να σκεπάσουν το πρόσωπο και με το άοιστο χέρι κρύβουν το βλέμμα τους. "Η Φαράχ δεν άγνοεί ότι λίγα μονάχα χιλιόμετρα έξω ά-πό την Τεχεράνη ύπάρχουν άκόμα γυναίκες που φορούν στο πρόσωπο μία δερμάτινη μάσκα, πριν φορέσουν το «τσάντ».

Στις περισσότερες περιπτώσεις η συνήθεια αυτή έπιβάλλεται από τους άνδρες. "Ο πέπλος τις προσφύκει από τα άδύνατα βλέμματα, γιατί κανείς δεν έδει άν πρόκειται για γυνή ή νεά, όμορφη ή άσχημη, κι' άπομακρύνει κατά μεγάλο μέρος τον κίνδυνο της μοιχείας και κατά σκε-πεί της έπιδοτίας. "Ο γάμος όμως εργάζεται ύπερ της βασίλι-σας.

Έδω κι' είκοσι χρόνια, οι άνδρες των διαφόρων φυλών που γυρίζουν στις καλύδες τους ύστερα από μα-κροχρόνια άπομακρύνονταν τις γυναίκες τους με την τελευταία σφαίρα του τουφεκιού τους, για να δείξουν τη μαδαντότητα του άδελ-φού φυλών και την ύπεροχή τους. "Αν οι γυναίκες ήταν τυχερές και δεν τις πετύγαινε η σφαίρα καλά, άλλοις έπαροχούθους μία συντομή κηδείας και κανονικός γάμος. Ση-μερών, κατά τις τελευταίες έκαθες, οι γυναίκες πολλών φυλών, μολον-τί δεν άποκρίναν άκόμα το δικαίω-μα να ψηφίζουν, κατορθώναν να πε-τύχουν τη νίκη των ύπομνητων που ύποστηρίζαν.

Στον άγώνα για την έπιβολή της ισότητος των δύο φύλων και της ά-νιμισσεως της θέσεως της γυναίκας, η Φαράχ Ντιμπά άγωνίζεται προ-πάντων για τη μοίρα της δυναστεί-ας των Παχλεβί. "Αν η μικρή αυτή βασίλισσα πέτυχη στο έργο της, οι γυναίκες θα μπόρουν άληθινά να έγγαμιάσουν μία κανονική έποχή για τη χώρα τους. ■■■

**Ένα
μικρό
διάλειμμα...
μιά
μεγάλη
απόλαυσις!..**

Όποια κι' αν είναι η απασχόλησίς σας αισθάνεσθε την ανάγκη για ένα μικρό διάλειμμα...Για να ξεκουρασθήτε, για να πάρετε νέες δυνάμεις...

ΜΙΑ ΣΟΚΟΛΑΤΑ **ION**

Είναι όπτι χρειάζεται

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

ΕΛΠΙΣ ΠΑΥΛΑΤΟΥ

Διπλώμα και βραβείον Τηλεκαθείας Μακράς Αποστάσεως της Έταιρείας Ψυχικών Έρευνών, δια την εξαιρετικήν της επίδοσιν εις πειράματα διεξαχθέντα υπό του κ. Τανάγρα και των ξένων Έταιριών Βιέννης, Τηβίγγης, Λονδίνου και Νέας Υόρκης.

Λέγεται: 9-1 π.μ. και 4-6 μ.μ. Όδός Κρήτης 6, πάροδος οδού Λυσίων, Πλατεία Βάθης. Τηλέφωνον: 813-591 - Αθήναι.

Σούζει ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 43
ΜΟΥΖΕΝΙΔΟΥ *Επὶ 3 Στοιὰς*
τηλ. 36-725

Κυρίες μου ... νυνγεσθε Οικονομικά
μέγροῦστο, πρωτότυπα, Αγοράζοντας απότό
κατάστημα μας τὰ ἐκλεκτότερα Εὐρωπαϊκά
Ἀμερικανικά ὑφάσματα δέ ρετάλια μετόκιλο
ΣΑΤΕΝ.ΚΑΠΙΤΟΝΕ.ΝΤΟΥΣΕΖ.ΟΡΛΟΝ.Ζαζίκαι παραλαβαί

50% ΚΑΤΩΤΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗΣ ΤΩΝ ΑΞΙΑΣ

Η προστασία της οικογενείας

Η οικογένεια αποτελεί το πρώτο και κύριο κέντρο της κοινωνίας. Οι άνθρωποι και οι σχέσεις που προκύπτουν από την οικογένεια είναι ο πυλώνας της κοινωνίας. Η οικογένεια κ.λ.π. που μας είναι πολύ οικεία και πολύ αγαπητή.

Υπάρχουν όμως και όψεις που μας είναι πολύ ξένες και πολύ διαφορετικές. Υπάρχουν όψεις που χρειάζονται προστασία.

Όταν μιλούσαμε για το δικαίωμα της γυναίκας, είχαμε σημειώσει ότι η γυναίκα τελεί έναν από τους λόγους που μπορούν να στηρίξουν την άμυνα της γέννας. Τώρα θα προσθέσουμε ότι η γυναίκα είναι και ποινικό αδίκημα. Η λαβή, ή πολιτεία δεν ενδιαφέρεται να πάρει διαζύγιο ο σύζυγος από τη γυναίκα. Ενδιαφέρεται, επίσης, να μωρήσει με κάποια ποιή τον άνδρα εκείνο, άνδρα ή γυναίκα, που θα είναι παντρεμένος, πριν ακόμη έχει ακυρωθεί ο υφιστάμενος γάμος του. Τά κάποιο νόμιμο τρόπο, πρέπει να σναψι νέου γάμου με άλλο πρόσωπο. Η ποιή που μπορεί να επιφέρει το δίγαμο φτάνει μέχρι 5 χρόνια φυλάκισης.

Ενδο, όμως, η γυναίκα είναι και η ρίπτωσι: σπάνια, ένα άλλο ποινικό αδίκημα που προσβάλλει την άμυνα είναι πολύ συνηθισμένο. Πρόκειται για τη μοιχεία, στην οποία αναφέρεται ο άρθρο 357 του Ποινικού Κώδικος. Η νόμος στις υποχρεώσεις των συζύγων είναι και η τήρησι: άμοιβαία πίστη.

Η προσβολή της συζυγικής πίστης συνιστά το αδίκημα της μοιχείας. Η δαίσις, ή ποινική δίωξι δεν αρχίζει παρά μόνον αν υποβάλει μήνυσι ο αρμόλιος σύζυγος. Ο νόμος δεν θέτει τον όρισμό της μοιχείας. Στην περίπτωση δικαστηρίων, εκτός από την περίπτωση που ο μοιχός σύζυγος παύσει «ἐπ' αυτοφώρῳ», μπαίνουν όρια χαρακτηριστικά και έρωτάται αν μπορεί να χαρακτηριστεί ο άνδρας μοιχός. Γενικά πάντως, έχει γίνει δεκτό ότι για να υπάρχει μοιχεία πρέπει να έχει πραγματοποιηθεί πλήρης έρωτική ένωση με τον άνδρα.

Αυτό αποδεικνύεται και συμπερασματικά, γιατί το «αυτοφώρο» αδίκημα είναι τόσο συνηθισμένο που και η δικαστική του. Περιπτώσεις που δεν μπορεί να αποδειχθούν ον συστατικά στοιχεία μοιχείας (π.χ. έναγκαλισμοί και σπαρμοί, ή άλλη προκλητική ή σόυγο συμπεριφορά του άλλου συζύγου χωρίς συνέπεια) δεν αποτελούν μοιχεία, μπορούν όμως να στηρίξουν την γή διαζυγίου με βάση τον ύπατο λόγο κλονισμό του άρθρου 1442 του Ποινικού Κώδικος.

Στη δική της μοιχείας είναι πάντοτε κατηγορούμενος και ο τρίτος, ο νομος του μοιχού. Δεν μπορεί το δικαστήριο να τιμωρήσει τον ένα και να αθωώσει τον άλλον. Μπορεί, όμως, να κρίνει την πράξι ατιμώρητη, αν ο ένας, δεν υπήρχε συνείσθησι τον άλλον, είτε γιατί έρριονταν σε διαζύγιο, είτε γι' άλλο λόγο. Σε αυτήν περίπτωση αυτή το δικαστήριο μπορεί και τις ιδιαίτερες περιστάσεις από τις οποίες έγινε ή πράξι. Παρά τη διάταξι μιὰ μοιχεία ποινικά δάνασι: θά τιμωρήσει δικαστήριο. Τέλος, η μοιχεία δεν τιμωρείται αν αποδειχθεί ότι ο προσβάλλωνος σύζυγος την ανέχεται. Δηλαδή, εάν ο άνδρας τη μόνυσι και ζητεί την μοιρία του μοιχού, ο ίδιος στην περίπτωση συμπεριφορά του έλαβε την ανέχεται τη μοιχεία.

Η πρόδοσι της λατρίκης, άποψη έχει δημιουργήσει ένα σχετικά νέο ζήτημα: όπως είναι γνωστό, το έρωτικό έχει κατορθώσει ή λατρεία το

ζήτητή γονιμοποίησης, δηλαδή ή εισαγωγή στη γυναίκα ανδρικού σπέρματος τεχνητά, χωρίς συνένεσσι με άνδρα, που εδωκαί και αναπτύσσεται σε παιδί. Αυτό έχει σημασία στην περίπτωση που ο άνδρας είναι ανίκανος να δημιουργήσει απογόνους. Η έγγαμη γυναίκα που καταφεύγει στην τεχνητή γονιμοποίηση για να αποκτήσει παιδί διαπράττει μοιχεία ή όχι; Μια παρόμοια υπόθεσι: άπαρχήλως τὰ ιταλικά δικαστήρια, τελευταία. Υποστηρίζονται και οι δύο απόψεις με πολλά και σοβαρά επιχειρήματα, κι' από τις δύο μεριές, τόσο θηικά, όσο κοινωνικά και νομικά. Η ελληνική δικαιοσύνη δεν έχει πη ακόμη τη γνώμη της στο ζήτημα, αφού δεν έχει έδω ακόμη εμφανισθή παρόμοια περίπτωση.

Ένα άλλο έγκλημα, που πηγάζει από το γάμο και τις οικογενειακές υποχρεώσεις, καθιερώνεται το άρθρο 358 του Ποινικού Κώδικος. Είναι ή παραέλασι της υποχρεώσεως προς παροχήν διατροφής. Τά πρόσωπα που δικαιούνται διατροφή δεν είναι έγκαταλειμμένα στην καλή διάθεσι του υποχρέου. Και να μὲν, αφού πρόκειται για ζήτημα οικογενειακά, μεταξύ των συζύγων ή μεταξύ γονέων και παιδιών, ή επέμβασι του νόμου πρέπει να είναι περιορισμένη. Όταν, όμως, ή ήθική δεν παρέχει αρκετή προστασία, γιατί ο σύζυγος ή ο πατέρας κακώς καταλαβαίνει τις υποχρεώσεις τους, ή επέμβασι του νόμου και του δικαστηρίου είναι άπαιτητη. Όταν, λοιπόν, ο νόμος λέγει ότι πρέπει ο σύζυγος να διατρέφει τη γυναίκα του, ή ο πατέρας να διατρέφει το παιδί του, και εκείνος άδιαφορεί στην εκπλήρωσι της υποχρεώσεως του, παρά το ότι δικαστική απόφασι του το έχει διατάξει, ο ποινικός νόμος επέμβαίνει και άπαιτεί να τιμωρήσει με ποινή, και μάλιστα φυλακίσεως μέχρι 2 έτών, τον κακόβουλο παραβάτη. Ορος του ποινικού αδικήματος είναι έδω, ή ύπαρξις να μη δίνη τη διατροφή από κακή πρόθεσι και όχι από άδυναμία, π.χ. είναι άνεργος, και ο δικαστικός της διατροφής να περιήλθε σε στέργησι ή να αναγκάστηκε να δεχθή την οικονομική βοήθεια άλλων.

Η έγκυμοσύνη κάνει τη γυναίκα άνικανή να εργασθή για ένα διάστημα, πριν και μετά τον τοκετό. Η υποχρέωσι του συζύγου να διατρέφει τη γυναίκα του είναι έντονότερη κατά τη διάρκεια της έγκυμοσύνης, άκριβώς λόγω της άδυναμίας της γυναίκας όχι μόνο να εργασθή, αλλά και γενικά να φροντίσει καθόλου για τον εαυτό της, όσο είναι σε κατάσταση έγκυμοσύνης ή πρόσφατου τοκετού. Ο νόμος, λοιπόν, καθιερώνει την ιδιαίτερη προστασία της έγκυου και τιμωρεί με ποινή φυλακίσεως μέχρις ένα χρόνο τον άνδρα που έγκαταλείπει άδοήγητη ή σε κατάσταση άπορίας τη γυναίκα που ο ίδιος έκαμε έγκυο, έφ' όσον αυτή άδυνατεί να μαρτυρήσει για τον εαυτό της λόγω της έγκυμοσύνης. Χαρακτηριστικά της διατάξεως του άρθρου 359 του Ποινικού Κώδικος είναι ότι επιβάλλει, γενικά, όχι μόνο την παροχή διατροφής, αλλά και κάθε βοήθειας στην έγκυο γυναίκα, καθώς επίσης ότι όχι μονάχα ή νόμιμος σύζυγος, αλλά και οποιαδήποτε γυναίκα που βρίσκεται σε κατάσταση έγκυμοσύνης, έρωμένη, μνηστή, ή έ,τι άλλο, έχει το δικαίωμα να άπαιτήσει προστασία από τον άνδρα που την έφερε στην κατάσταση. Τη λυσι αυτή επιβάλλει ή προστασία της μητρότητας.

ΤΑΣΟΣ ΖΟΜΠΟΛΑΣ
Δικηγόρος

Ρούχα Χιονάτα!

Τα καθαρότερα ρούχα είναι πλυμένα με ROL. Γιατί μόνον το ROL αφαιρεί από το Ρούχο ό,τι έχει εισχωρήσει βαθειά μέσα στην ύφανσι και του δίνει πραγματικά νέα όψη.

Χέρια Βελούδινα!

Τα ωραιότερα χέρια χρησιμοποιούν ROL με 07. Αυτή είναι ή άποδείξι της άνωτερότητος του ROL. Γιατί το 07 ή άληθινή επαναστατική προοδήκη μέσα στο ROL έχει την ικανότητα να προφυλάσσει και τὰ άφρότερα χέρια.

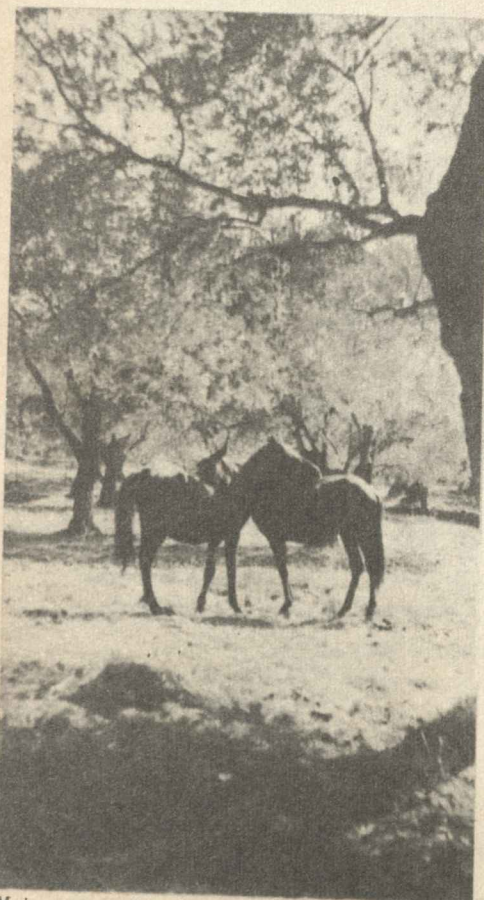

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΠΛΕΝΕΙ ΚΑΛΥΤΕΡΑ

ΤΑ ΛΙΟΜΑΖΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΨΑΡΕΜΑΤΑ...

ΣΤΙΣ ΑΠΑΛΕΣ ΒΟΥΝΟΠΛΑΓΙΕΣ ΚΑΙ ΣΤΗ ΓΑΛΑΖΙΑ ΘΑΛΑΣΣΑ ΤΗΣ ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΕΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΟΧΘΟ ΤΩΝ ΤΑΠΕΙΝΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ...

Η Λέσθος είναι το χιλιοτραγουδιμένο νησί της Σαπφώς και του 'Αλκαίου, είναι το νησί όπου η όραση λύρα του 'Ορφέα όσπρε καταφύγιο... 'Ολόγρια βαθεία, ολόγριάνη θάλασσα, και στέρ στεριά χρυσή άμμοιόδια, πράσινης πλαγιές, πευκώνας, λιοπερίβολα... Σπιτάκια άσπρα, πεντακάκια άσπρα, δημοσιές και ποδ και ποδ σπαρμένω κάστρα μεσαιωνικά, μισοχρεμισμένα και χορταριασμένα. Τό ωριόστερο άπ' όλα τά σημεία είναι τό Κάστρο της Μυτιλήνης, πού τό πήρε προίκα άπό τόν άδελφό της γυναικάς του αυτοκράτορα 'Ιωάννον Παλαιολόγου, ο Γενοβέζος Φραντζέσκο Γουατελούξο. 'Από της λαμπρής γενιά τών Γουατελούξων, πού κατοίκησαν τό πανέμορφο νησί δέν άπομένει πιά, έκτός άπό τό Κάστρο, παρά μία μισοδομένη έπιγραφή πάνω σέ μία σκουριασμένη πινακίδα: 'Οδός Γουατελούξων...

Ἐκτός ἀπ' αὐτά τὰ κάστροι καὶ τὸ ὄραμα τῆς Σαπφὸς ποὺ πλανεῖται νοσταλγικὰ μπροστὰ στὰ μάτια τῶν φιλολογοῦντων ἐπισκεπτῶν, ἡ Λέσβος ἔχει νὰ προσφέρει καὶ κάτι ἐντελὲς ἀσυνήριστο: Στὸ δυτικὸ τμήμα τοῦ νησιοῦ βρῶσκαται τὸ περὶ ῥήρημο «ἀπολιθωμένον δάσος». Ἐνα ἀχμυρὸ καὶ ἀγόνον ἔδαφος, ἕνα σωστὸ νεκροταφεῖο κυρτοαλωμένων κορυμνὸν δένδρων. Βυθισμένα στὴ γαλήνη ἀτελείωτων αἰώνων, τὰ δένδρα αὐτά, ποὺ δὲν εἶναι πιὰ δένδρα ἀλλὰ πετρώματα, προσελκύουν τὸ ἐνδιαφέρον ἀμέτρητων ἐπισκεπτῶν. Μαρομαρμένα πιὰ ἀπὸ τὸ χρόνο ἔχουν μιὰ μεγάλη ποιιλία ἀπὸ ὁμορφους χρωματισμούς, ποὺ ἐναλλάσσονται παρὰξένα πάνω στὸ παγερὸ τῶν περιβλήτων, δίνοντας στὴν ἀτμόσφαιρα γύρω μιὰ μυστηριώδη γοητεία... Ἀνάμεσα στὶς ἀπειρες φυσικὲς ὁμορφιὲς τοῦ νησιοῦ ζῇ ἕνας κόσμος ἀπλὸς καὶ ζωτανός. Ἡ ἐπαρὴ μὴ μὲ τὸν Μυτιληνιὸ εἶναι κατὰ τὸ διαφορετικόν. Ἐχεις πάντα κατὶ νὰ κερδίσῃς ἀπὸ τὴ γνωριμία σου μαζί του, ἔχει πάντα κατὶ νὰ σοῦ διδάξῃ μὲ τὰ μάτια του, μὲ τὴν παρου-

σία του, καὶ μὲ τρόπους πὺν περισσότερο τῆς
αἰσθάνεσαι παρὰ τοὺς ἐξηγεῖς...

Μά στην ψυχή του νησιού εισχωρεί και η
θύερα μέσα από τα πανηγύρια του, τα λαϊκά
τρούστικα, τη λαϊκή τέχνη του, τους χορούς
τη μουσική του, κι' ακόμα καλύτερα έχει πο-
λεύει: στο «λιουάτωνα», και το ψάγμα...

Τὸ λιομάζωμα

Τὸ μάζεμα τῆς ἐλῆας ποὺ γίνεται τὸν Ὀκτώβρη στὸς ἀγρούς τῆς Μυτιλήνης, δὲν εἶναι συνήθους ἀνθρώπου ὑπόθεση. Ὁργανωμένο μὴ ἴσχυον τρόπο, ἔχει ἕνα δικό του χαρακτηριστικὸν διαμορφώνεται βασικὰ μὲ τὰ τοπικὰ θέματα τοῦ συνοδεύον. Παρουσιάζει ἔτσι ἕνα ἑνὸς ὅρου γρᾶφικὸ ἐνδιαφέρον καὶ μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ μίᾳ τοπικῇ ἐκδήλωσι, μέσα ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν ῥεῖται κανεὶς νὰ νοιώσῃ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ τοῦ.

Στὸ λιομάζωμα λαβαίνουν μέρος ^{ἀντὶς} ἀντὶς καὶ γυναῖκες, μικροὶ καὶ μεγάλοι. Εἶναι ^{μὴ ἀντὶς} μὴ ἀντὶς τίς πρὸ εὐχάριστος ἀνθρώπινος ἀσχολίας.

ΞΕΚΙΝΗΜΑ ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΟΜΑΖΩΜΑ : Μαρ-
στά πάει τ' «ἀφεντικό» ή ή πιό ηλικιωμένη
«ζώντρα», ύστερα ακολουθεί το έποχιο με το
σύνεργα, (άδεια πσουδάκι, διάταξι με νερού-
κύβες ή τενεκέδες), μετά ό «γιαγιάς» (ή έπι-
της) και πίσω του βρχονται οι «καρδιοστασι-
οί» μαζάωδες κρατώντας λαδοράναρα και έλ-
δοσυράδες.

“Όταν φτάσουν στο «πράμα» (στο κτήμα), φροντίζουν τα ζώα και ο. χ. για τις ανάγκες των γαλάτων να «καφαλτάρουν» (να προγευματίσουν) μαζί τους.

μαζωχτρες.
 "Υστερα οί «ραδιστάδες» σκαρφαλώνουν τα
 δένδρα σβέλτοι καί λυγεροί, γιά νά ραβδίσουν
 τόν καρπό. Οί κοπέλλες άνασκοιμῶνουν τίς άφ'

κες και αρχίζουν να μαζεύουν τις έληδες μιά - μιά, διαστικές ποιά να πρωτογεμίση τὸ καλάθι.

Τέλεια και περσέφωτα, τραγουδι και κουνεντο-
λοι άνηχούν, καθώς γεμίζουν τὰ καλάθια. Δο-
λείουν όλημερίς άνακουρούχου διασκεδάζοντας
την κοιλιά τους με τὰ τραγουδάκια, προσπα-
θώντας ή κάθε μιὰ να κερδίση κανένα λεβέντη
ριψιδιστή με την ταπεινούνη, τη σβέλτσούνη και
την ταχυινιά της. Τότε εκείνος θά τής τραγο-
ύση:

Πάνι νά πῆς τσι μάνας σου
νά μὴ μι καταργέτι
γιατί γαμπρός τσι θὰ γινῶ
κι πρέπει νά μ' ἱφκέτι...

Ἐκείνη θὰ τοῦ ἀπαντήσῃ μ' ἓνα ἀνάλογο τε-
τραστίχο κι' ἔτσι κυλᾷ ἡ ὥρα τῆς δουλειᾶς χαρού-
μενα καὶ γρήγορα.

ΜΕΣΗΜΕΡΙ: ΟΙ σειρήνες από τὰ λιγορ-
θια του κάμπου ἀχολογούν βραχνές. Κάθονται
τότε ὅλοι κάτω ἀπὸ τὴν ἑλῆξ κ' ἄνοιγουν τὰ ἐγα-
ναθίλια μὲ τὰ φαγιά τους. Τρῶνε διαστικά καὶ
ἐξαναρξίζουν τὴ δουλειὰ μέχρι νὰ σουρουπώσῃ, ὅ-
ποτε πιά φορτώνουν καὶ τραβᾶνε γιὰ τὸ κοντινὸν
τερο λιτορβί.

Κάθε Σάββατο ο λογαριασμός. 'Η άμοιβή το
μόχθου...

ΓΑΤΤΩΜΑΤΑ (ΤΡΑΠΕΙΩΜΑΤΑ) : Δὲν ἀπο-
μείνον πιά παρὰ μισῆς μέρας ἑλθὲς γιὰ μᾶζωμα
Νά, τ' ἀρετικὸ μὲ τὴ γυναῖκα του χαμαροῦτο
γιαλαντοίμοι. Σήμερα ὅλα τὰ φαγητὰ εἶναι δική
του. Ἐτοίμαζον τραπέζην στό χαλί τῆς γῆς. Ὁ
ταν ὁ βασιδιστὴς οἶξε καὶ τὴν τελευταία ἑλθᾶ, πᾶ-
δαί ἀπὸ τὸ δένδρο φωνάζοντες χαρούμενοι:
— Τοί τ' ἤγουν 'πιὺ πούλξες!

Οἱ κοπέλλες ρίχνουν γελαστές τὰ καλάθια στὴ φωτιά πὺν ἔγουν ἀνάψει κι' ὕστερα στρώνονται

ὅλοι σ' ἓνα γερό, εὐθυμο φαγοπότι μὲ κρασί, χο-
ρούς καὶ χωρατάδες.

Οι ψαράδες, τὰ ψαροχώρια
καὶ τὸ ψάρεμα...

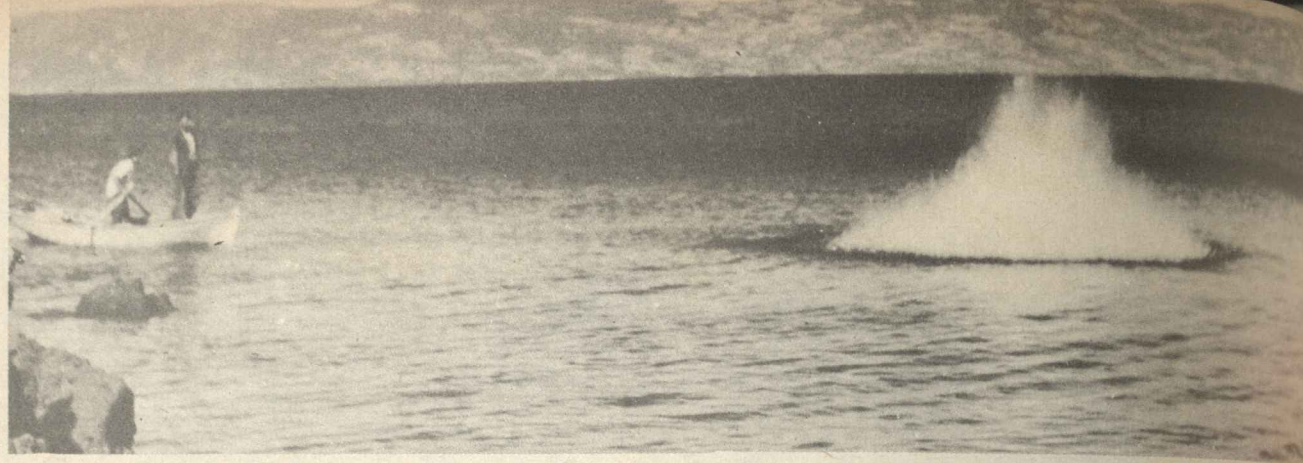
Ὁ Μόλυβδος, ἡ Πέτρα καὶ ἡ Σκαμνὰ εἶναι ἀπὸ τὰ ὠραιότερα φασχοῦρα τῆς Δέσους. Βοίσκονται καὶ τὰ τρία πολὺ κοντὰ στὴς ἀκτὲς τῆς Μεκράς Ἀσίας τῆς γεμάτης δόξακα φρούτα, καὶ ὁ φασχάδες τὶς πλησιάζουν πολλὰς φορές, παρὰ τὸν κίνδυνον ποὺ διατρέχουν, γιὰ νὰ πετύχουν καλὸν τερο φάρεμα.

Είνα σκληρή ή ζωή των ψαράδων... Σκληρή, φτωχική, πικρή με λίγους χάρους... Κανελε δεν αντιμετωπίζει τόσο συχνά και τόσο απότομα τις αναποδιές της τύχης όσο αυτοί. Ίσως γι' αυτό να είναι βίαιος τους τόσο καστερικοί, τόσο αποκαγμένοι στο οικόνο τους. Έρχονται μέρες, που ο φουρτοδρες τους κλείνουν στο λιμάνι, άνεργους χωρίς ψωμί για τη φαμελία. Τότε μαζεύνονται στο καρενέιο τους και τα λένε. Οι τρατάδες πεύαζουν τους χαποδιάρους που είναι βαρείς και αμλήτοι και δέν μοιάζουν καθόλου με τους άλλους. Συνοτρουμενιοί στην χήνη τους κόβει, αρραβάζουν ιστορίες για ψαρεμάτα πλούσια, χουτσισουν και περμενουν καστερικά να σταματήσουν τραπεζούντα και να πάνουν τα κινάτα να δούν τους τίς άκτες με μανιασμένους άφρους. Ή μέρα αυτή θα έρθη κάποτε και τότε θα μείψουν τα δίχτυα, τα παραγάδια τους και θα ξεκινήσουν κερπάτοι για το ψάρεμα.

Υπάρχουν πολλών ειδών ψάρεματα, όπως το ψάρεμα με γοι-γοι, το ψάρεμα με δυναμίτη (που απαγορεύεται), οι τσέτες, το ψάρεμα με μηχανήματα ή ανεμότορα, ψάρεμα με πυροφάνι, και πολλά άλλα από έναν ή το πολύ δύο ψαράδες, όπως το ψάρεμα του χταποδιάρη, με καθέτη, μπα-

Ένα συντριβάνι
από νερά
υψώνεται στη θέσι,
που άναψε
δ δυναμίτης.
Δύσκολο,
επικίνδυνο
ψάρεμα,
μά άποδοτικό
και πολλοί
τό διακινδυνεύουν,
παίζοντας
κορώνα —
γράμματα
τη ζωή τους.

ΤΑ ΛΙΟΜΑΖΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΨΑΡΕΜΑΤΑ

ΣΚΛΗΡΗ, ΠΙΚΡΗ ΚΑΙ ΦΤΩΧΙΚΗ Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΨΑΡΑΔΩΝ, ΑΛΛΑ ΕΧΕΙ ΚΑΙ ΤΙΣ ΜΙΚΡΟΧΑΡΕΣ ΤΗΣ

ζόβολο, (ένα δίχτυ σαν όμπέλα) και τὸ ψάρεμα με παραγάδι. Κοντά σ' αυτά υπάρχουν τὰ ψαρέματα τῆς γαρίδας, τῶν ἀστακῶν με στακοπλέμματα, τὸ εἰδικὸ ψάρεμα τῶν θαλασσινῶν, δηλαδή τοῦ χτενιοῦ, τῆς πίνας, τῆς καλόγνωμης, τοῦ στρειδιοῦ, τὸ ψάρεμα τῶν καθουριῶν, τὴ νύχτα με φανάρι στὶς πετρώδεις ἀκτὲς κλπ.

ΨΑΡΕΜΑ ΜΕ ΓΡΙ - ΓΡΙ : Τὸ ψάρεμο αὐτὸ εἶναι τὸ γραφικώτερο ἀπ' ὅλα καὶ γίνεται στὴ χάση τοῦ φεγγαριοῦ. Λίγο πρὶν βασιλέψη ὁ ἥλιος, ἡ ψαροπούλα ξεκινάει ἀπὸ τὸ λιμάνι σέρνοντας πίσω τῆς ἓνα ἄλλο καίκα και πεντέξη βάρκες πού ἔχουν στὴν πρύμη τους μιὰ μεγάλη λάμπα δενζίνης. Μόλις φτάσουν στὸν τόπο τοῦ ψαρέματος οἱ βάρκες σκορπίζουν καὶ ἡ κάθε μιὰ φουντάει σ' ἓνα σημείο.

Ὁ κάθε «λαμπαδόρος» (ὁ κυβερνήτης τῆς βάρκας) ἀνάβει τὴ λάμπα του καὶ περιμένει νὰ συγκεντρωθοῦν τὰ ψάρια, ξεγελασμένα ἀπὸ τὸ φῶς. Σιγά - σιγά μαζεύονται τὰ μικρά, (σαρδέλες), κα' ὕστερα τὰ μεγαλύτερα, (σαφίδια, κολιοὶ κ. ἄ.). Μόλις μαζευτοῦν πολλὰ, ὁ λαμπαδόρος κάνει σινιάλο στὴν ψαροπούλα. Αὐτὴ πλησιάζει ἡσυχά - ἡσυχά καὶ ρίχνει τὸ δίχτυ γύρω - γύρω, περιζώνοντας τὴ ψαριά.

Τὸ δίχτυ πού πέφτει, πλέει ὀρθο ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια ὡς ἓνα βάζος, ἔως ἐκεῖ πού φθάνουν τὰ μολύβια του. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μολύβια τὸ δίχτυ ἔχει καὶ πολλοὺς χαλκάδες, ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς ὁποῖους περνά ἓνα γερό σχοινί. Ὅταν τὰ ψάρια περιπλανηθοῦν οἱ ψαράδες θὰ τραβήξουν αὐτὸ τὸ σχοινὶ ἀπὸ τὶς δυὸ ἄκρες καὶ τότε τὸ δίχτυ θὰ στρώσει, θὰ σφιχθῇ, θὰ κλείσῃ ἀπὸ τὸ κάτω μέρος καὶ θὰ μεταβληθῇ σὲ σακούλα γεμάτη ψάρια... Ἡ σακούλα ἀνασύρεται ὡς τὴ ἐπιφάνεια καὶ οἱ ψαράδες μαζώνουν τὰ ψάρια με μιὰ μακρὴ ἀπόχη μέσα ἀπὸ τὸ δίχτυ. Τ' ἀσημένια ψάρια σπασταροῦν λαχταριστὰ μέσα στὶς ἀπόχες. Θὰ μοιραστοῦν ἀνάλογα ἀνάμεσα στὸ πλήρωμα, ἀπὸ πᾶρον τὸ μεγαλύτερο μέρος ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ γοι - γοὶ καὶ ὁ καπετάνιος.

Τὰ γοι - γοὶ ψαρεύουν μόνο τὰ ἀφρόψαρα, τὰ κοπαδιαστὰ ψάρια, ὅχι καὶ τὰ ψάρια τοῦ βυθοῦ καὶ τὰ πετρόψαρα.

ΨΑΡΕΜΑ ΜΕ ΔΤΝΑΜΙΤΗ : Τὸ ψάρεμα αὐτὸ εἶναι φοβερὰ ἐπικίνδυνο καὶ γι' αὐτὸ ἀπαγορεύεται αὐστηρά, ἀλλὰ καὶ γιὰτὶ καταστρέφεται ἔτσι ὁ γόνος τῶν ψαριῶν. Οἱ μέρες ὅμως εἶναι δύσκολες καὶ τὸ ψωμί λιγιστό... Ἔτσι οἱ φτωχοὶ ψαράδες δὲν σταματοῦν μπροστὰ στὸν κίνδυνο. Ὁ θάνατος εἶναι τὸ χειρότερο, πού μπορεί νὰ τοὺς συμβῇ. Ἐπάρχουν ὅμως καὶ οἱ σακάτηδες... Ψαράδες χωρὶς δάχτυλα, χωρὶς χέρια, δταν εἴτε ἀπὸ ἀρροσεία, εἴτε ἀπὸ ἐλάττωμα τοῦ φυτίλι, ἐκτραγεῖ πρόωρα τὸ φυτό πού κρατοῦν... Μὰ καὶ τότε πάλι δὲν θὰ σταματήσουν. Μετὶ τὸ ταίγαρο στὸ στόμα, θὰ ἀνάβουν τὸ φυτίλι καὶ θὰ τὸ πετοῦν με τ' ἀριστερὸ χέρι, ὅσο πού νὰ τὸ χάσουν

κα' αὐτὸ... καὶ νὰ γίνουν τελείως πιά ἄχρηστοι.

Ἡ σκηνὴ σὲ μιὰν ἀπόμειρη ὅλο βράχιο ἀκτὴ τοῦ Αἰγαίου. Ἐνας μεσόκοπος ψαράς ξανοίγεται μετὶ τὰ βάρκα του πρὸς τὸ πέλαγος. Προχωρεῖ με μεγάλη προσοχὴ γιὰ νὰ μὴν τὸν ἀντιληφθῇ κανεὶς. Σὲ κάποιο σημεῖο σταματᾷ καὶ ρίχνει τὴ «μαλάγρα», βρωμισμένο τυρὶ χιλιοτριμμένο γιὰ νὰ μαζέψῃ τὰ ψάρια. Περιμένει ὀρθος στὴν πλώρη μετὶ τὸ ταίγαρο στὸ στόμα καὶ στὸ χέρι κρατᾷ μερικὰ φουίγγια δεμένα μετὶ σπάγγο. Ἡ συναισθησι τοῦ κινδύνου καὶ ἡ ἀβεβαιότητα τῆς ἐπιτυχίας του εἶναι ζωρὰ ζωγραφισμένα στὸ ὄχρὸ πρόσωπό του. Δὲν μπορεί νὰ διακρίνῃ ἀν ἔπιασε ἡ «μαλάγρα», ἀλλὰ καὶ δὲν τολμᾷ νὰ προχωρήσῃ μὴ τρομάξουν καὶ φύγουν τὰ ψάρια. Φυσᾷ τὴ στάχτη τοῦ ταίγαρου καὶ τὸ πλησιάζει στὸ φυτίλι. Ἀκούγεται σφύριγμα φιδιοῦ... Τὸ νερὸ παφλάζει... Ἀκολουθεῖ σιωπὴ ὑπέροτατης ἀγωνίας κα' ἔπειτα κρότοι ὑπόκοφοι. Ἡ βάρκα τρέχει καὶ τρέμει, καθὼς τὸ νερὸ πετιέται ὡς ἀπάνω. Μετὶ τὴν ἀπόχῃ ἡ τὸ καμάκι ὁ ψαράς θὰ μαζέψῃ βιαστικά ὅ,τι μπορέσῃ καὶ θὰ ἐξαφανιστῇ πρὶν φτάσῃ τὸ σκάφος τοῦ Ἀμεναρχείου. Γιατὶ ἀν τοὺς πιάσι εἶναι βαρεῖς οἱ ποινές.

Τὸ ψάρεμα αὐτὸ δὲν εἶναι μόνο φοβερὰ ἐπικίνδυνο γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ ψαρά ἀλλὰ μετὶ τὸ δυναμίτη νεκρώνεται κάθε ζωὴ στὸ βυθό. Ψάρια, ἄστακοί, μαλακίστρακα καὶ ἀνὰ ψαριῶν ὅλα φοροῦν...

Εἶναι πικρὴ ἡ ζωὴ τοῦ ψαρά, πικρὴ καὶ φτωχική, ἀλλὰ ἔχει καὶ τὶς μικροχαρές τῆς. Πολλὲς φορὲς τὸ ψάρεμα εἶναι πλούσιο καὶ τυχαίνει νὰ σιναπαντηθοῦν σ' ἀνοιχτὰ, καθὼς ἐπιστρέφουν, πολλοὶ ψαράδες. Ὅλοι γνωρίζονται μεταξὺ τους καὶ χαιρετιοῦνται ἀπὸ μακρυνά. Ὅστερα σμίγουν καὶ βγαίνουν στὴν ἀκρογιαλιά γιὰ νὰ φᾶνε παρῆα.

Οἱ χταποδιάρηδες ἔχουν πάντα σπάνιους μεζέδες: ὀλιούς χταποδιῶν, στρεΐδια, καθούρια καὶ ἄστακοὺς. Οἱ ἄλλοι πάλι προσφέρουν κόκκινα μπαμποῦνια κα' ἄλλα σπασταριστὰ ψάρια γιὰ τὸ κοινό τραπέζι, πού στρώνεται στὶς πέτρες τοῦ γαλοῦ. Κάθονται καὶ τὰ λένε κα' ἐτοιμάζουν τὸ φαγητό. Ἄλλος μαζεύει ξύλα γιὰ τὴ φωτιά, ἄλλος ξεχωρίζει τὰ ψάρια, ἄλλος φέρνει λάδι, ἄλλοι καὶ νερὸ.

Τὸ φαγητὸ μαγειρεύεται πάνω σὲ δυὸ πέτρες. Εἶναι τὸ φαγητὸ τοῦ κάβου, ἡ γνωστὴ κακαδιά, ὅλα δηλαδή τὰ ψάρια ἀνακατωμένα μέσα στὸ τσουκάλι. Οἱ ψαράδες κάθονται ὀλόγυρα, πειράζονται, σιγοτραγουδοῦν κα' ὁ καπνὸς ἀνεβαίνει στὸν οὐρανό. Εἶναι μιὰ στιγμὴ ἀπέριττης ὁμορφίας καὶ γαλήνης. Ὁ ἥλιος πᾶει νὰ βασιλέψῃ καὶ τὰ βραχάκια, οἱ πέτρες τοῦ γαλοῦ καὶ τὰ πρόσωπα τῶν ψαράδων ἔχουν πάρει ἓνα γλινκὸ, μενεξεδένιο χρώμα. Γλάροι δλόασπροι, ἀργοπετοῦν στὸν ἀέρα. Εἶναι εὐλογημένη αὐτὴ ἡ ὥρα. Εὐλογημένη ἡ φύσι, εὐλογημένοι οἱ κόποι τῶν ψαράδων...

N. A.

Ἀπὸ τὴ γνωριμιὰ σου μετὶ τὸν Μουτζίνο φέρνει κατὰ νὰ καρδίαν. Τὸ σκαμμένο ἐστὶν ἡ μύρα τῆς θάλασσας πρὸς ὅσον θὰ σοὶ δώσει καὶ

Στὴ θάλασσα δὲν εἶναι πάντα μπροστὰ. Ὁ μαντάκι κάνουν τὶς βάρκες νὰ σκαμνίσουν καὶ στεφανώνουν τὴν πλώρη τους μετὰ

" Ν Τ Ο Υ Α Λ "

γκρέκα

dual

Ἡ τελειότερα
εὐριθιανὴ μηχανή
τὸ καμότερο
δῶρο

ΞΑΝΑΒΡΗΤΕ ΤΗ ΧΑΡΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΕ ΤΟ ΧΑΛΑΡΩΜΑ

Ξαπλώθηκε σ' ένα μαλακό κρεβάτι. 'Αδειάστε το κεφάλι σας από τις σκέψεις και τις φροντίδες...

Όταν αισθάνεστε απογοητευμένη ή πάντως λυπημένη, χωρίς να υπάρχει κάποιος λόγος... Όταν σας έρχεται ή επιθυμία να μαλώσετε τα παιδιά ή να επιτεθείτε οπισθοδρομικά στους γύρω σας... Όταν έχετε την εντύπωση, ότι κάτι σας φταίει ή τέλος πάντων μαυρές σκέψεις περνούν απ' το κεφάλι σας... Όταν νοιώθετε τις πλάτες σας κουρασμένες σαν να μεταφέρατε βαρύ φορτίο ή σαν να φοράτε ένα πολύ στενό φόρεμα... Όταν κάνετε άσυναίσθητα μικρές άβελγητες κινήσεις... Δεν είσατε στη «φόρμα» σας, όπως λένε, επομένως δεν είσατε όμορφη!

Είσατε νευρική, κουρασμένη, άκεφη; Είναι ένα από τα πιο διαδεδομένα κακά του αιώνα μας. Πρέπει να γατριοντήτε αν δεν θέλετε να δίνετε τον έαυτο σας άσχημο, με τη χειρότερη άσχημια, που φέρνει ή απάθεια και ή νευρικότητα.

Δεν κουράζονται μόνον εκείνοι, που εργάζονται σε κοπιαστικές δουλειές. 'Ακόμα κι' οι έκτακτοι μωυνοδοχοί το παθαίνουν. 'Αλλά αυτοί μπορούν να επιτρέψουν στον έαυτο τους θεραπείες όπως οι γνωστές κρουαζιέρες, να περάσουν στον καιρό θέλουν στην έξοχή, να κοιμηθούν δυο ώρες το μεσημέρι, να παίξουν τένις ή γκολφ κι' ακόμα — είναι πολύ της μόδας! — να πάρουν μαθήματα γιόγκι από κάποιον ειδικό για δυο μήνες.

Για μία γυναίκα, όμως, που δουλεύει στο γραφείο ή στο σπίτι και που έχει τρία ή τέσσερα παιδιά να μεγαλώσει, υπάρχει ένα άλλο φάρμακο, πιο πρακτικό και άποδοτικό, που δεν κοστίζει τίποτα: Πρόκειται για το ρελάξ — όπως λέγεται, από την άγγλική του ρίζα — δηλαδή την τέλεια χαλάρωση του σώματος και το άδειασμα του νου από κάθε σκέψη.

Και πώς γίνεται αυτό το ρελάξ; 'Αποτελείται από μία σειρά άσκήσεων που σας αναγκάζουν να αποσυγκενρωθείτε στο μεγαλύτερο βαθμό, με τη θέλησή σας, για να μπορέσετε να διασπάσετε κάθε σας σκέψη, σιγά - σιγά, χωρίς να το καταλάβετε.

Δοκιμάστε να κλείσετε με δύναμη τις γροθιές σας. Σφίξτε τις δυνατά κι' έπειτα ανοίξτε τις, λύστε τα δάχτυλα. Θα αισθανθείτε ελαφρά σαν να χορεύουν για την ελευθερία, που ξαναέρχεται, έ-

πειτα από την προηγούμενη και επίπονη πίεση.

Ας εξηγηθούμε, όμως, καλά: το ρελάξ, δηλαδή ή χαλάρωση δεν σημαίνει μόνο ξεκούραση. Μπορεί να ξαπλώσετε σε μία σαίξ - λόγκ σε μιά ήσυχη άμμουδιά ή κάτω από ένα δένδρο στην καλύτερη έποχή της έξοχής ή στο κρεβάτι σας το πιο έπιστημονικά στρωμένο και να αισθάνεστε ακόμα τεταωμένα τα νεύρα σας, σκληρούς τους μύς σας, το κεφάλι γεμάτο έγνοιες και μελαγχολία, την καρδιά κουρασμένη και να έχετε την όψη αντίπαθητική και τα λόγια... πιερόχολα.

Αντίθετα, μία άλλη μπορεί να χαλαρωθεί ακόμα και όρθια μέσα σ' ένα κλυδωνιζόμενο λεωφορείο, ή ενώ περιμένει να βράσει το νερό για τον καφέ ή όταν σιγανώνη το ακουστικό του τηλεφώνου για ν' ακούσει ένα τηλεφώνημα, που έγινε κατά λάθος, ή τέλος ενώ το όρος της δείχνει ότι ακούει προσεκτικά τον πανηγυρικό, που έκφωνει ο ρήτορας.

Αυτό εξαρτάται από τον άνθρωπο. Πέντε ή δέκα λεπτά είναι αρκετά, για να ξεκουρασθεί κανείς σωματικά, ψυχικά και διανοητικά.

Το ρελάξ συντελεί:

- Στην περιορισμό της φυσικής κοπώσεως.
- Στην καταπολέμηση της άπνειας.
- Στην ήσυχία του νου.
- Στην καταστολή των καρδιακών και γαστροεντερικών διαταραχών των ανθρώπων, που κουράζονται πολύ.
- Στη βελτίωση και την ανανέωση όλων των λειτουργιών του οργανισμού, ξαναδίνοντας τη χαρά της ζωής.

Οι γιατροί, που συνιστούν την κοούρα το ρελάξ, δίνουν στον άσθενή σ' ένα έρωτηματικό, καταρτισμένο προσεκτικά, πριν αποφανθούν για την περίπτωση. Το έξης:

Φυσικά συμπτώματα

- 1) Αισθάνεστε καμιά φορά κάτι μικρούς πόνο-ους έδω κι' εκεί, και δεν μπορείτε να βρήτε την αίτία;
- 2) 'Υποφέρετε τακτικά από πονοκεφάλους;
- 3) 'Υποφέρετε από δυσκοιλιότητα;

- 4) 'Έχετε πεπτικές άνωμαλίες;
- 5) Δοκιμάζετε ένα σκαμπό στον ύπνο, μία φορά;
- 6) Είστε άνικανοί να μείνετε πολλή ώρα μόνι και καθισμένοι σε μία καρέκλα;
- 7) Χωρίς να το αντιλαμβάνεστε, μιλάτε πολύ λόφωνα, όταν δεν είναι ανάγκη;
- 8) 'Ιδρώνουν οι παλάμες σας;
- 9) Χάνετε μέρα με την ημέρα την όρεξή σας;
- 10) Αισθάνεστε κάποτε ένα παράξενο κούνημα κεφάλι;
- 11) 'Υποφέρετε από κάποιαν ταχυκαρμία που φανερό λόγο;
- 12) Καπνίζετε πολύ;
- 13) 'Έχετε άπνιες;

Ψυχικά συμπτώματα

- 1) 'Η σκέψη σας στρέφεται διαρκώς σε κάτι, χωρίς να καταφέρνετε να ήσυχάσετε;
- 2) Διαπιστώνετε ότι ή μνήμη σας άδυνατεί;
- 3) 'Υποφέρετε από συμπλέγματα;
- 4) Φτάνετε άργά σ' όλα σας τα ραντίο;
- 5) Είστε κακόκεφοί έννέα μέρες στις δέκα;
- 6) Ζηλεύετε χωρίς αίτια;
- 7) 'Αδιαφορείτε για τους άλλους, έτοιμοι να άνηκουν σε διαφορετικό φύλο;
- 8) Κουράζετε γρήγορα;
- 9) 'Έχετε μεταπτώσεις από άρεσά σε έλπιή χαρά και το αντίθετο;
- 10) 'Αντιδράτε σε κάθε ξαφνική έκπληξη άτιμόσοφα;
- 11) 'Αποσχολείστε με άσημαντα πράγματα και είσατε άναποφάσιμοι, γενικά;
- 12) Αισθάνεστε την επιθυμία να δρασκελίστε απ' την κοινωνία και ν' απομονωθείτε;
- 13) Είστε όξύθυμοι, εύπαιδες, υπερευαίσθητοι.

Αυτά είναι τα συμπτώματα του κινδύνου, που π μιλούν πιο συχνά, όταν υπάρχει ανάγκη το ρελάξ. 'Εστω κι' αν άπαντήσετε «ναί» σε μερικά απ' αυτά, βρίσκεστε στον επικίνδυνο όρο της περδιεγέσεως.

Η θαυμαστή μέθοδος του δόκτορα Γουιντθό θα σας σώσει από τον κίνδυνο να συνεχίσετε από τον άπρωινώδη ρυθμό, θα σας ήρεση, θα σας ναδώση τον κανονικό ρυθμό της ζωής, που λανοντικές τις νευρικές διαταραχές κι' άκουσε τις γαντικές άνωμαλίες.

Τα έλλα μαθήματα χαλάρωσης, που έδω-με έδω διακρίνονται σε δύο τομείς: τη χαλάρωση της άναπαύσεως και τη χαλάρωση της έργασίας. 'Ο δεύτερος είναι, άσφαλός, πιο εύ-φρων, αλλά για να επιτύχετε τα άποδοτικά του, χρειάζεται μία ώρα κάθε μέρα να ξεκλει-γείτε για να νικήσετε έναν έχθρο σας: την έμμεση διέγερση.

Για το χαλάρωμα της πλάτης

1) Κάνετε μασάζ με το δεξί χέρι στους μύς της άριστερης ώμοπλάτης και με το άριστερό σας με της δεξιάς. Πιέζετε ρυθμικά, πρώτα με το ένα χέρι κι' έπειτα με το άλλο, μέχρι να ζωνάρετε κυκλοφορία του αίματος.

2) 'Ακουμπήστε τα τρία μεσαία δάχτυλα των ριών σας στην κορυφή του τραχήλου, εκεί που χιζούν να φτυρνούν τα μαλλιά, κοντά στο αυτί, διελική στήλη και χρησιμοποιώντας τις ρόγες των δακτύλων (όχι τα νύχια) κάνετε μασάζ με κυκλικές κινήσεις κατεβαίνοντας τη γραμμή της πλάτης χήλο και άκολουθώντας τη γραμμή της κεφαλής.

3) Κλείστε τα μάτια. 'Αφήστε το κεφάλι να πέση με όλο του το βάρος μπροστά, χωρίς να στηρίξετε, και κάνετε μ' αυτό έναν τέλειο κυκλικό στρέφοντας το πρώτα δεξιά, έπειτα άριστερα. Σω-χίστε άργά μέχρι να αισθανθείτε να σας τραβή-λοι οι μύς του λαιμού και της πλάτης.

Για τα χέρια

Μπορείτε να κάνετε τις έπόμενες άσκήσεις με θιομένη, ενώ άκούτε το ραδιόφωνο.

- 1) Με έξωνα το βραχίονα στριφογυρίστε τον κα-

πό του χεριού σας άργά, δέκα φορές συνέχεια.

2) 'Ενώστε τις παλάμες και τα δάχτυλα σε στά-σις ισοσίας και σπρώξτε με το ένα χέρι το άλλο να γείρη δυο πιο πολύ μπορεί. Δέκα φορές.

3) Κρατήστε το χέρι σας έντελώς χαλαρωμένο από τον καρπό και κάτω και πιέστε δυνατά τα δά-χτυλα προς την παλάμη. Δέκα φορές.

4) 'Αφήστε τα χέρια σας παράλυτα να πέσουν κατά μήκος του σώματός σας και τινάξτε έπειτα δυνατά τους καρπούς ώστε να νοιώσετε ένα μυρμήγ-κισμα στις άκρες των δακτύλων.

Για τους βραχίονες

Ξαπλώθηκε σ' ένα ντιβάνι άνάσκελα. 'Επί τρία λεπτά κρατήστε τα μάτια ανοιχτά, έπειτα, σιγά - σιγά, κλείστε τα. 'Επειτα από δέκα λεπτά περί-που, με τα μάτια πάντα κλειστά διπλώστε άργά - άργά τη ράχι της παλάμης σας, λυγίστε τον άγκώ-να σας (στίχο 1) και κρατήστε το έτσι. Θα αίσ-θανθείτε σε λίγο στο βραχίονα ένα «τραβήγμα».

'Αφήστε έπειτα τα χέρια σας σε στάσι άναπαυτική, κινώντας τα να πέσουν με το βάρος τους πλάι στο σώμα σας.

Τώρα το μπράτσο σας είναι τελείως χαλαρωμέ-νο. Μείνετε έτσι επί πέντε λεπτά. 'Επαναλάβετε την άσκηση και χαλαρωθείτε για πέντε λεπτά πάλι. 'Επαναλάβετε και τρίτη φορά την άσκηση. 'Επειτα μείνετε έντελώς χαλαρωμένη, με μάτια κλειστά.

Από τον άγκώνα ως τον καρπό

Ξαπλώθηκε σ' ένα ντιβάνι, κλείστε τα μάτια για τρία λεπτά και σιγαστε όλόκληρο το χέρι από την κλειδώση του ώμου (στίχο 2). 'Αφήστε το να πέ-ση με το βάρος του, όταν αισθανθείτε τους μύς να «τραβάν». 'Επαναλάβετε το τρεις φορές άποφύ-γοντας να επηρεάζετε το άλλο χέρι.

Για το χαλάρωμα του δεξιού ποδιού

'Ετοιμαωθείτε με τα μάτια κλειστά και ξαπλώ-μένη στο ντιβάνι. Διπλώστε το δεξί πόδι προς τα κάτω (στίχο 3) και αφήστε το κρεμασμένο. 'Ο-ταν τεντωθούν οι μύς, ξαναφέρετε το στη θέση του και χαλαρωθείτε. Τρεις φορές.

Για το χαλάρωμα του άριστερου ποδιού

'Επειτα από 10 λεπτά χαλάρωσης τεντώστε το άριστερό σας πόδι, αλύγιστο για να όριζοντιωθεί στο ντιβάνι. Διπλώστε το δεξί πόδι προς τα κάτω (στίχο 3) και αφήστε το κρεμασμένο. 'Ο-ταν τεντωθούν οι μύς, ξαναφέρετε το στη θέση του και χαλαρωθείτε. Τρεις φορές.

Για το θώρακα

Ξαπλώθηκε με τα μάτια κλειστά. 'Επειτα από είκοσι λεπτά «ρελάξ», πάρτε μία βαθιά άναπνοή και κρατήστε την άναπνοή σας μερικά δευτερόλε-πτα (στίχο 5). 'Εκπνεύστε. 'Η πίεση του στήθους θα έλαττωθεί. Χαλαρωθείτε για πέντε λεπτά. Κά-νετε πάλι μία βαθιά έισπνοή και εκπνεύστε. Τρεις φορές. 'Η άσκηση αυτή ξεκουράζει το στήθος, διευ-κολώνει την έισοδο όξυγόνου στους πνεύμονες και χαλάρώνει τα νεύρα.

Για την κοιλιά

'Ετοιμαωθείτε όπως και για τις προηγούμενες ά-σκήσεις. 'Επειτα από δέκα λεπτά τεντώστε την κοιλιά και μείνετε έτσι επί δεκαπέντε δευτερόλε-πτα περίπου. 'Όταν αισθανθείτε να σας τραβούν οι μύς, αφήστε την να γυρίση στη θέση της και χα-λαρωθείτε για πέντε λεπτά. 'Επαναλάβετε τρεις φορές (στίχο 6).

Για τους άστραγάλους

Κατ' άρχην, μία έρώτηση: Είσατε οίγουρη πως φοράτε το σωστό νομίμο παπουτσιού και τη φόρ-μα, που σας ταιριάζει;

ΕΙΝΑΙ ΑΠΟ ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΣΑΣ ΟΠΛΑ

Περπατήστε μέσα στο σπίτι μερικά λεπτά κάθε μέρα, έυπόλητη. 'Αν φοράτε συνήθως ψηλά τακούνια, βάζετε άμέσως μόλις γυρίσετε σπίτι παντόφλες ίσιες. 'Αντίθετα, αν φοράτε έλη μέρα ίσια παπού-τσια, βάλτε πασομάκια με τακούνι μόλις μπήτε στο σπίτι. 'Ενα ελαφρό μασάζ είναι άπαραίτητο.

Για τα μάτια

Ξαπλώθηκε. 'Επειτα από 10 λεπτά ρελάξ με κλειστά μάτια, φαντασθείτε ότι βλέπετε έναν άν-θρωπο, που άνεβαίνει μία πολύ ψηλή σκάλα. Οι βολβοί των ματιών σας θ' άκολουθήσουν τη φαν-ταστική εικόνα προς τα έπάνω. Φαντασθείτε τώρα τον άνθρωπο να κατεβαίνει (στίχο 7). Το μάτι θα ύποστη μία μικρή ένταση παρακολουθώντας την εί-κόνα πάνω και κάτω. Ξεκουράστε τα μάτια σας, ξεχνώντας την εικόνα. 'Επειτα από ένα τέταρτο επαναλάβετε την άσκηση, φανταζόμενη τον έαυτο σας να τρέχετε σ' ένα γήπεδο από τη μία άκρη ως την άλλη. 'Επειτα φαντασθείτε την έπιστροφή. Ξε-κουρασθείτε ένα τέταρτο. 'Η τρίτη φάσι της άσκή-σεως σας υποχρεώνει να σκεφθείτε ένα πολύ γνω-στό σας πρόσωπο, βλέποντας νοερά ένα - ένα χα-ρακτηριστικό του σημείο (μάτια, μύτη, στόμα, μέ-τωπο, μαλλιά, χέρια κλπ.).

Για τα φωνητικά όργανα

Ξαπλώθηκε. Τα μάτια κλειστά. 'Επειτα από έ-να τέταρτο, άπαγγείλετε το άλφάβητο άργά και δυνατά. Θα αισθανθείτε κάποιαν ένταση στα χείλη, στο θώρακα, στο λαιμό. Χαλαρωθείτε για 5 λεπτά. 'Επαναλάβετε το άλφάβητο χαμηλόφωνα, χαλαρω-θείτε άλλα 5 λεπτά. Τέλος επαναλάβετε το από μέσα σας (στίχο 8).

Όταν νοιώθετε έννευρισμένη

'Ανοίξτε το στόμα σας, δυο μπορείτε και άνα-πνεύστε ελαφρά. Κλείστε το στόμα και εκπνεύστε άργά μέσα από τα μισόκλειστα χείλη σας.

'Όταν αισθάνεστε το μέτωπο βαρύ και τραηγμέ-νο, κάνετε ελαφρό μασάζ επί δέκα λεπτά. 'Ακου-μπήστε το μεγάλο δάχτυλο στον κρόταφο και κά-νετε μασάζ κυκλικό με τα άλλα στο μέτωπο.

Για την άπνία

'Ελευθερωθείτε από έμμενες ιδέες. Κλείστε τα μάτια. Κάνετε μία νοερή επιθεώρηση των μυών του σώματός σας, σά να θέλετε να πεισώθετε ότι είναι έλοι έντάξει. 'Ακούστε έπειτα την άναπνοή σας.

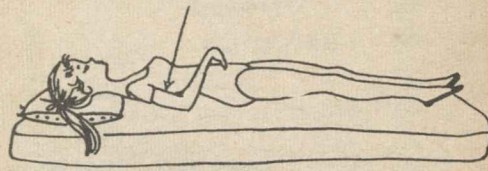
Μικρά τρυφά

Στο λεωφορείο, στο ταξί, πηγαινόντας στη δου-λειά σας μη πιάνετε κουβέντα με τους διαπλανούς σας. Αυτά τα λεπτά άφιερώνετε τα στην άναπαύση. Φτιάξτε μία ιστορία με το νου σας, φέρετε στο μυα-λό σας το τελευταίο φίλη, που είδατε. Μην κιντά-τε το ρολόι, έστω κι' αν είσατε άργάστημένη. Μή σκέπτεσθε τις τουαλέτες που όνειρεύεσθε και δεν μπορείτε ν' άποκτήσετε, ούτε ότι ό άνθρωπος σας θα μπορούσε να είναι πιο πλούσιος ή πιο άνοητοχέ-ρης. Θυμηθείτε τις άτυχίες που έχουν έρθει τους γνωστούς σας (άρρώστειες, άναπνιές, θάνατοι, διαφωνίες) και θα βρήτε τη θέση σας καλύτερη.

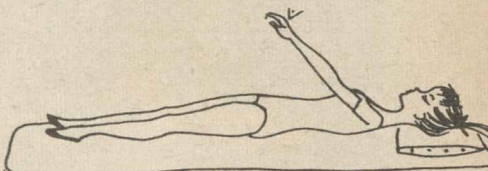
Στο γραφείο

'Αν νοιώσετε το κεφάλι σας βαρύ και σά να πρό-κειται να σπάση, βρήτε μία δικαιολογία για να λεί-ψετε δέκα λεπτά. Να περπατήσετε στον άνοιχτο άέρα, ή να μπήτε σ' ένα ζαχαροπλαστείο να πιείτε ήσυχα - ήσυχα μία λεμονάδα. 'Αν δεν μπορείτε ν' άπομακρυνθείτε, τεντώστε και λυγίστε τα γόνατά σας κάτω απ' το γραφείο σας μερικές φορές, τεν-τώστε τις ώμοπλάτες σας.

Χαλαρωθείτε, διώξτε τις μαυρές σκέψεις, κά-νετε γυμναστική. Είναι τα κυριότερα μυστι-κά για τη διατήρησι της όμορφιάς!

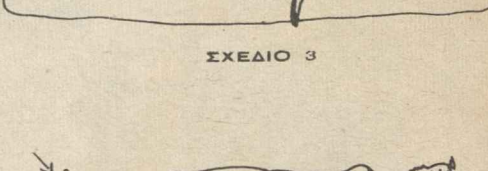
ΣΧΕΔΙΟ 1

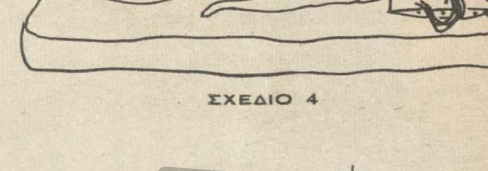
ΣΧΕΔΙΟ 2

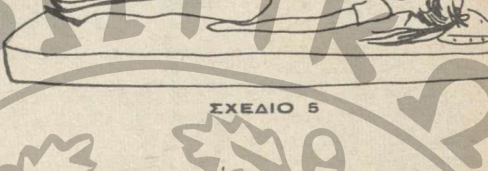
ΣΧΕΔΙΟ 3

ΣΧΕΔΙΟ 4

ΣΧΕΔΙΟ 5

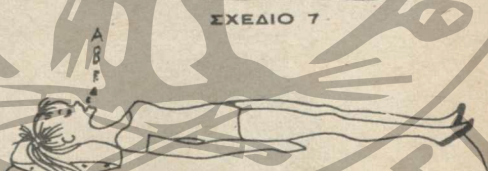
ΣΧΕΔΙΟ 6

ΣΧΕΔΙΟ 7

ΣΧΕΔΙΟ 8

ΣΧΕΔΙΟ 9

ΣΧΕΔΙΟ 10

Μάδε το από τώρα...

...τὰ καλὰ σεντόνια εἶναι
ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ

Αὐτὸ τὸ σῆμα ἐγγυᾶται
ὅτι ἀγοράζετε γνήσιον
ὑφασμα
ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ

Μὲ ὅ,τι θάζει ὁ νοῦς σὲ βαμβακερὰ ὑφάσματα,
ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΒΑΜΒΑΚΟΣ Α.Ε.
ντύνει, στολίζει, νοιουουρεύει!

ΒΙΚΤΩΡΙΑ: φινό, λεπτό, ἀνοχθὶς
Σεντόνι ὑψηλῆς ποιότητος.
ΙΡΛΑΝΔΑ: Στερεό, πολυτελὲς
πάντα χιονάτο.
Νο 120: Γερό, λευκὸ ἢ σὲ εὐχά-
ριστους ἀνεξίτηλους χρωμα-
τισμούς.
ΧΑΣΕΔΕΣ Νο 333
ΠΕΡΚΑΛΙΑ Νο 33

ΑΛΗΘΕΙΑ ΞΕΡΕΤΕ ΤΙ ΤΡΩΤΕ;

Στὶς χειμωνιάτικες συγκεντρώσεις γύρω ἀπὸ τὰ
τραπέζια τοῦ «κούμ-κάν» ἢ στὸ ζεστὸ σαλόνι
γιὰ κουβεντούλα, εἶναι οἱ καλύτεροι σύντροφοι

ΟΙ ΞΗΡΟΙ ΚΑΡΠΟΙ

Μποροῦμε νὰ χωρίσουμε τοὺς ξηροὺς καρποὺς σὲ δύο κατηγορίες: στοὺς ἐ-
λαιούχους, ποὺ εἶναι πλούσιοι σὲ λιπαρὰ σώματα καὶ τοὺς ἀμυλώδεις, ποὺ
εἶναι πλούσιοι σὲ ἄμυλο. Εἶναι γενικὰ τροφὲς πολὺ θρεπτικές, σὲ σημειο ποὺ
ν' ἀποτελοῦν μερικὲς φορὲς τὴ βάση τῆς διατροφῆς στὶς χώρες τῆς καταγο-
γῆς τους.

ΟΙ ΕΛΑΙΟΤΧΟΙ ΚΑΡΠΟΙ: Λόγω τοῦ λαδιού, ποὺ περιέχουν, εἶναι
πλούσιοι σὲ θερμίδες: σὲ ἴσο ὄγκο εἶναι 30 φορὲς πλεονέκτημα ἀπὸ τὰ ὕδατα
καὶ 1½ φορὰ ἀπὸ τὸ ψωμί. Ἡ θερμιδικὴ ἀξία τους μπορεῖ νὰ συγκριθῇ μὲ
τοῦ τυριοῦ. Ἐπειδὴ ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ περιέχουν σποנדραία μεταλλικὰ ἄλατα
(τὸ φουντούκι, παραδείγματος χάριν, εἶναι πηγὴ σιδήρου) καὶ ὠριμένες δι-
ταμίνες, ἀποτελοῦν πολὺτιμη τροφή.

ἔχουν ὅμως ἓνα μειονέκτημα: ἡ μεγάλῃ ποσότητι λαδιού ποὺ περιέ-
χουν τοὺς κάνει δύσπεπτους. Ὅσοι ὑποφέρουν ἀπὸ τὸ σπλάχν ἢ ἔχουν εὐαί-
σθητο στομάχι πρέπει νὰ τοὺς τρῶνε μὲ μέτρο. Ἀντίθετα, οἱ διαβητικοὶ μπο-
ροῦν νὰ τοὺς τρῶνε γιατί δὲν περιέχουν πολὺ σάκχαρο.

Στὰ 100 γραμμάρια	ΘΕΡΜΙΔΕΣ	ΤΑΛΑΤ- ΘΡΑΚΕΣ	ΠΡΩΤΕΪΝΕΣ	ΛΙΠΗ	ΒΙΤΑΜΙΝΕΣ		
					B1	B2	C
Καρύδια	570	20	10	50	300	460	30
Φουντούκια	660	15	16	60	400	540	60
Ἀμύγδαλα	630	17	20	24	100	240	54
Καρύδες	390	3	4	40	—	18	2
Φυστίδια	620	12	12	47	230	400	—

ΑΜΥΓΔΑΛΑ, ΚΑΡΤΔΙΑ, ΦΟΥΝΤΟΥΚΙΑ: Ἀποτελοῦνται ἀπὸ λάδι
περισσότερο ἀπὸ 50%, ἀλλὰ περιέχουν ἐπίσης βιταμίνες Β, ποὺ ἐνδείκνυν-
ται γιὰ τὶς νευρικές διαταραχές καὶ C καθὼς καὶ σίδηρο. Ἡ κατάχρησή τους
μπορεῖ νὰ πειράξῃ τὸ στομάχι. Μὴν τρῶτε π. χ. παραπάνω ἀπὸ ἑπτὰ ὥς
ὀκτὼ καρύδια καὶ δώδεκα ὥς δεκαπέντε φουντούκια τὴν ἡμέρα. Τὰ πικρα-
μύγδαλα, ποὺ ἡ πικράδα τους ὀφείλεται στὸ ἰδιοκρυσταλλικὸ ὀξύ (πρωσσικὸν
ὀξύ) ποὺ περιέχουν, προκαλοῦν μερικὲς φορὲς ἐπικίνδυνες δηλητηριάσεις.

ΤΑ ΦΥΣΤΙΚΙΑ: Τὰ φυστίδια παρέχουν ὑπὸ μορφὴ λαδιού 100% λιπα-
ρὰ σώματα. Τὸ πρῶτο λάδι (τὸ «παρθένο» ὥπως λέγεται), δηλαδὴ αὐτὸ ποὺ
ὀφθαίμεν μὲ τὴν πρώτη ἐκθλίψη εἶναι θαυμάσιο. Τὸ λάδι ποὺ παίρνεται ἀπὸ
δεύτερη ἐκθλίψη, τρώγεται καὶ αὐτὸ. Τὸ λάδι τῆς τρίτης ἐκθλίψεως προορί-
ζεται γιὰ βιομηχανικὲς χρήσεις. Τὸ ἀραχιδέλαιο εἶναι πλεονέκτημα ἀπὸ τὰ
ἄλλα φυτικὰ λάδια.

ΟΙ ΑΜΥΓΔΑΛΕΙΣ ΚΑΡΠΟΙ: Δύο κυρίως τέτοιοι καρποὶ τρώγονται
στὴ χώρα μας: ἡ μανάνια καὶ τὰ κάστανα.

Ἡ ΜΠΑΝΑΝΑ εἶναι θρεπτικὸς καρπὸς καὶ παρέχει ἐνέργεια (100 γραμ-
μάρια = 100 θερμίδες). Δὲν εἶναι πολὺ πλούσια σὲ πρωτεΐδια ἀλλὰ αὐτὰ
ποὺ περιέχει εἶναι μεγάλης ἀξίας γιὰ τὸν ὁργανισμό, καὶ στοὺς μεγάλους καὶ
στὰ παιδιά καὶ εἶναι ὠφέλιμα στὴν ἀναγέννηση τοῦ αἵματος. Περιέχει πολλὰ
μεταλλικὰ ἄλατα, καὶ βιταμίνες: Α (ὠφέλιμες στὸ σχηματισμὸ τῶν ὀστέων,
τῶν τοιχῶν, τῶν νυχιῶν καὶ τὴν ὑγεία τῶν ματιῶν) Β καὶ C. Τέλος, ὥστερα
ἀπὸ τὸ μῆλο, εἶναι ὁ πλουσιότερος σὲ πηκτίνη, γι' αὐτὸ καὶ εἶναι ὠφέλιμη
στὶς παιδικὲς διάρροιες.

Ἡ μέση σύνθεσις τῆς μανάνιας — γιατί ὑπάρχουν πολυάριθμες ποικιλίες
— πλησιάζει τὴ σύνθεσις τῆς πατάτας. Ἀπ' ὅλα τὰ ἄμυλα, ἐκεῖνο τῆς μανά-
νιας διαλύεται πλεονέκτημα σὲ ὁμὴ κατὰστασι κατὰ τὴν πέψη. Τρώγεται ὁμὴ
ἢ ψημένη, ἀλλὰ πάντοτε πολὺ ὠριμὴ (τὸ νὰ φάμε μιά μὴ ὠριμὴ μανάνια
εἶναι τὸ ἴδιο σὰν νὰ φάμε μιά ὁμὴ πατάτα).

ΤΑ ΚΑΣΤΑΝΑ: Ἡ σύνθεσις τῶν καστανῶν μοιάζει μ' ἐκεῖνη τῶν δη-
μητριακῶν. Τὸ ἄμυλό τους ὅμως εἶναι λιγότερο εὔπεπτο. Τρώγονται βρα-
στά, ψητὰ ἢ καὶ ὁμά. Εἶναι πολὺ θρεπτικὰ καὶ φτηνά. Τὰ καλύτερα εἶναι
τὰ κρητικὰ.

Οἱ ἐλαιόχοι καὶ ἀμυλώδεις καρποὶ ἀξίζουν ν' ἀποτελοῦν τακτικὸ μέ-
ρος τοῦ φαγητοῦ μας. Παρέχουν ἐνέργεια καὶ ἔχουν εὐχάριστη γεύσι, ταν-
ταχρόνα δὲ μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν κατὰ ποικίλους τρόπους. Συγκεκρι-
μένως, γιὰ τὴν παιδικὴ καὶ ἐφηβικὴ ἡλικία ἀποτελοῦν ἓνα φθινό συμπλή-
ρωμα τῆς τροφῆς, θρεπτικώτατο ἀπὸ κάθε ἀποψη.

Παλτά
Ταγιέρ
Φορέματα
Φούστες
Μπλουζες

Μιά ἐξαιρετὴ συλλογὴ
σὲ ἔτοιμα

Παδαχιάννη

Τὸ Κατάστημα ποὺ δημιούργησε
παράδοσι γούστου καὶ
καλῆς ποιότητος

κραγιόν
Dora Lee
20 μοντέρνοι καὶ στα-
θεροὶ χρωματισμοὶ
μὲ **LORAMINE**
ΔΩΣΤΕ ΣΤΑ ΧΕΙΛΗ ΣΑΣ ΤΗ ΧΑΡΗ ΤΗΣ DORA LEE

Μετά τη δημοσίευση του άρθρου «Τμήμα παραπόνων» στο περιοδικό μας, όπου τόνε τα φάλλαμε για καλά, οι άνδρες μας μας έκαναν... αντεπίθεση. Μας βομβάρδισαν με γράμματα γεμάτα πικρά... παράπονα για τις απεντιές μας!..

«Ε, αυτό πιά ήταν τελείως απροσδόκητο. Είναι κοινό μυστικό, πως ή «ΓΥΝΑΙΚΑ» διαβάζεται και από το ισχυρό φύλο, αλλά τις προάλλες έφτασε να μας προτείνουν να αλλάξουμε τον τίτλο του περιοδικού!..

Μιάν άλλη φορά, κάποιος αναγνώστης μας έγραψε το εξής καταπληκτικό: «Ξέρετε, όταν ξεφυλλίζω το περιοδικό σας, αισθάνομαι τόνη ευχαρίστησης, ώστε νομίζω πως κρατώ στα χέρια μου μιάν αληθινή... γυναίκα!..»

«Όπως και να είναι όμως, δεν περιμέναμε ποτέ αυτήν την αντεπίθεση. Τα γράμματα ήρθαν όλα μαζεμένα, λές και έποόκειτο για ώργωνομένη επίθεση... αντίπαλου παρατάξεως!..

«...Νομίζετε, πως έμεις δεν έχουμε παράπονα από σας; Γελήστε, χαριτωμένα πλασματάκια. Είμαστε όμως...

«...Να δημοσιεύσουμε τα παράπονα των αναγνώστων και... ανδρών μας για λόγους αρχής; Να μη τα δημοσιεύσουμε, για να σώσουμε το γόητρό μας; (Βλέπετε το προσωπικό της «ΓΥΝΑΙΚΑΣ» αποτελείται κατά το πλείστον από...

«...γυναίκες. Σωστή συνωμοσία αλληλεγγύης δηλαδή...). Το σκεφτήκαμε από ύψος, το σκεφτήκαμε από ύψος, τα τελικά αποφασίσαμε να φανούμε... ανώτερες και να προχωρήσουμε στη δημοσίευσή τους.

«Όσο και να πη κανείς, στην απόφαση αυτή έπαιξε κάποιο ρόλο και ο φόβος μας μήν ανακαλύψει τη συνωμοσία ο διευθυντής. Προσέξτε όμως! Όχι φόβος απέναντι στο διευθυντή, αλλά απέναντι στον άνδρα!..

«Υστερα, τί τα θέλετε, έμεις οι γυναίκες είμαστε πολύ συναισθηματικά πλασμένα... Έτσι, διαβάζοντας τα πικρά παράπονα αυτών των αιώνων «μικρών παιδιών», συγκινηθήκαμε, (να μη ξεχνάμε και τό... μητρικό μας φίλο!) και σκεφτήκαμε πως στο κάτω-κάτω χωρίς αυτά τα έγώιστικά και κακομαθημένα «παιδιά» ή ζωή μας δεν έχει νόημα...

«Επειτα, αν δάλουμε το χέρι στην καρδιά και θελήσουμε να πούμε τη μαύρη αλήθεια, θα παραδεχτούμε πως κι έμεις δεν είμαστε δά, άθωα περιστέρια... Έτσι δεν είναι; Γιατί λοιπόν να αγανακτούμε όταν οι άνδρες μας... σηκώνουν κεφάλι για να πουν τον πόνο τους; Α, όλα κι όλα! Τους κατηγορούμε, πως μέσα σ' όλα τ' άλλα είναι και άδικοι!

«Θα θέλαμε να είχαμε άκατο χώρο για να δημοσιεύαμε δλόκληρο το κάθε γράμμα τους, για να δούμε και να... χορτάσουμε παράπονα και κακό...

«Αλλά, ως αφήσουμε τ' άστεϊα και ως αναλογιστούμε, πως, όπως πίσω από τα δικά μας παράπονα κρύβονται δλόκληρα δράματα, που άπειλουν και πολύ συχνά γκρεμίζουν το σπιτικό μας, έτσι άκριβώς συμβαίνει και με τους άνδρες μας. Όση λοιπόν σημασία έχουν τα δικά μας παράπονα, άλλη τόση έχουν και τα δικά τους. Χρέος μας είναι να προσπαθούμε να είμαστε καλές γυναίκες, καλές σύζυγοι, καλές μητέρες. Γι' αυτό, ως δάλουμε κάθε έγώισμό και μικροπερηφάνεια στην πάντα

ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΜΑΣ ΣΗΚΩΣΑΝ ΚΕΦΑΛΙ

ΤΟ «ΚΑΤΗΓΟΡΩ...» ΤΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Μιά άπροσδόκητη αντεπίθεση του ισχυρού φύλου στο «Κουτί των... παραπόνων» μας

κι' ως διαβάσουμε με προσοχή και καλή διάθεση τα παράπονά τους.

Νά, τί μας έγραψε ο κύριος Κωνσταντίνος Π. 65 χρονών, συνταξιούχος από τη Θεσσαλονίκη: «Γιά να σταθώ ο άνθρωπος δυνατός στις αντιξοότητες της ζωής, πρέπει να έχη έμπιστοσύνη στον εαυτό του. Η γυναίκα έχει τη δυνατότητα να βοηθήσει με την τρυφερή συμπαράσταση και τη σούεσι της τον άνδρα της να σταθώ θρσιος ή να τον αφήσει να καταστραφή. Η δική μου γυναίκα κατάφερε το τελευταίο».

Ποιός ξέρει; Ίσως ή πικρή αυτή παρατήρηση ενός ήλικιωμένου ανθρώπου, που περνά μόνος κι' έρμος τα γηρατειά του, (παρακάτω μας έγραψε, πως χωρίς τη γυναίκα του), να βάλη σε σκέψεις πολλές από μας...

Ο κύριος Νίκος Μ., συμβολαιογράφος, μας έγραψε από την Κέρκυρα: «Η γυναίκα μου δεν έννοιε να καταλάβη πως ο άνδρας έχει ανάγκη να ξεκουραστεί για λίγην ώρα από τη δουλειά, γυρίζοντας σπίτι. Οι οικογενειακές έννοιες και τα οικονομικά προβλήματα μπορούν να συζητηθούν με ήρεμα άργότερα...».

Πόσες από μας είναι σίγουρες, πως ο άνδρας τους δεν έχει το ίδιο παράπονο; «Το μαρτύριό μου αρχίζει μόλις πέσουμε στο κρεβάτι για ύπνο. Έκείνη την ώρα θυμάται να γκρινιάσει για ό,τι πήγε στραβά κατά τη διάρκεια της ημέρας...», γράφει ο κύριος Λεωνίδας Χ. από τον Πειραιά.

Ένας νεαρός άρραβωνιασμένος, φοιτητής της χημείας, γράφει: «Ντρέπομαι φοβερά, όταν μπροστά στους φίλους μου με φωνάζει με άπεριγραπτα χαϊδευτικά όνόματά και θέλει ν' ανταλλάσουμε συνεχώς τρυφερότητες για να δλέπουν οι άλλοι, πόσο έρωτευμένοι είμαστε!»

Όμολογούμενως ή στασι αυτής της άρραβωνιασμένης μας βάζει σε σκέψεις για τη σοβαρότητα του έρωτά της...

«Όλοι μου οι συνάδελφοι με κοροϊδεύουν, γιατί ή γυναίκα μου θέλει, σώ-

νει και καλά; να με παίρνει κάθε μέρα από το γραφείο, σαν να είμαι μικρό παιδί!...» γράφει ο κύριος Πέτρος Α. ιδιωτικός υπάλληλος.

Μά για το όνομα του Θεού, κυρία Πέτρος Α., δεν καταλαβαίνετε πως γελοιοποιείτε τον άνδρα σας έτσι;

«Όταν θελήσει να πιάσω κουδεντούλα με τη γυναίκα μου, εκείνη βρίσκει να μεταλώση ή να πλύνη κάτι και μ' αφήνει στα κρύα του λουτρού... Πάω λοιπόν κι' εγώ στο καφενείο...» γράφει δικαίως ο κύριος Χρήστος Δ., ηλεκτρολόγος.

Όσο πάει στο καφενείο, καλά είναι. Μή ζητήση όμως να πιάση «κουδεντούλα» με καμμιάν άλλη πιό έξυπνη...

«Μου άνεβαίνει το αίμα στο κεφάλι, όταν ή γυναίκα μου ρωτά ξαφνικά: «Τίνος είναι το έπισκεπτήριο, που έχεις στην τσέπη του πανταλονιού σου;» γράφει ο κύριος Γιώργος Π., δημοδιδάσκαλος.

Αδτέος οι άνακρίσεις κάνουν έξω φρενών κάθε άνδρα.

«Όταν το παιδί μας είναι κακότροπο ή γυναίκα μου φωνάζει: «Άκριβώς όπως κι' εσύ!» παραπονιέται ο κύριος Γιάννης Μ. κι' έμεις άναρωτιόμαστε, ποιανού έμοιασε στην πραγματικότητα το παιδί!..

«Κάθε φορά που θα προτείνω να καλέσουμε κανένα φίλο στο σπίτι ή γυναίκα μου θα πη, πως κάτι τέτοια δεν σημαίνουν παρά θρωμίες στο σπίτι κι' έξοδα...» γράφει ο κύριος Έπαμεινώνδας Τ.

«Από τότε που γεννήθηκε το παιδί μας, ή γυναίκα μου έπαψε ν' ασχοληται μ' έμένα...» γράφει ένας νύπαντρος από την Πάτρα.

Τέτοιες γυναίκες καλύτερα να μην κάνουν παιδιά, ενώ κάτι άλλες, όταν τη σύζυγο του κυρίου Περικλή Χ., που γράφει:

«Η γυναίκα μου μ' εξετάζει σαν μηχανοτόμει κάθε πρωί, πού φεύγω για τη δουλειά, αν έχω μαντίλι, γραβάτα και τσάκισι στο πανταλόνι μου...», επιβάλλεται ν' αποκτήσουν το γρηγορότερο...

«Αρχει να μη γίνουν σαν την Νικήτα Κ., που, όταν θελήσει να κάνει μπάνιο, βάζει και τα κουτσουβελά μαζί του στη μπανιέρα να ξεμπερδέυη μία και καλή!»

«Η γυναίκα μου δεν έννοιε να πη το βράδυ νωρίς στο κρεβάτι και πρωί πρέπει να βάλω τις τριαντά ν' άποφασίσω να σηκωθώ...» γράφει κύριος Νόντας Π.

«Κάθε φορά που κάτι δεν πάει καλά ή γυναίκα μου κάνει συγκρίσεις με άλλους άνδρες...» γράφει ο κύριος Βελής Π. κι' έμεις τον συμβουλεύουμε στην πληρώση με το ίδιο νόημα...

«Με νευριάζει άπάντατα κάτι που έχουμε ραντεβού με φίλους, που τα καταφέρνει πάντα να φτάσουν στο στερημένο, έπειδή χρειάζεται επιπλέον ώρες για να ντυθώ...» γράφει κύριος Πάνος Μ.

«Κάνω μεγάλο καυγά, όταν ή γυναίκα μου πηγαίνει στους γονείς της άκαθεται εκεί ώρες άτέλειες προηγούμενως να με εϊδοποιήσει, γράφει ο κύριος Παύλος Γ.

Το παράπονο του κυρίου Γιώργου Α. μας φέρνει σε πολλή δύσκολη θέση, τί μας γράφει πως ή γυναίκα του σκοτεινιάζει να του διαβάσει ή διαφέρουν κομμάτι από τη «ΓΥΝΑΙΚΑ» την ώρα άκριβώς που αυτός θέλει να εργαστή στο γραφείο του. Να θυμάμε ή όχι;

«Η γυναίκα μου δεν μου μιλά με θόλου για τη δουλειά της, παρά να είναι να μω πη, πως της έκανε κάποιο μπλετί με το προσιτάμενο...» γράφει ο κύριος Ηλίας Δ.

Πολύ κακή τακτική για να τραβήση κανείς το ενδιαφέρον του σύζυγου.

«Με θέλει συνεχώς κάλλιστα φούστα της» διαμαρτύρεται ή κυρία Μπάμπης Τ. «Αν τύχη να βάλω ή ξουκάσω μία φορά το χρόνο με το φίλο μου σε καμμιά ταβέρνα, πηγαίνω να κατακλυστώ και εξαπαλίσω κάποιον δακρύων...»

«Όταν δεν έχουμε δεκάρα στην τσέπη μας, ή γυναίκα μου λέει, πως ένα καίριος πιά ν' αναλάβω εγώ τη διατροφή των οικονομικών μας...» γράφει ο κύριος Δημήτρης Κ., δημόσιος υπάλληλος.

Τέτοια κι' άλλα πολλά μας έγραψαν τα «τρομερά παιδιά» μας. Έμείς όμως, από έλλειψη χώρου δημοσιεύουμε τα πιο χαρακτηριστικά. Άφ' ου σημειώσουμε, πως όσθεν έλοι ταίριαναν με τη φράση: «Έγώ, όμως, πω τη γυναίκα μου...»

Αντί έπειτα ή φράση: «Πρέπει να με κάμνουν να θεωρήσουμε την επιπόλαιη συμπεριφορά μας, όσες από μας παραλείπουν να ακολουθούν μιάν... επιπόλαιη τακτική...»

«Ας μη ξεχνάμε, πως οι άνδρες είναι πολύ περισσότερο εύαισθητοι, όσον θέλουν να δείχνουν, κι' άπογοεύονται εύκολα από μικροπράγματα. Ίσως για μας να είναι άσημαντα. Άρρέει να δλέπουν την γυναίκα της ρουτεμένη και ρομαντική, όσες τ' έποχη των άρραβώνων, κι' έμεις τους σκληρούς και τους άπαισιους...»

«Υστερα, έδω που τα λέμε, πολλές γυναίκες ξεχνιούνται όταν παντρεύονται χωρίς έτοιμα να συμπεριφέρονται χωρίς έτοιμα λεπτότητα, δημιουργώντας έτσι στο σπίτι μιάν δυσάρεστη ατμόσφαιρα, πνίγει τον άνδρα. Πολύ συχνά έμεις, λη μετά να βρή άλλου δέλεου...»

«Ας έφοδιαστούμε, λοιπόν, με δέλεο για να κάνουμε ευτυχισμένη τη ζωή του συντρόφου μας. Μήπως, έμεις ή ευτυχία μας δεν εξαρτάται από τη δική του;

Νατάσσα Άποστολοπούλου

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

■ Ό κ. Έξυπνάκης φτάνει στο σπίτι του κρατώντας δύο χειμωνιάτικα παπούτσια κι' ή πεθερά του τον ρωτάει: — Τι εν' αυτά, γαμπρέ μου; — Δεν έλεγες χθες πως θα έδινες τη μόση ζωή σου για ένα χειμωνιάτικο παπούτι; — Ναι, το είπα. — Έ, γαυτό κι' εγώ σου έφερα δύο!

■ Ό Τότης ρωτά το μπαμπά του: — Δέ μου λές, μπαμπά, γιατί ο Θεός έπλασε πρώτον τον Άδάμ; — Για να του δώσει την ευκαιρία να κολάβη να πη κι' αυτός δύο λέξεις, παιδί μου, άπάντησε ο πατέρας του.

■ Ό πελάτης του ξενοδοχείου, σε μιάν έπαρκακή πόλι έδωσε στον ύπηρέτη το παπούτσι του να το φτιάξη μιάν στιγμή στον κοντινό τσαγγάρη έπειδή ήταν λίγο ξελωμένο.

Μετά μιή ώρα έρχεται στο θυρωρό ο μικρός του ύποδηματοποιός: — Πάστε το παπούτσι... Είναι έτοιμο. Κάνει τρεις δραχμές.

Ό θυρωρός πληρώνει και φέρνει το παπούτι στο γκαρμόνι του άσανόρου. — Νά, το παπούτσι! Το έφερε το παιδί και του έδωσα πέντε δραχμές.

Ό γκαρμόνι τώρα το παίρνει και το δίνει στην καμαριέρα: — Δώσε μου έφτά δραχμές... Τόσα πλήρωσα.

Η καμαριέρα δίνει τις έφτά δραχμές και πηγαίνει το παπούτσι στον πελάτη.

— Ορίστε, κύριε, το παπούτσι σας. Έδωσε δέκα δραχμές. Το διώρθωσαν πολύ καλά.

Ό πελάτης πληρώνει άδιαμαρτύρητα. Άργότερα περνώντας από τον ύποδηματοποιό το ρωτάει από περιέργεια: — Πόσο κόστισε το επιδιόρθωμα του παπουτσιού μου; — Άστειο πράγμα, κύριε, άποκριθήκε εκείνος. Τίποτε, κύριε. Άπολύτως τίποτε!..

■ Ό ένοικιαστής: — Η στέγη είναι τόσο χαλασμένη όστε το νερό της βροχής πλημμυρίζει το δωμάτιο. Πόσον καιρό θα κρατήσει αυτή ή κατάσταση; — Ό ιδιοκτήτης: — Τι να σας πω δεν έχω την ικανότητα να προβλέπω τον καιρό.

■ Ό προϊστάμενος: — Άρρήσατε να έχετε σήμερα στο γραφείο. — Ό υπάλληλος: — Με συγκωρήτε, κύριε, με πήρε ο ύπνος.

■ Ό προϊστάμενος: — Μπά, κοιμάστε και στο σπίτι σας; — Γιώργο, δεν ενδιαφέρεσαι καθόλου για ό,τι κάνω, παραπονιόταν μία κυρία στον άνδρα της.

— Έχεις πολύ άδικο. Δεν κοιμήθηκα όλη νύχτα γιατί προσπαθούσα να καταλάβω τί είχες στο κέλι που έφτιαξες χθές.

■ Η αυτοκράτειρα της Ρώμης Λίδια, περνώντας μιάν μέρα από τις όχθες του Τίβερη είδε μερικούς άντρες που λούζονταν γυμνοί παρά τοις νόμοις. Μόλις ή Σύγκλητος έμαθε το γεγονός σκέφθηκε εύθις να τιμωρήσει με θάνατο τοις άναίδεις κολυμβητές. Άλλ' ή άγνή Λίδια παρουνιάστηκε μόνη στη Σύγκλητο και ζήτησε τη χάρι τους.

— Άντρες γυμνοί, είπε, δεν είναι παρά άγλύματα για τα μάτια μιās ένώρετης γυναίκας.

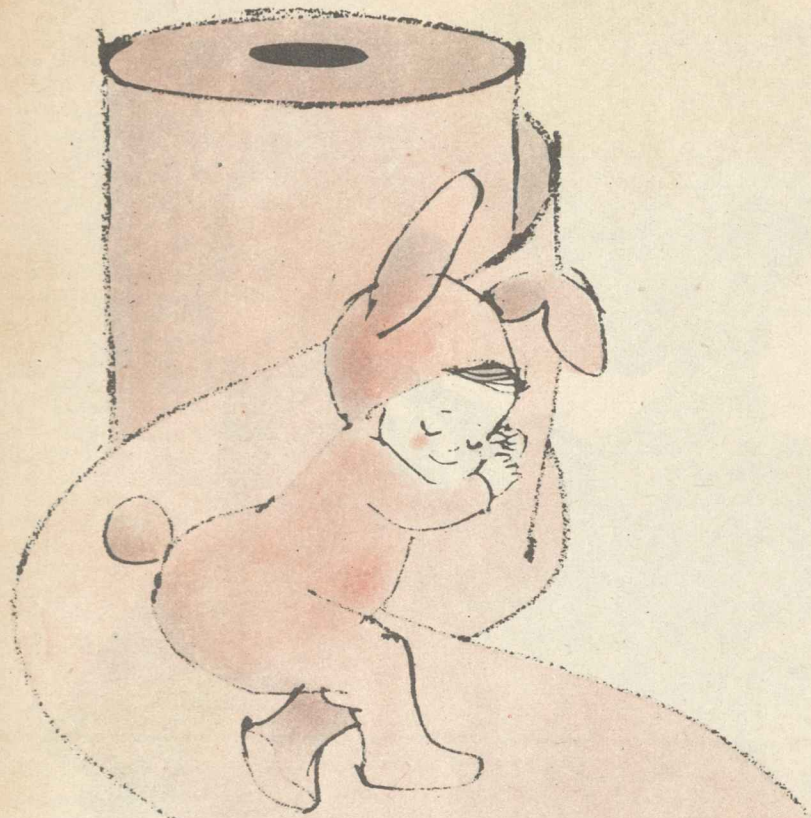
γυρέα

ΑΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

ΑΘΗΝΑΙ-ΘΕΣΣΟΝΙΚΗ

Waldorf

ΤΟΣΟ ΑΠΑΛΟ ΤΟΣΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ

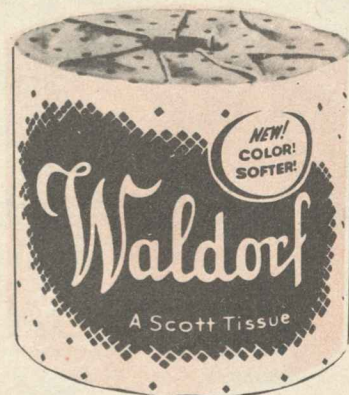
ΤΟ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟ ΧΑΡΤΙ ΤΟΥΑΛΕΤΑΣ WALDORF
(Τό γνωστό έν 'Ελλάδι "Βάλντορφ")

"Ενα νέο είδος απαλότητας στα
χαρτιά τουαλέτας.

Χάρis εις την ειδικήν επεξεργασίαν του, κατά την αποκλειστικήν μέθοδον «Air-Puffed» της εταιρίας Scott, τó χαρτί τουαλέτας Waldorf είναι καταπληκτικά άπαλό, λεπτό και συνδυάζει τεραστίαν απορροφητικότητα και άντοχήν.

Σε τέσσαρες άπαλούς χρωματισμούς: κίτρινο, ρόζ, λευκό και θαλασσί.

Μεγάλη οικονομία.
650 κομμάτια σε κάθε ρόλον.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΟΝΗΣ ΤΑΝΙΑ

Η κυρία Τάνια Δελθοροιά, έπιστρέψασα εκ του εξωτερικού, επά-
νελαβε τās έργασίας της από 1ης Νοεμβρίου εις τó νέον 'Ινστιτού-
τον της, Λουκιανού και Σπενσίπουν 23 — Τηλ. 77-663.

ΤΕΧΝΗ

ANNA
KINDYNNH

Η ελληνίδα
ζωγράφος, που
βραβεύτηκε
στο Παρίσι

Ολος ο γαλλικός τύπος ασχολήθηκε τελευταία με την Έλληνίδα καλλιτέχνη Anna Kindyinnh - Μαυρουδή, που έκανε μια έκθεση στο Παρίσι και πήρε το πρώτο βραβείο κριτικής 1960. Όλοι ανέκριναν τον ζωγράφο, μερικοί δε μάλιστα τη συνέκριναν με το μεγάλο Ισπανό ζωγράφο Γκόγια, που απέδωσε τόσο έντονα το δράμα της καταστροφής από τους Γάλλους Ισπανίας στον καιρό του Ναπολέοντα, λόγω της πολλής ομοιότητας στη ρεαλιστική απόδοσι των θεμάτων. Οι πίνακες της Άννας Κινδύνη — όλοι κάρβουνο — είχαν σαν θέμα τα παιδιά και το παιδί κατά τα μαύρα χρόνια της γερμανοιταλικής κατοχής στη χώρα μας. Νά, τί γράφει γι' αυτή το έγκυρο φιλολογικό περιοδικό «Γαλλικά Γράμματα»: «Σήμερα η Άννα Κινδύνη ξαναφτιάχνει με κάρβουνο ένα φοβερό φάκελλο κατηγορίας για όσα ή ίδια έζησε. «Έμεινε εκεί — έχω δη!» έλεγε ο Γκόγια. Είναι τα πρόσωπα των παιδιών και των μητέρων που ο πόνος κι' η φυσική στέρσησι τα έκανε ταπεινά. Αυτές τις μαρτυρίες έχρηται η Άννα Κινδύνη να παρουσιάσει στο κοινό και θεωρώ ότι κάθε άνθρωπος, που δεν είναι κανίβαλος, είναι ικανό να μη συγκλονιστεί από τη μεταφορά στο σχέδιο μιας τέτοιας δυστυχίας».

Τό αξιοσημείωτο στην επιβράβευσι του έργου της Έλληνίδας ζωγράφου είναι ότι, σε μια εποχή που κυριαρχεί η αφηρημένη τέχνη και θεωρείται σαν «εξεπερασμένη» κάθε άλλη μορφή, προκρίθηκε μια ρεαλιστική εκδήλωση. Γιατί τó έργο της Άννας Κινδύνη είναι και εξοχην ρεαλιστικό. Είναι τόσο ζωντανές στην τραγικότητά τους οι μορφές της, που, βλέποντάς τις κανείς, αναθυμιάται, χωρίς να θέλει, τις γυϊκές εικόνες στους δρόμους της Αθήνας στην Κατοχή, που τις σκεπάζαν παραμορφωμένα από τις στερήσεις παιδιά και σκελετωμένα από την πείνα μητέρες με την άβυσσστη έκφρασι του πόνου και της αγωνίας ζωγραφισμένη έντονα στα πρόσωπά τους.

Τό «Φιγκαρό Λιττερέ» γράφει επίσης: «Μια καλλιτέχνης βασανίζεται ακόμη από τους εφιάλτες της ζωής, σε σημείο που είκοσι χρόνια μετά, να μη μπορεί ν' αναπολήσει τα πρόσωπα διαβρωμένα από την πείνα και χλωμά από τó φόβο. Τίς ώρες τó κάρβουνο για να κάνει να ξεπηδήσουν τόσο θαυμάσια χαρμόνια από καρδιά της, τότε ένα μαρτύριο ξεμοναχιασμένο, τότε μάζες ανθρώπων που κατάντησαν φαντάσματα, αυτή είναι η περίπτωση ή ελληνίδα ζωγράφου της Άννας Κινδύνη. Αυτή που υπέφερε κάτω από τόν Χίτλερ στην Ελλάδα, που είδε τους γύρω της να αποδεκατίζονται αυτή τη στιγμή κόμα, τη στιγμή που τόσοι άλλοι σήμερα ζητούν να ξεχάσουν. Στο γυϊο της Γκαλερί Πλασίντ που παίρνει όλη καταφυγήν σε ώρα δοκιμής δισμοι, μάς αποκαλύπτονται μια εκατοντάδα σχέδια με μια συγκλονιστική γενικευσι, πένθιμα με χωρίς ψεύτικο πάθος, συγκεκριμένα με χωρίς ανεκδοτολογία, που μαρτυρούν αρετές συγγενείς με αυτές που θαυμάζουμε στις ό- φότερ του Γκόγια και στα κάρβουνα του Ρεντινι».

Η Άννα Κινδύνη - Μαυρουδή γεννήθηκε στη Μικρά Ασία. Η οικογένειά της ξεριζώθηκε και εγκαταστάθηκε στην Αθήνα. Η μικρή φυγοπούλα φανερώνει από πολύ νωρίς εξαιρετική κλίσι στο σχέδιο. Τα νεανικά της χρόνια περνάνε δύσκολα. Οι καλλιτεχνικές σπουδές στην Αθήνα δίνει για πολύ καιρό... Η γερμανική Κατοχή τη βρίσκει στην Αθήνα, κοπέλλα πιά, έτοιμη να δεχτεί και ν' αφομοιώσει τά φοβερά διώματα τής εποχής εκείνης. Τό 1946 κατορθώνει να φύγει για τó Παρίσι όπου γράφεται στη Σχολή Καλών Τεχνών (Ecole des Beaux Arts). Γρήγορα διακρίνεται και άποσπά τους έπαινους των καθηγητών της καλής τέχνης τού μεγάλου Έλληνα χαρακτή Γαλάνη. Τά θέματά της είναι πάντα μητέρα και τó παιδί. Τό 1947 κάνει την πρώτη της έκθεσι με μια σειρά χαλκογραφίες. Θέμα: η Μητρότητα. Αμέσως ξεχωρίζει τó δυνατό, αρχαϊκότυπο σχέδιο και ή ώριμη τεχνική της. Η δεύτερη έκθεσι της γίνεται τó 1958 στο Σαλόν ντ' Ωτόν. Τό θέμα αυτή τη φορά είναι ή Ελλάδα τó 1958 στην κατοχή. Η τελευταία της έκθεσι στη Γκαλερί Πλασίντ έμειωσε θρίαμβο και πήρε τó πρώτο βραβείο κριτικής 1960. Τίς έπεράσε γρήγορα τά σύννορα της Γαλλίας και τώρα από παρτίσι ζητούν να κάνουν εκθέσεις των έργων της.

Στο πρόσωπο της Άννας Κινδύνη τιμήθηκε ή Ελλάδα.

Ένα χαρακτηριστικό έργο της Άννας Κινδύνη.

ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΑ ΤΑΞΙΔΙΑ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

2

1. Σε κάθε πλάζ της Αυστραλίας συναντά κανείς τις «Αεροπλανιγγες τής», τις δηλαδή διασώσεις, που προσφέρουν πολύτιμες υπηρεσίες στους λουομένους. Ο αρχηγός μιας τέτοιας ομάδας σε μια παρέλασι στην πλάζ.

2. Η δόξ Βασιλέως Γουλιέλμου είναι ή κυριώτερος δρόμος της Αδελαΐδας. Στην κομψή και όραία ρυμοτομημένη αυτή πρωτεύουσα της πολιτείας της Νοτίου Αυστραλίας, που βρίσκεται ανάμεσα σε γαλάζιους λόφους και σε γαλάζιο ουρανό ζούν τα 55% των Νοτιοαυστραλών.

3. Η κυκλοφορία των οχημάτων είναι έντονη μέσα στο Σίδνεϋ. Έξω και 150 χρόνια ήταν μονάχα μια αποικία καταδίκων, αλλά σήμερα έχει 2 σχεδόν εκατομμύρια κατοίκους κι' είναι τó κυριώτερο βιομηχανικό κέντρο της πέμπτης ήπειρου.

Όπως κάθε επιχείρησι αυτού τού είδους, έτσι κι' ή μετανάστευσι στην Αυστραλία αποτελεί, θά λέγαμε, ένα τόλμημα, που δεν έχουν όλοι τó θάρρος να τó κάνουν. Πολλοί πάλι αποτυχαίνουν γιατί δεν έχουν σχηματίσει μια ρεαλιστική εικόνα γι' αυτή τη γή των έλπίδων τους.

Πολλοί δρόμοι οδηγούν στην Αυστραλία. Όλοι όμως είναι μακρυνοί. Ένα ταξίδι από τόν Πειραιά στην πέμπτη αυτή ήπειρο, μέσω του Σουέζ, διαρκεί περίπου είκοσι ήμερες. Μα ή ταξιδιώτης της Ασίας ή της Αφρικής πρέπει να κάνει τó ίδιο, πάρα πολλά μίλια για να φθάσει στο σκοπό του. Τό ίδιο μακρύα είναι κι' από τη βόρεια Αμερική. Ανάμεσα στις Ηνωμένες Πολιτείες και την Αυστραλία υπάρχει ή Ειρηνικός Ωκεανός — πλάτους 12.000 χιλιομέτρων. Η Αυστραλία είναι επίσης ή πιο μικρή κι' ή πιο πενήνη απ' όλες της άλλες ήπειρους. Προς τά δυτικά τó μεγάλο οροπέδιο κóβεται από πολλά μικρά όρεϊνα συστήματα. Θέλετε να πάτε στην κοντινότερη πόλη; σάς λένε: «Δεν είναι δύσκολο! Πετάτε χίλια εκατό χιλιόμετρα με τ' αεροπλάνο και βρισκόσαστε εκεί». Και σ' ανατολικά και στα όρεϊνα και τά νότια της χώρας υπάρχουν πλούσια λειθάδια, ενώ στο ανατολικό τμήμα υπάρχει μια οροσειρά μήκους πάνω από 3.000 χιλιόμετρα, οι «Αυστραλιανές Άλπεις». Στόν τροπικό πάλι βορρά τó τοπίο αποτελείται από άπέραντες σαβάνες — μεγάλα λειβάδια χορτού — και δάση και τó νότιο διαρρέουν οι ποταμοί Μάρραϊν και Ντάρλινγκ.

Ο πρώτος που ανακάλυψε τó «έξω γυνώ» αυτό τμήμα της γής ήταν ή περίφημος θαλασσοπόρος Τζαίμς Κούκ. Μ' ένα ιστιοφόρο 360 τόννων έφτασε στις 29 Απριλίου 1769 κοντά στη θέσι που βρίσκεται σήμερα τó Σίδνεϋ, στόν κόλπο Μπότμαν Μπαϊ. Τό ιστορικό αυτό γεγονός έδωσε την ιδέα σε μερικούς «υπουργούς της Αυτού Βρετανικής Μεγαλειότητας» να ιδρύσουν στο νότιο τμήμα της Αυστραλίας μια αποικία καταδίκων. Τό πρώτο φορτίο καταδίκων ξεκίνησε από την Αγγλία τó Μάιο τού 1788. Στο διάστημα αυτό έστάλησαν από την Αγγλία στην Αυστραλία 160.000 περίπου καταδίκοι. Οι απόγονοι των ακούσιων αυτών αποίκων —

ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

Η ΜΑΚΡΥΝΗ ΗΠΕΙΡΟΣ, ΠΟΥ ΠΡΟΣΕΛΚΥΕΙ ΧΙΛΙΑΔΕΣ
ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΑΠ' ΟΛΑ ΣΧΕΔΟΝ ΤΑ ΜΕΡΗ ΤΗΣ ΓΗΣ
ΣΤΑ ΠΛΟΥΣΙΑ ΕΔΑΦΗ ΤΗΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΖΩΗ

ΦΟΙΝΙΚΕΣ, ΠΕΔΙΑΔΕΣ ΓΕΜΑΤΕΣ ΧΙΟΝΙΑ, ΚΑΤΑΚΟΚΚΙΝΗ ΕΡΗΜΟΣ ΚΑΙ ΠΑΓΩΜΕΝΟΣ ΩΚΕΑΝΟΣ ΣΥΝΕΛΛΑΣΣΟΝΤΑΙ ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΑΥΤΗ

να μέρος απ' αυτούς ήταν πολιτικοί κατά-
δικοί Ιρλανδικής καταγωγής—άποτελούν κα-
τά πάσαν πιθανότητα ένα ελάχιστο ποσο-
στό του σημερινού πληθυσμού. Άλλα οι πο-
λιτικές οικονομικές και πολιτικές τύχες της
χώρας καθωρίστηκαν ουσιαστικά απ' αυ-
τούς: Σήμερα, στις μεγάλες πόλεις της Αύ-
στραλίας θρίσκει κανείς τις ίδιες ανέσεις
που θρίσκει στις ευρωπαϊκές μεγαλουπόλεις
και το αεροπλάνο στη χώρα αυτή των τε-
ραστών αποστάσεων είναι το σπουδαιότε-
ρο μέσο συγκοινωνίας.

Τά τελευταία όμως χρόνια το πρόσωπο
της Αυστραλίας αλλάζει. Η βιομηχανία ά-
ναπτύσσεται όλο και πιο πολύ. Κάθε μέρα
και περισσότεροι εργάτες αγροκτημάτων ά-
φίνουν την τραχεία σέλα του αλόγου και
ζητούν μια καλύτερα πληρωνόμενη δουλειά
στις υψικαμίνους. Ένας Αυστραλός στους

έννιά εργάζεται σήμερα σε συγχρονισμένα
εργοστάσια, ανάμεσα στις καμινάδες που
καπνίζουν. Ένω στο έσωτερικό της χώρας
υπάρχουν ζώα, που σ' άλλες χώρες του κό-
σμου θρίσκονται μόνο σ' άπολιθώματα, στις
παραθαλάσσιες περιοχές βλέπει κανείς τρα-
κτέρ και άσπραφρέρες όκτακύλινδρους σαν
κάτι το πιο συνηθισμένο πράγμα του κό-
σμου. Τά άλογα χρησιμοποιούνται τώρα για
τις ιπποδρομίες. Άν όμως η βιομηχανία κυ-
ριαρχή όλο και περισσότερο στη γεωργία,
η κτηνοτροφία—πρόβάτα κυρίως—εξακολου-
θεί να είναι επικερδέστατη επιχείρηση. Έ-
κατόν είκοσι πέντε εκατομμύρια πρόβατα
κάνουν τη χώρα αυτή τη μεγαλύτερη παρα-
γωγό μαλλιού στον κόσμο. Το κούρεμα των
προβάτων εξακολουθεί να θεωρείται η «έρ-
γασία των εργασιών». Όποιοι ξέρει τη δου-
λειά αυτή μπορεί να κερδίσει ως έπτακό-

σιες δραχμές την ημέρα. Το παγκόσμιο
κόρ κούρεματος το έχει ένας Νεοζηλανδός
που κούρεψε μέσα σε μία μέρα 300 πρό-
βατα.

Σήμερα ζουν στην Αυστραλία, ή οποία
νήκει στη Βρετανική Κοινοπολιτεία κι' ε-
ίναι σε έκτασι όσο η Εύρώπη σχεδόν, δεκαέ-
κατομμύρια ψυχές. Οι πιο πολλοί είναι άν-
γλικής καταγωγής. Γι' αυτό και δεν είναι
περίεργο ότι οι Αυστραλοί θεωρούνται το
ίδιο Άγγλοι όσο κι' οι κάτοικοι των βρε-
τανικών νησιών. Η Αυστραλία δεν είναι
χώρα με άπερίοριστες δυνατότητες, αλλά ε-
ίναι μία χώρα ύγιης, με πολύ ύψηλο βιοτικό
επίπεδο και προοδευτική κοινωνική νομο-
σία. Υπάρχουν σχετικά λίγοι βαθύλατοι
και κανένας πάμπταχος. Λόγω της έλλει-
ψιας εργατικών χειρών, οι μισθοί των έμ-
κευμένων εργατών είναι αρκετά ύψηλοι. Έ-

ΕΝΑΛΛΑΣΣΟΝΤΑΙ ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΑΥΤΗ

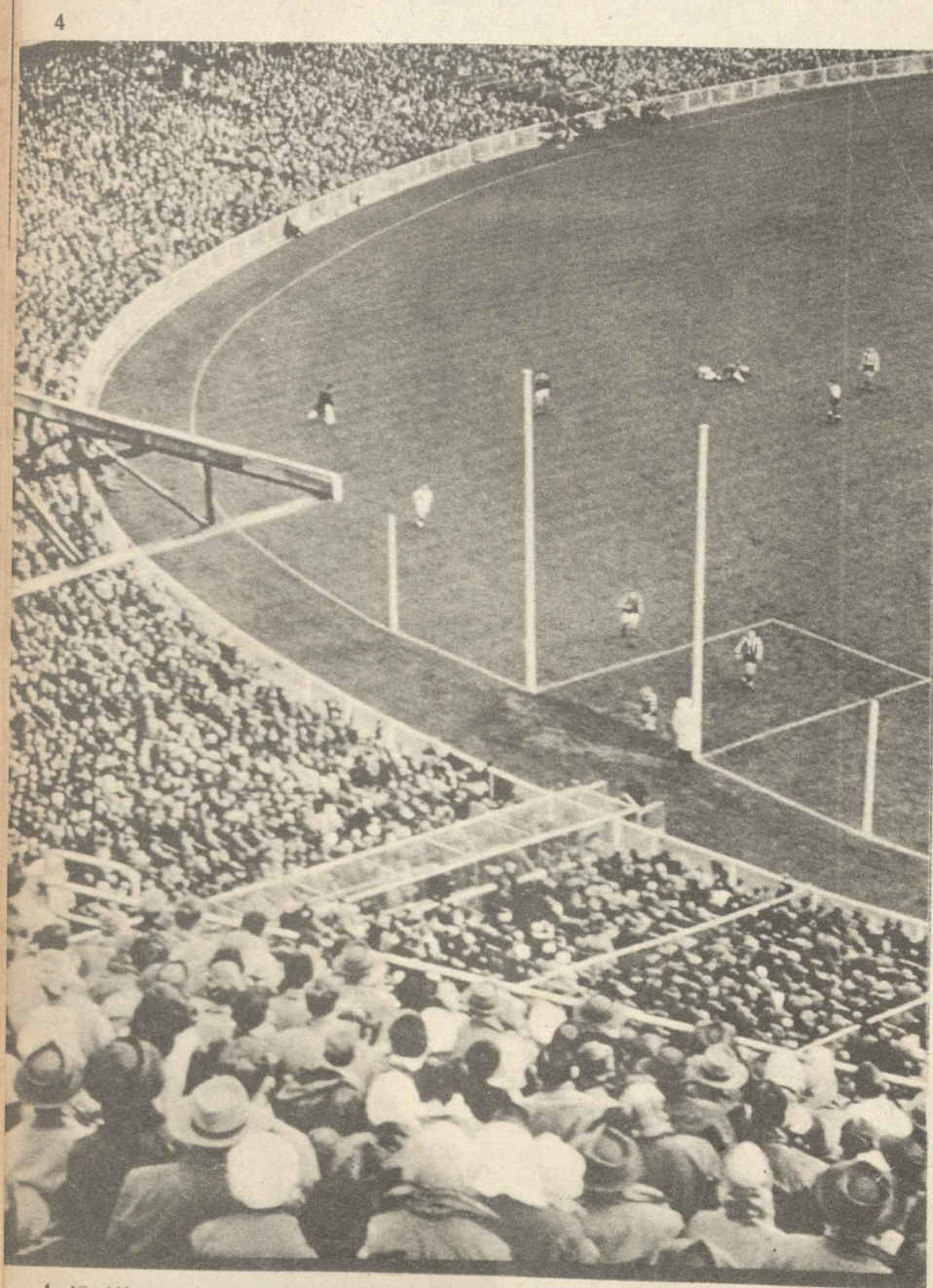
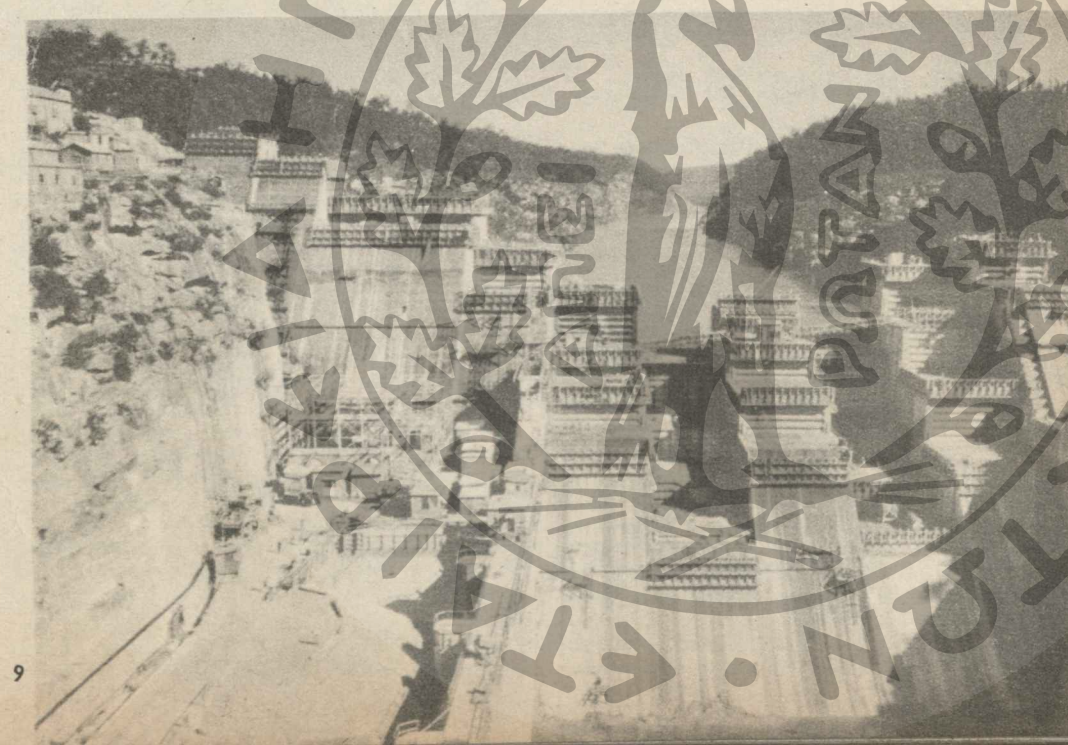
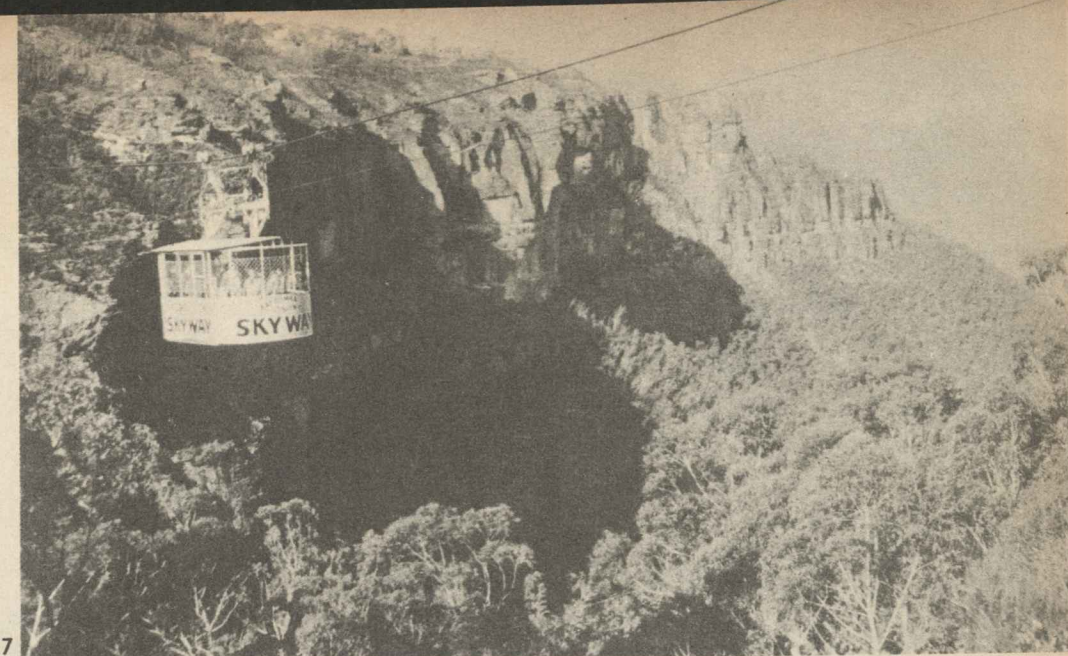
πίσης δεν υπάρχουν ούτε ταξικές ούτε κοι-
νωνικές διακρίσεις. Η τάσι προς την ισότη-
τα είναι τόσο έκδηλη, ώστε ο καθένας προ-
σπαθεί να μην ξεχωρίζει από τον άλλον και
κανείς δεν έμπιστεύεται στον άλλον τις φρον-
τίδες και τις ανάγκες του.

Ο Αυστραλός είναι έκ πεποθήσεως άτο-
μιστής. Δεν χανέυει κανένος είδους έξουσία.
Αυτό φαίνεται ιδιαίτερα στην απέχθειά του
έναντίον κάθε κρατικής βίας. Ο Αυστραλός
βλέπει την κυβέρνησή του με καχυποψία, μο-
λονότι αυτή του έξασφάλισε νομοθετικά τη
σαραντάωρη εβδομάδα και καταβάλλει συνε-
χώς προσπάθειες για την ευημερία του λαού.

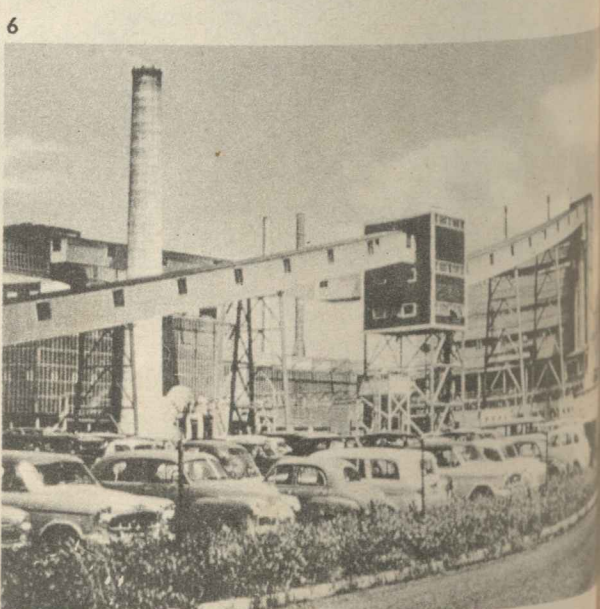
Άν υπάρχει κάτι για το οποίο είναι ι-
διαίτερα υπερήφανος ο Αυστραλός είναι οι
χειρωνακτικές του ικανότητες. Αυτό θα μπο-
ρούσε κανείς να το χαρακτηρίσει σαν «έθνι-
κή άρετή». Κι' όχι μόνο είναι ικανοί εργά-
τες, αλλά και στο σπίτι τους δεν θεωρούν ύ-
πομητικό να βοηθήσουν τις γυναίκες τους
στην πλύσι δίνοντας ένα χέρι.

Όπως και κάθε άλλη χώρα του κόσμου,
έχει κι' η Αυστραλία τά προβλήματά της.
Έκείνο κυρίως που προκαλεί της άνησυχίας
της κυβέρνησεως είναι η προοδευτική διά-
θροσι έδαφών που άλλοτε ήταν εύφορα. Τά
έδαφη της έρήμου αμείβθηκαν κατά την τε-
λευταία δεκαετία σε δύομιση εκατομμύρια
τετραγωνικά χιλιόμετρα κι' αυτό γιατί ισχυ-
ροί άνεμοι στροβιλίζοντας σύννεφα σκόνης
σαρώνουν τά πάντα. Μέχρι σήμερα δεν κα-
τωρθάθηκε να θρεθί μέσο θεραπείας του
κακού. Έκτός απ' αυτά, άποφασιστική ση-
μασία έχει κι' η λύσι του προβλήματος του
πληθυσμού. Η Αυστραλία έχει έλλειψι από
δεκα τουλάχιστον εκατομμύρια ανθρώπους.
Η έλλειψι αυτή μπορεί ν' αναπληρωθί μόνο
με σημαντική αύξηση του αριθμού των μετα-
ναστών που δέχεται κάθε χρόνο. Μ' αυτό τον
τρόπο θα μπορούσε ν' αντιμετωπισθί κι' ο
«πληθωρισμός των άνδρών», που έχει κάνει
τις γυναίκες της Αυστραλίας να είναι οι πιο
κακομαθημένες του κόσμου.

Και για ν' ανακεφαλαιώσουμε: Η Αύ-
στραλία δεν είναι ούτε παράδεισος, ούτε έ-
ρημος, μοιόνότι το κεντρικό και το δυτικό
τμήμα της πέμπτης ήπειρου είναι άμμώδεις
στέπες. Είναι κυρίως μία χώρα, που έχει
ανάγκη από σκληρή δουλειά, με δυνατότη-
τες άνόδου για τον ξένο, αλλά κι' άποτυ-
χίας. Τά αυστραλιανά έμπορικά πλοία τα-
ξιδεύουν σ' όλες τις θάλασσες και τά αυ-
στραλιανά έμπορεύματα φθάνουν ως τις έ-
σχατιές της γής. Γιατί η μικρή και φτωχή
σε πληθυσμό ήπειρος αυτή θαδίζει ήδη με
μεγάλα θήματα στο δρόμο του μέλλοντος...

5. Η Αυστραλία δεν είναι χώρα με άπερίοριστες δυνατότητες, αλλά είναι μία ύγιης χώρα με ύψηλο βιοτικό επίπεδο. Πάρα πολλοί εργάτες και υπάλληλοι έχουν τέτοιες ωραίες κατοικίες στα προάστια των πόλεων στις όποιες πηγαίνουν με τά ιδιόκτητα αυτοκίνητά τους.

6. Σ' όλα τά σημεία της χώρας ιδρύονται εργοστάσια κι' η βιομηχανία αναπτύσσεται με γοργό ρυθμό. Οι αγρότες σπέρνουν τά χωράφια, ένα εργοστάσιο αερίφωτος στο Μόργουελ της Βικτωρίας.

4. Ο άθλητισμός είναι έξαιρετικά άνεπτυγμένος στην πέμπτη ήπειρο της γής και κατά δεκάδες χιλιάδων σπρέουν οι Αυστραλοί στά ποδοσφαιρικά γήπεδα. Επίσης άγαπητό σπόρ είναι τό τένις, που οι παίκτες του είναι από τους καλύτερους του κόσμου. Στη φωτογραφία, ένα μάτς ποδοσφαίρου που έγινε στο περίφημο στάδιο της Μελβούρνης.

«...ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ ΝΑ ΤΟΥ ΔΙΝΟΥΜΕ ΧΑΡΤΗΛΙΚΙ ΚΑΙ ΠΟΣΟ; ΑΠΟ ΠΟΙΑΝ ΗΛΙΚΙΑ; Ο ΚΟΥΜΠΑΡΑΣ ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΑΛΗΛΟ ΜΕΣΟΝ ΓΙΑ ΤΟ ΑΓΟΡΑΚΙ ΜΟΥ;...»

Οι γονεῖς πρέπει να διδάσκουν ότι το χρήμα είναι σπουδαίο, αλλά δεν είναι τὸ πᾶν...

Τρία πράγματα θάπρεπε ν' αποφεύγουν οι γονεῖς — τρία πράγματα που επηρεάζουν ἄσχημα τὰ παιδιά και που ἔχουν σχέση μ' ἕνα λεπτό ζήτημα : τὰ χρήματα.

Καὶ πρώτα - πρώτα νὰ δείχνουν περιφρόνησι στὰ λεφτά. Νὰ συνιστοῦν, δηλαδή, στὰ παιδιά νὰ φυλάγονται ἀπ' αὐτά, νὰ προσπαθοῦν νὰ τὰ πείσουν ὅτι εἶναι ἡ κυριώτερη αἰτία μιᾶς ἀσώτης ζωῆς, νὰ βεβαιώνουν ὅτι δὲν συντελοῦν καθόλου στὴν εὐτυχία, ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ ταιριάσει τίμια καὶ σοβαρὴ ζωὴ μὲ τὸ χρήμα.

Ἡ ἀσκητικὴ καὶ ἀσκητικὴ αὐτὴ ἀντίληψη, ποὺ ἔρχεται σὲ πλήρη ἀντίθεση μὲ τὴν πραγματικότητά της καθημερινῆς ζωῆς, ἔχει ἄν ἀποτέλεσμα νὰ γεννήσῃ στὰ μικρὰ παιδιά τὴν ὑποψία ὅτι θέλουμε νὰ τὰ ξεγελάσουμε. Τότε τὸ χρήμα παίρνει τὴ γοητευτικὴ μορφή τοῦ ἀπγορευμένου καρποῦ καὶ ἡ ἐντιμὴ καὶ σοβαρὴ ζωὴ, ἀντίθετα, θεωρεῖται ὡς ἡ ἐξασθενημένη διαβίωσις, στερημένη ἀπὸ κάθε θέλητρο. Μ' ἄλλα λόγια, πετυχαίνουν τὸ ἀντίθετο ἀπ' ὅ, τι θέλουν.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀντίθετη στάσι εἶναι ἐσφαλμένη καὶ ἐπίσης ἐπικίνδυνη: ὅταν οἱ γονεῖς ὑπερτιμώ-

τὴν ἀξία τοῦ χρήματος, κρίνουν τὴν ἀξία τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὰ λεφτά που ἔχουν μονάχα, ἀφίνουν ἐπιφωνήματα ζήλειας ἢ θαυμασμοῦ γιὰ ἕναν πὺν κατὰφερε ἕνα κἀν λεφτά κατὰ τρόπον πολλὸ ἢ λίγο καθαρό, προσπαθοῦν νὰ πείσουν ὅτι οἱ πλούσιοι δὲν μποροῦν νὰ γνωρίσουν τὴ δυστυχία, τὰ παιδιά ἀρχίζουν νὰ σκέφτονται ὅτι τὸ χρήμα ἔχει μιὰ μαγικὴ καὶ ἀπόλυτη δύναμι, ὅτι εἶναι τὸ ὑπέρτατο αγαθό, ἀπὸ τὸ ὁποῖο προέρχονται ὅλα τ' ἄλλα.

Ἐπάρχει ὅμως καὶ μιὰ τρίτη ἐπικίνδυνη τοποθέτησι: νὰ ἀνενθίζουν τὸ πρόβλημα τοῦ χρήματος μὲ ἀγωνία. Ἐδῶ τὸ θέμα παρουσιάζει δυσκολίες, γιὰ πολλὴ συχνὰ στὶς οἰκογένειες τὸ πρόβλημα τῆς ἀντιμετώπισης τοῦ προϋπολογισμοῦ τους εἶναι πράγματι ἀγωνιώδες καὶ ἡ ἀλλαγὴ τῆς καταστάσεως δὲν ἐξαρτᾶται δυστυχῶς ἀπὸ τοὺς γονεῖς. Πρέπει ὅμως ἡ ἀγωνία αὐτὴ νὰ μὴ γίνῃ ἀντιληπτὴ ἀπὸ τὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα, ὅταν μάλιστα εἶναι πολλὰ μικρὰ καὶ δὲν μποροῦν νὰ ἔχουν προσωπικὴ εὐθύνη, ἔχουν ἀνάγκη νὰ νοιώθουν προστασία καὶ ἀσφάλεια, τοῦλάχιστον σὲ ὅ, τι ἀφορᾷ τὶς οὐσιώδεις ἀνάγκες τους. Γι' αὐτὸ οἱ ὀδυνώδεις καὶ μερικὲς φορὲς ἀναπόφευκτες οἰκογενεῖες φιλονεικεῖς ποὺ συμβαίνουν μέσα στὴν οἰκογένεια δὲν θάπρεπε νὰ γίνονται ποτὲ μπροστὰ στὰ παιδιά, πρὸ πάντων ὅταν ἀφοροῦν σοβαροὺς περιορισμοὺς ποὺ ἐπιβάλλονται στὴν προσωπικὴ τους ζωὴ. (Δὲν ἔχουν νὰ τοῦ πάρουν παπούτσια καὶ ἔτσι δὲν θὰ πάθῃ στὸ σχολεῖο... Μὲ τὸ φράσι ποὺ τοῦ δίνουν δὲν θὰ πάθῃ ποτὲ ἐπάνω του...).

Μ' ἕνα λόγο, εἶναι ἀνάγκη νὰ τηροῦν οἱ γονεῖς ἀπέναντι στὸ χρήμα μιὰ στάσι ἰσορροπημένη

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΧΡΗΜΑ!

καὶ νὰ τὴ δείχνουν περισσότερο μὲ τὴ ζωὴ τους, παρὰ μὲ τὰ λόγια. Γιατὶ τὰ παιδιά ἀπορροοῦν σὺν τῷ σφογγάρι τὴν ἀτμόσφαιρα ποὺ τὰ περιβάλλει καὶ στὸ τέλος γίνονται ἕνα μ' αὐτήν. Τὸ χρήμα θάπρεπε νὰ τὸ θεωροῦν χωρὶς περιφρόνησι ἢ ἐξύμνησι, ἀπλῶς ὡς ἕνα μέσο — καὶ ὅχι τὸ μοναδικό — γιὰ νὰ κἀν καλύτερη τὴ ζωὴ καὶ μὲ τὴν ἀληθινὴ σημασία τῆς λέξεως. Στὸς γονεῖς ἐνσπύκεται ὅσο νὰ δώσουν στὰ παιδιά νὰ καταλάβουν ποῖα εἶναι τὰ πλεονεκτήματα καὶ ποῖα τὰ μειονεκτήματα, ποῖες εἶναι οἱ ἀξίες ποὺ διακοῦν καὶ ποῖες ἐκείνες ποὺ χάνονται γρήγορα.

...ἔνῳ τὰ παιδιά γοητεύονται ἀπ' αὐτὸ σὺν ἀπὸ κάτι μαγικὸ

Συχνὰ οἱ γονεῖς ἀνησχοῦν γιὰ ὀρισμένη στιγμή ποὺ παίρνουν τὰ παιδιά ἀπέναντι στὸ χρήμα καὶ ἀναρωτιοῦνται ἂν αὐτὸ εἶναι σωστό. Καὶ φυσικὰ θὰ ἐνδιαφέρῃ τοὺς γονεῖς ποῖα εἶναι ἡ ἐξέλιξι τῶν παιδιῶν στὸ ζήτημα αὐτό.

ΑΠΟ ΔΥΟ ΩΣ ΤΡΙΩΝ ΧΡΟΝΩΝ τὸ παιδί ἀρχίζει νὰ καταλαβαίνει ὅτι τὸ χρήμα δὲν εἶναι ἕνα ἀντικείμενο ὡς ὅλα τ' ἄλλα, ἀλλὰ εἰδικὸν πρᾶγμα ποὺ περιβάλλεται ἀπὸ μιὰ ἀόρατη σπουδαιότητα καὶ ἀπαγορεύσεως. Τὸ ποσοστὸ τῶν γονέων γίνονται ἀντικείμενο περιέργειας.

ΑΠΟ ΤΡΙΩΝ ΩΣ ΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΩΝ ἀρχίζει νὰ διακρίνῃ ὅτι μὲ τὸ χρήμα μπορεῖ ν' ἀκτινίσῃ τὸ χρήμα καὶ εὐχάριστα πρᾶγματα. Τὸ παιδί ποδίδει μιὰ δύναμι σχεδὸν μαγικὴ. Μὲ μιὰ δραμὰ στὸ χεῖρ φαντάζεται ὅτι μπορεῖ ν' ἀγοράσῃ ὅ, τι αὐτοκίνητο ποὺ μπαμπὰς ἢ μάμια τῆς μαμίας.

ΑΠΟ ΠΕΝΤΕ ΩΣ ΟΚΤΩ ΧΡΟΝΩΝ μαζεύει σιγά - σιγά στὸ πνεῦμα τοῦ πρᾶγματος. Περὶ τὸ «μαγαζὶ» ποὺλῶντας ψευτοπρομήθειες καὶ ψευτοχρήματα. Ἐπαναλαμβάνει τὶς φράσεις καὶ ἀκούει ἀπὸ τοὺς μεγάλους χωρὶς νὰ καταλαβαίνει τὴ σημασία τους: «Πάρε, κυρία μου, ἐστὶν τὰ τ' ἀχλάδια. Χίλιες δραχμὲς τὸ καλὸ. Ὁρᾷς τὴν ἡλικία ὁ Νίκος δὲν ἔχει τὴν ἀξία τοῦ χρήματος. Πρόκειται μᾶλλον γιὰ μιὰ ἐκδήλωση τοῦ αἰσθητικῆς τῆς ἰδιοκτησίας» ποὺ ἀρχίζει νὰ παίρνει μορφή μέσα του. Πράγματι στὴν ἀρχὴ ὁ Νίκος σκεπτόταν ὅτι ὅλα ἦταν δικὰ του. Τώρα ἀρχίζει νὰ καταλαβαίνει ὅτι ὑπάρχει καὶ ξένη ἰδιοκτησία, ὅχι ὅμως κατὰ ὁριστικῶς, ἐκκάθαρο τρόπο: ἂν ἕνα πρᾶγμα τὸ παίρνω ἐγώ, γίνετα δικό μου.

τῶν παιδιῶν ἀπέναντι στὸ χρήμα. Πράγματι, ἀπὸ τὴν μικρὴ ἡλικία ἀποκαλύπτουν τὸ καθένα τὸ χαρακτῆρα του στὸ ζήτημα αὐτό: ὑπάρχει ὁ ταπεινός, ὁ σπάταλος, ὁ τύπος ποὺ ἔχει πάντοτε λεφτά καὶ ὁ τύπος ποὺ δὲν ἔχει ποτέ. Τὸ καθῆκον τῶν γονέων εἶναι νὰ τὰ συμβουλεύουν, νὰ τὰ κάνουν νὰ συλλογιστοῦν γιὰ τὰ πλεονεκτήματα ἢ τὰ μειονεκτήματα μιᾶς ὀρισμένης συμπεριφορᾶς, ἀλλὰ καλὸ εἶναι νὰ τὰ ἀφίνουμε ἐλεύθερα νὰ ἀναλαμβάνουν τὶς εὐθύνες τους.

ΑΠΟ ΔΕΚΑ ΩΣ ΔΕΚΑΤΡΙΩΝ ΧΡΟΝΩΝ γενικὰ, τὸ παιδί ἀρχίζει νὰ θέλῃ τὸ «χαρτζηλίκι» του, ἕνα μικροποσό δηλαδή γιὰ τὶς ἀνάγκες του. Τὸ ποσό γενικὰ δὲν πρέπει νὰ εἶναι παραπάνω ἀπὸ ἕνα τᾶλληρο τὴν ἡμέρα.

ΑΠΟ ΔΕΚΑΤΕΣΣΑΡΩΝ ΩΣ ΔΕΚΑΕΞΗ ΧΡΟΝΩΝ, ἂν τὸ παιδί ἔχῃ δώσει καλὲς ἀποδείξεις αὐτοεὐθύνης, μπορούμε νὰ τοῦ ἐμπιστευτοῦμε ἕνα ποσό, μοιρασμένο στὰ δύο: ἕνα γιὰ τὴν ψυχαγωγία του καὶ ἕνα γιὰ τὰ ἀτομικὰ του ἐξοδα (γραφικὰ ὄλη, συγκοινωνία, μικροαγορὲς γιὰ τὸ ντύσιμο του, κορυεῖο). Στὴν περίπτωσι ὅμως αὐτὴ χρειάζεται ὁ ἐλεγχος τῶν γονέων: καθορίστε μὲ τὸν προϋπολογισμό καὶ στὸ τέλος τῆς ἐβδομάδας ἐλέγξετε του.

Καὶ τὸ σύστημα αὐτὸ βέβαια παρουσιάζει κινδύνους, γιὰτὶ κατὰ πάσαν πιθανότητα στὶς ἀρχὲς οἱ λογαριασμοὶ δὲν θὰ πᾶνε καλὰ ἐπειδὴ μπορεῖ, ἀντὶ νὰ πάθῃ τὸ κορυεῖο καὶ κούνη τὰ μαλλιά του, νὰ φάῃ ἄλλου τὰ λεφτά του. Ἀν ὅμως, πα-

ρὰ τὶς καλὲς συμβουλές, σας, τὸ ἀποτέλεσμα ἐξακολουθεῖ νὰ μὴν εἶναι καλὸ, προειδοποιήστε τὸ παιδί, ὅτι θὰ τοῦ δίνετε μόνο ἕνα μικροποσό γιὰ χαρτζηλίκι καὶ γιὰ τὰ ἄλλα θὰ τὸ ἐμπιστευθεῖτε ὅταν θὰ εἶναι πὺν μεγάλο. Ἡ προοπτικὴ αὐτὴ γενικὰ ἀρκεῖ γιὰ νὰ βελτιώσῃ τὴν κατάστασι.

ΑΠΟ ΔΕΚΑΕΞΗ ΩΣ ΔΕΚΑΟΧΤΩ ΧΡΟΝΩΝ, στὸ οικονομικὸ πρόγραμμα, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ χρήματα γιὰ τὴν ψυχαγωγία του, θὰ πρέπει νὰ ὑπολογισθῇ καὶ ἕνα ποσό γιὰ τὸ ντύσιμο, τὰ σπόρ, τὴ μόρφωσι τοῦ. Ἡ γραμμὴ αὐτῆς τῆς ἐξελίξεως παρουσιάζει φυσικὰ παραλλαγὰς ἀνάλογα μὲ τὶς δυνατότητες τῆς οἰκογενείας. Μερικὲς φορὲς οἱ πλούσιες οἰκογένειες κάνουν τὸ σφάλμα νὰ δίνουν στὰ παιδιά ἕνα μηνιαῖο χαρτζηλίκι ἀνάλογα μὲ τὰ πλούτη τους. Ἀντίθετα, ὅσοι πᾶν τὸν παρὰ τοῦτον ἕνα μέτρο ποσό, ὅσο χρειάζεται γιὰ τὶς ἀνάγκες καὶ τὶς δυνατότητες τοῦ παιδιοῦ.

Μ' ἄλλα λόγια, θὰ πρέπει νὰ θεωρήσουμε τὸ χρήμα ὡς ἕνα μέσο ποὺ ἐμπιστευόμεστε στὰ παιδιά γιὰ νὰ τὰ βοηθήσουμε νὰ δημιουργήσουν σιγά - σιγά τὴν προσωπικότητά τους καὶ τὸ αἰσθημα τῆς εὐθύνης τους. Ἡ προοδευτικὴ αἰσθημα τοῦ ποσοῦ θὰ ἐξαρθρῇ πρὸ πάντων ἀπὸ τὴν ἱκανότητα ποὺ θὰ δείξῃ ὁ ἐνδιαφερόμενος στὴ διαχείρισί του.

Τὰ βῆματα ἀρχίζουν ὅταν δὲν ὑπάρχουν περισσότερα λεφτά καὶ εἶναι πολλὴ δυσάρεστο γιὰτὶ καὶ ὅταν ἀκόμα τὸ παιδί ἔχῃ τὰ ἀπαραίτητα, ὑποφέρει πολλὴ μὴ μπορώντας νὰ διαθέσῃ ἕνα ἐλά-

χιστο ποσό καὶ γιὰ τὸ περιττό: τὴ χαρὰ νὰ μπορῇ νὰ κἀν ἕνα δῶρο, ν' ἀγοράσῃ ἕνα δίσκο, νὰ παρακολουθεῖ ἕνα μάτς ποὺ προτιμᾷ. Ἡ ταπεινωτικὴ θέσι του νὰ βλέπῃ ἄλλα παιδιά νὰ μποροῦν νὰ ἔχουν ὅ, τι θέλουν ἐπιδρά ἀρνητικὰ στὴν ψυχολογία του, ποὺ τότε ἀρχίζει νὰ διαμορφώνεται, καὶ δημιουργεῖ πλέγματα κατωτερότητας.

Μιὰ καλὴ διαπαιδαγώγησι βοηθεῖ πολλὴν ἐπερὶνίκῃ τοῦ αἰσθηματος ἐξεγέρσεως ποὺ δημιουργεῖται στὰ παιδιά ὅταν ἀντιλαμβάνονται τὴν κακὴ κατανομή τοῦ πλούτου. Γιατὶ ἂν συνηθίσουν νὰ θεωροῦν σπουδαῖες ὀρισμένες ἀξίες ποὺ δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέση μὲ τὸ χρήμα, ἂν ἀπὸ μικρὰ ἔχουν μάθει νὰ βασῶν πεῖθαρχία στὶς ἐπιθυμίες τους, ἂν δὲν συχνάζουν, ἀπὸ κακῶς ἐννοούμενες φιλοδοξίες τῶν γονέων τους, σὲ κοινωνικὲς ὁμάδες μὲ μεγαλύτερες οικονομικὲς δυνατότητες, θὰ αἰσθανθοῦν λιγώτερο ὀδυνηρὴ τὴν κατάστασι τους. Ἐνα καλὸ σύστημα, ἐξ ἄλλου, γιὰ νὰ θυγοῦμε ἀπὸ μιὰ κατάσταση ποὺ εἶναι πάντοτε δυσάρεστη, εἶναι νὰ ἐνθαρρύνουμε τὸ παιδί νὰ κἀν καμμιὰ μικροεργασία ἀποδοτικὴ, ποὺ νὰ μπορῇ νὰ συνδυάζεται μὲ τὶς σπουδὲς του καὶ νὰ τοῦ παρέχῃ ἕνα ποσό γιὰ τὶς προσωπικὲς του ἀνάγκες. Στὸ ἐξωτερικὸ ἡ συνήθεια αὐτὴ εἶναι πολλὴ διαδεδομένη στὸς σπουδαστὲς ὁποιασδήποτε κοινωνικῆς τάξεως καὶ εἶναι ἕνα παιδαγωγικὸ μέσο πρώτης τάξεως, γιὰτὶ συνηθεῖται ἀληθινὰ τὰ παιδιά νὰ θεωροῦνται ἴσα μεταξὺ τους, χωρὶς περιουσιακὲς διακρίσεις.

Ἀπὸ τὸ μικρὸ κλεφτάκο ὡς τὴ ματαιόδοξη κοπέλλα: πέντε δύσκολες περιπτώσεις...

Ο ΝΙΚΟΣ (3 χρονών) πήρε ἀπὸ τὴν τσάντα τῆς μαμίας μερικὰ φιλά. Τὰ πήρε δικὰ του. Δὲν μπορούμε φυσικὰ νὰ μιλήσουμε γιὰ κλοπὴ, γιὰτὶ ὁ Νίκος ἔχει τὸν ἑαυτοῦ ἑαυτοῦ. Δὲν ἔχει τὴν ἀξία τοῦ χρήματος. Πρόκειται μᾶλλον γιὰ μιὰ ἐκδήλωση τοῦ αἰσθητικῆς τῆς ἰδιοκτησίας ποὺ ἀρχίζει νὰ παίρνει μορφή μέσα του. Πράγματι στὴν ἀρχὴ ὁ Νίκος σκεπτόταν ὅτι ὅλα ἦταν δικὰ του. Τώρα ἀρχίζει νὰ καταλαβαίνει ὅτι ὑπάρχει καὶ ξένη ἰδιοκτησία, ὅχι ὅμως κατὰ ὁριστικῶς, ἐκκάθαρο τρόπο: ἂν ἕνα πρᾶγμα τὸ παίρνω ἐγώ, γίνετα δικό μου.

Η ΜΑΡΙΑ (5 χρονών) πήρε ἀπὸ τὸ σπῆτι ἕναν ἀσημένιο χαρτοκόπη καὶ τὸν ἀντάλλαξε μὲ μιὰ γομολάστιχα ἀπὸ μιὰ συμμαθήτριά της. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ θυμώσουμε. Στὴν ἡλικία αὐτὴ δὲν εἶναι ἀκόμα ἐκκάθαρη ἡ ἔννοια τῆς «ἀξίας»: μιὰ γομολάστιχα ποὺ μ' ἀρέσει ἀξίζει ἀσφαλῶς περισσότερο ἀπ' ὅσο ἕνας χαρτοκόπτης ἀσχημὸς!...

Ο ΠΕΤΡΟΣ (8 χρονών) πήρε ἀπὸ τὴν τσάντα τοῦ πατέρα του ἕνα τᾶλληρο καὶ ἀγόρασε καραμέλες ποὺ πρόσφερε στοὺς φίλους του. Στὴν ἡλικία του, ὁ Πέτρος γνωρίζει ἀσφαλῶς πὰ τί σημαίνει αὐτὸ ποὺ ἔκανε: μιὰ πράξι ὅχι ἐντιμὴ ἀπέναντι τοῦ πατέρα του καὶ πρέπει νὰ τιμωρηθῇ. Ἐκτὸς ὅμως ἀπ' αὐτό, οἱ γονεῖς του θὰ πρέπει νὰ ἐξετάσουν καὶ τοὺς λόγους τῆς πράξεώς του αὐτῆς: εἶναι φανερό ὅτι γιὰ νὰ κἀν κάτι τέτοιο εἶχε ἀνάγκη νὰ φανῇ σπουδαῖος στοὺς φίλους του. Γιατὶ; Μήπως νοιώθει τὸν ἑαυτοῦ του γιὰ τὸν ἄλφα καὶ ἔτσι λόγο κατώτερο; Χρειάζεται βοήθεια.

Ἡ ΚΑΙΤΗ (15 χρονών) ἂν καὶ εἶναι ἀπὸ πτωχὴ οἰκογένεια κάνει παρέα μὲ πλούσιες καὶ κοσμικὲς φίλες: πάρτυ, κινηματογράφος, χοροὶ, βόλτες μὲ αὐτοκίνητο. Πρὶν ἀπὸ τὸ τελευταῖο πάρτυ, ἡ μητέρα της διαπίστωσε μὲ τρόμο ὅτι ἡ Καίτη ἔκλεψε λεφτὰ ἀπὸ τὴν τσάντα της γιὰ ν' ἀγοράσῃ ἄρωμα. Ἡ Καίτη θὰ τιμωρηθῇ γιὰ τὴν πράξι της, ἀλλὰ τὸ κατῆκον τῆς μητέρας της δὲν περιορίζεται μόνον σ' αὐτό: θὰ πρέπει νὰ εἴδῃ ἂν ἡ συνηθισμένη καὶ κοσμικὴ ποὺ συχνάζει ἡ κόρη της εἶναι πολλὴ διαφορετικὴ στὶς συνήθειες, στὶς οἰκονομικὲς δυνατότητες, στὸν τρόπο ζωῆς. Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ κἀν κανεῖς τ' ἀδύνατα γιὰ νὰ φτάσῃ σ' ἕνα διαφορετικὸ κοινωνικὸ ἐπίπεδο. Ἡ μητέρα θὰ προσπαθῇ νὰ πετοῖ τὴν Καίτη νὰ εἴδῃ φίλες ἐξ ἴσου ἐνθάρσιες, ἀλλὰ ὅχι πλούσιες.

...ποὺ κάθε μητέρα πρέπει ν' ἀντιμετωπίσῃ

Γενικὰ, λοιπόν, ὅταν βρισκόμαστε μπροστὰ σὲ μιὰ κλοπὴ τῶν παιδιῶν, ἐκτὸς τοῦ ὅτι πρέπει νὰ τοὺς ἐξηγήσουμε τὴν σοβαρότητα τῆς πράξεώς τους καὶ νὰ τὰ τιμωρήσουμε, καλὸ θὰ εἶναι νὰ προσπαθήσουμε νὰ ὀρίσουμε τοὺς λόγους ποὺ τὰ ὡδήγησαν σ' αὐτὴ τὴν πράξι καὶ νὰ τὰ βοηθήσουμε νὰ λύσουν κατὰ τὸν σωστὸ τρόπο τὶς δυσκολίες τους καὶ ν' ἀποκαταστήσουν μιὰν ἀτμόσφαιρα ἀμοιβαίας ἐμπιστοσύνης, στὴν ὁποία νὰ μὴ ἔχουν θέσι ἡ ὑπεκφυγῇ καὶ ἡ ἀπάτη. Μερικὲς φορὲς ἕνα τέτοιο ἐπεισόδιο, ποὺ οἱ γονεῖς θεωροῦν συχνὰ ὡς ἕνα δυστύχημα, μπερδεύει, ἀντίθετα, νὰ συντελέσῃ στὴν ἐξήγησι καὶ στὴν θεραπεία τῆς ψυχολογίας τῶν παιδιῶν μας.

Ο έρωτάς της για το Γκέρτ της ήρθε σαν ένα τεράστιο κύμα...

Η Κριστίνε κτύπησε το χαρτάκι, που κρατούσε στο χέρι της. Δεν ήξερε πιά, πόσες φορές το είχε διαβάσει. Είχε πέσει από την τσέπη του άντρα της και ήταν σίγουρα το γράφημά του: «Βερόνικα, τηλέφ. 235.473». Αυτά ήταν όλα όσα γνώριζε για την «άλλη», αρκετά όμως για να θυγούν άληθινοι οι φόβοι και οι υποψίες της. Ένοιωσε σά να την είχαν χτυπήσει δυνατά στο πρόσωπο. Η Κριστίνε αγαπούσε πολύ τον άνδρα της, κι' έπειδή πάνω απ' όλα ήθελε την ευτυχία του, ήταν αποφασισμένη να μη τον εμποδίσει, αν της ζητούσε διαζύγιο... Τουλάχιστον έτσι οκεφτότανε τώρα... Ένας απελπισμένος φόβος εσφιγγε το λαιμό της, τόσο, που δεν μπορούσε πιά ν' αναπνεύσει. Η Βερόνικα, ήταν νέα; Ήταν όμορφη; Σίγουρα θα ήταν πολύ έρωτευμένη με τον άνδρα της. Όμως η Κριστίνε δεν μπορούσε να παραιτηθεί έτσι! Έπρεπε κάτι να σκεφθώ. Αν είχε κάνει αυτή την ανακάλυψη πριν από ένα χρόνο ή ακόμη πριν από δυό μήνες, δεν θ' αγωνιζόταν καθόλου. Μά τώρα... Αυτός ήταν ο έβδομος χρόνος του γάμου τους, χωρίς να έχουν αποκτήσει παιδί. «Ήθελαν κι' οι δυο τους τόσο πολύ ένα παιδί και τώρα ή επιθυμία τους θα γινότανε πραγματικότητα. Έπρεπε λοιπόν να πασχίσει με κάθε τρόπο να σώσει το γάμο τους.

Προχώρησε προς το τηλέφωνο. Η καρδιά της χτυπούσε τρελά και το στόμα της ήταν στεγνό. Πήρε μια βαθιά αναπνοή και σήκωσε το ακουστικό. «Η απάντησι ήρθε αναπάντεχα γρήγορα: «Κοιμητήριο Βερόνικα». Η Κριστίνε δεν ήξερε για μια στιγμή, τί να πη, ύστερα όμως ρώτησε διαστικτά: — Πότε θα μπορούσε να με χτενίσω ή Βερόνικα;

Η Βερόνικα τακτοποιήσε μερικά βαζάκια με κρέμες και άλλα καλλυντικά στη διτρίνα του σαλονιού της. Αφού τέλειωσε, γύρισε τη ματιά της ένα γύρω και το πρόσωπό της έλαμψε από ικανοποίησι, για όλη αυτή τη γε-

μάτη γούστο πολυτέλεια που άνηκε αποκλειστικά σ' αυτήν. Θυμήθηκε πόσο αξιοθρήνητη ήταν, όταν μετά το θάνατο του πατέρα της, ήρθε να δουλέψει στην πρωτεύουσα. Ήταν ένα κορίτσι δεκαεπτά χρονών, απαρηγόρητο για το χαμό του μόνου αγαπημένου ανθρώπου, που είχε στον κόσμο. Έμαθε την τέχνη της κοντά στο διασημότερο κομμωτή του Βερολίνου και σιγά - σιγά τὰ κατάφερε να τον διαδεχθώ στη δουλειά. Τώρα ήταν εικοσιτριών χρονών και ένοιωθε μεγάλη περιφάνεια για την έκλεκτη πελατεία, που απόκτησε τόσο σύντομα. Είχε χωρίσει το κομμωτήριο σε μικρές καμπίνες, ώστε κάθε πελάτισσα να χτενίζεται απομονωμένη από τις άλλες. Αυτή ή απομόνωσι άρεσε στις πελάτισσες πολύ κι' έτσι άνετα καθισμένες στις αναπαυτικές πολυθρόνες ξεχνιόνταν και συζητούσαν με τις κομμωτρίες για τις χαρές και τις λύπες τους. Στ' αυτή της έφταναν ανακατωμένες οι φωνές της Ράχελ Μάιερ, που μιλούσε για το νέο της ρόλο στο θέατρο, και της νεαρής κυρίας Βέντερ που διηγότανε, πως πρόφτασε τη γατούλα της να μη φάη το χρυσόφαρο.

Η Βερόνικα χαμογέλασε. «Ένοιωθε ευτυχισμένη μέσα στον κόσμο της δουλειάς της. Όλα ήταν... ορεξόν εντάξει. Ήταν νέα, είχε επιτυχία στη δουλειά της και την αγαπούσαν. Τί περισσότερο ήθελε; Να παντρευτεί; Ήταν άραγε απαραίτητο; Κάθε μέρα άκουγε τις πελάτισσές της να μιλούν γι' αποτυχημένους γάμους.

Η εξώπορτα άνοιξε κι' οι σκέψεις της σταμάτησαν. Η Βερόνικα κτύπησε το ρολόι της. Ήταν ή πελάτισσα που ήθελε να τη χτενίσω ή ίδια. Ένω ή Βάντα την οδηγούσε σε μιάν ελεύθερη καμπίνα, ή Βερόνικα πήγε στο ταμείο και κτύπησε στον κατάλογο, όπου ή βοηθός της έγραφε τὰ ραντεβού. «Κυρία Κριστίνε Χόφερ». Η Βερόνικα έκλεισε τὰ μάτια της. Τ' όνομα Χόφερ έμοιαζε να είναι γραμμένο με φωτιά... Η γυναίκα του Γκέρτ!.. Μέσα στην απελπισία της άκουσε το χαριτωμένο γέλιο,

«ΒΕΡΟΝΙΚΑ ΤΗΛ.235.473»

το κρυστάλλινο της Ράχελ Μάιερ. — Κριστίνε! Τί θαυμάσιο να σε δω επιτέλους... Χάθηκες τελείως τον τελευταίο καιρό...

— Ράχελ! Τί όμορφη πού μου φαίνεσαι!..

— Η Βερόνικα κάνει θαύματα ξέρεις... Σ' έστειλε ο Γκέρτ εδώ;

— Η Βερόνικα έτρεξε διαστικτή προς το μέρος τους.

— Βερόνικα, θυμάσαι το Γκέρτ Χόφερ, το σκηνοθέτη μου, που σου είχα συστήσει εκείνη τη φορά; Η Κριστίνε είναι γυναίκα του.

— Ναι, θυμούνται... Έκανε νευρικά ή Βερόνικα, κι' ύστερα πρόσθεσε διαστικτά: Περπάσε κυρία Χόφερ να σάς λούσουν.

Η Ράχελ έφυγε, κι' ή Βερόνικα ένοιωσε την ευτυχία που γέμιζε πριν από λίγο την ψυχή της να χάνεται. Δεν είχε ποτέ της δη τη γυναίκα του Γκέρτ κι' εκείνος μιλούσε τόσο σπάνια γι' αυτήν, ώστε ή Βερόνικα έπεισε τον έαυτό της πως δεν υπήρχε καν αυτή ή γυναίκα... Τώρα όμως ήρθε εδώ, κι' ή Βερόνικα δεν μπορούσε πιά να ξεχάσει την πραγματικότητα. Ήταν έρωτευμένη μ' έναν παντρεμένο άνδρα. Πόσο άσχημα, πόσο προσβλητικά ήχοσε αυτή ή φράσι!..

Όμως ή αγάπη της δεν ήταν ούτε άσχημη ούτε προσβλητική. Ποτέ δεν την είχε νοιώσει έτσι. Η αγάπη της ήταν το πολυτιμότερο, το ακριβότερο, το ωραιότερο πράγμα που είχε στον κόσμο. Τίποτε δεν θά μπορούσε να την καταστρέψει, σκέυχε με απελπισμένη αποφασιστικότητα και κτύπησε το πρόσωπό της στον καθρέφτη. Η λυγρή της σιλουέτα, τὰ γυαλιστερά ξανθά μαλλιά της και τὰ βαθυγάλανα μάτια της, της έδωσαν αυτοπεποίθησι και προχώρησε στην καμπίνα, όπου την περίμενε ή «άλλη».

Η Κριστίνε της χαμογέλασε μέσ' από τον καθρέφτη και ή Βερόνικα ανταπέδωσε μηχανικά αυτό το χαμόγελο, σκηνώνοντας ψηλά με το χέρι της μια τούφα από τὰ βύρρα μαλλιά της. Τὰ μαλλιά ήταν κατάξανθα και μεταξένια.

— Πώς θέλετε να σάς χτενίσω; τη ρώτησε αποφεύγοντας να την κυττάξει στα μάτια.

Η Κριστίνε σήκωσε αδιάφορα τους ώμους της.

— Δεν ξέρω..., είπε. Μέχρι τώρα χτενιζόμουνα συνήθως μόνη μου, αλλά σήμερα υπάρχει ένας ειδικός λόγος, που πρέπει να είμαι καλοχτενισμένη. Αφίνομαι λοιπόν, στα χέρια σας με απολύτη έμπιστοσύνη...

Η Βερόνικα ένοιωσε το αίμα ν' ανεβαίνει στο κεφάλι της.

— Προτείνω ν' αλλάξετε τελείως χτένισμα, είπε μετά από λίγο. Έχετε πολύ όμορφα μαλλιά και δεν τὰ εκμεταλλεύεσθε καθόλου. Θά σάς έλεγα μάλιστα να χρησιμοποιήσουμε ένα χρωματισμό για να τονισθώ περισσότερο ή χρυσάφι τους λάμψι...

Η Βερόνικα σόπασε για μια στιγμή κι' ύστερα ρώτησε:

— Τὰ άφινετε άληθινά όλα στη διάθεσί μου;

Τὰ μάτια τους συναντήθηκαν στον καθρέφτη και ή Κριστίνε της χαμογέλασε πάλι. Η Βερόνικα δεν μπορούσε ν' αντισταθώ στην άπαλή γοητεία της νέας γυναίκας. «Θά μπορούσα να την κάνω πάρα πολύ όμορφη, σκέφτηκε.

«Αλλά τὸ θέλω; Αγαπῶ πολὺ τὸν Γκέρτ γιὰ τὸ θέλω...»

— Αφίνομαι δολοκλήρη στὴ δουλειά σου... ξανάπε με σταθερή, δυνατή φωνή ή Κριστίνε. Γνωρίζετε τὸν άνδρα μου; ρώτησε ξαφνικά τὴν ώρα που ή Βερόνικα τὴς έκοβε τὰ μαλλιά.

— Η Βερόνικα ένοιωσε τὰ μάτια της νὰ κοκκινίζουν, προδίδοντας τὴν τὴν ταραχή.

— Τὸν είδα μιὰ φορά στὸ καμπίνι τὴς Ράχελ μετὰ ἀπὸ μιὰ πρῶτη της... Γυρίζετε λίγο τὸ κεφάλι πρὸς τὴν ἀριστερά;

— Η Κριστίνε δὲν είπε τίποτε ἄλλο, τὰ μάτια της όμως ήταν χαρούμενα στὸ κλειστὸ και σκεπτικισμένο πρόσωπο τὴς Βερόνικας. Είμαι σκεπτικισμένη στὴ δουλειά της, ἀναρωτήθηκε σκέφτεται τὸ Γκέρτ;

— Ναι, τὴν αγαπῶ...

— Πῶς μπορείς τότε νὰ λές γιὰ μένα...

— Βερόνικα, δὲν είμαι πιά σίγουρος γιὰ τίποτα... Δὲν ξέρω τίποτα... Σέρω μόνο πῶς χτέεις ἤμουν χαρούμενος ἀν παιδάκι, πῶς ὅλη τὴ συμπεριρὴν μέρη ήθελε νὰ σε δω, πῶς θέλω νὰ σε κρατήσω κοντά μου, στὴν ἀγκαλιά μου.

— Όχι, όχι, Γκέρτ, μουρμούριζε κλαίοντας εκείνη και θέλησε νὰ κρύψῃ τὸ πρόσωπό της, ἀλλὰ τὴν εσφίξε στὴν ἀγκαλιά του και τὸ φίλι ήταν ἀτέλειωτο, ἀπελπισμένο και γλυκό...

— Η Βερόνικα είχε πάρει κι' ἑλως τὴν ἀπόφασί της.

Πόσο δύσκολη ήταν ή ευτυχία τῶν συνταμιν συναντήσεων γιὰ τὴ Βερόνικα. Νὰ ξέρῃ πῶς πρέπει ν' ἀρκῇται πάντα σ' αὐτὴν τὴ μικρὴ ευτυχία, νὰ ξέρῃ πῶς δὲν θά μπόρεσῃ ποτὲ νὰ ζήτῃ περισσότερο...

Τὸ μαλλὶ της πῆγε στὴν πικρὴ στιγμή τῶν ἀποχωριστῶν τους, ὅταν αὐτὴ κείνος τὴν καληνύττεισε...

Δὲν είχε προσέξει, πῶς ή Κριστίνε τὴν παρατηρούσε πάντα μέσ' ἀπὸ τὸν καθρέφτη.

— Τὸ ἐπ'αγγέλμα σας πρέπει νὰ εἶναι πολὺ εὐχάριστο, τὴς είπε ξαφνικά. Έρχεστε σ' ἐπαφή με τὸσον κόσμο...

— Ό, ναι!... Μερικὲς πελάτισσες μάλιστα μὲ ἐξομολογῶνται τὰ βάσανα και τὴς φροντίδες τους. Γι' αὐτὸ είμαι πολὺ προσεκτικὴ στὴν ἐκλογὴ τῶν κομμωτρίων μου...

— Ναί, καταλαβαίνω πολὺ καλά, πόσο εύκολα παρασπονταί σ' ἐξομολογήσεις οἱ γυναίκες κατὰ τέτοιες στιγμές... Ξέρετε γιὰτὶ θέλω νὰ είμαι ἰδιαίτερα ὁμορφη σήμερα; Γίνεται ειδικὸς λόγος...

— Αλήθεια; Έκανε ή Βερόνικα.

— Τί θά μπορούσα νὰ κάνω γιὰ νὰ γίνω πιὸ ὁμορφη; ρώτησε πάλι ή Κριστίνε κυττάζοντας τὴν διαπεραστικὰ μέσ' ἀπὸ τὸν καθρέφτη.

— Έχετε ὁμοειδὲς δέρμα, ἀλλὰ σὰς Γκέρτ ήρθε σὰν ἑνα τεράστιο κύμα τὴν ἐπνίξε. Τὴν ἐπομένῃ τὴν ἔπαισε μίας τους τὴς τὴλεφώνησης. Η γὰρ τὴς ήταν ἀπερίγραπτη...

Τὴς ζήτησε νὰ τὴ δὴ μετὰ τὴ δουλειά της και ήρθε μόλις ἔφτασε ὁπάλλῃλοι τῆς.

— Η Βερόνικα δὲν μπορούσε νὰ ἀνταπαιθώ τὴν ἀπαλή γοητεία τὴς νέας γυναίκας. «Θά μπορούσα νὰ τὴν κάνω πάρα πολὺ ὁμορφη, σκέφτηκε.

— Αλλά τὸ θέλω; Αγαπῶ πολὺ τὸν Γκέρτ γιὰ τὸ θέλω...»

— Αφίνομαι δολοκλήρη στὴ δουλειά σου... ξανάπε με σταθερή, δυνατή φωνή ή Κριστίνε. Γνωρίζετε τὸν άνδρα μου; ρώτησε ξαφνικά τὴν ώρα που ή Βερόνικα τὴς έκοβε τὰ μαλλιά.

— Η Βερόνικα ένοιωσε τὰ μάτια της νὰ κοκκινίζουν, προδίδοντας τὴν τὴν ταραχή.

— Τὸν είδα μιὰ φορά στὸ καμπίνι τὴς Ράχελ μετὰ ἀπὸ μιὰ πρῶτη της... Γυρίζετε λίγο τὸ κεφάλι πρὸς τὴν ἀριστερά;

— Η Κριστίνε δὲν είπε τίποτε ἄλλο, τὰ μάτια της όμως ήταν χαρούμενα στὸ κλειστὸ και σκεπτικισμένο πρόσωπο τὴς Βερόνικας. Είμαι σκεπτικισμένη στὴ δουλειά της, ἀναρωτήθηκε σκέφτεται τὸ Γκέρτ;

— Ναι, τὴν αγαπῶ...

— Πῶς μπορείς τότε νὰ λές γιὰ μένα...

— Βερόνικα, δὲν είμαι πιά σίγουρος γιὰ τίποτα... Δὲν ξέρω τίποτα... Σέρω μόνο πῶς χτέεις ἤμουν χαρούμενος ἀν παιδάκι, πῶς ὅλη τὴ συμπεριρὴν μέρη ήθελε νὰ σε δω, πῶς θέλω νὰ σε κρατήσω κοντά μου, στὴν ἀγκαλιά μου.

— Όχι, όχι, Γκέρτ, μουρμούριζε κλαίοντας εκείνη και θέλησε νὰ κρύψῃ τὸ πρόσωπό της, ἀλλὰ τὴν εσφίξε στὴν ἀγκαλιά του και τὸ φίλι ήταν ἀτέλειωτο, ἀπελπισμένο και γλυκό...

— Η Βερόνικα είχε πάρει κι' ἑλως τὴν ἀπόφασί της.

Πόσο δύσκολη ήταν ή ευτυχία τῶν συνταμιν συναντήσεων γιὰ τὴ Βερόνικα. Νὰ ξέρῃ πῶς πρέπει ν' ἀρκῇται πάντα σ' αὐτὴν τὴ μικρὴ ευτυχία, νὰ ξέρῃ πῶς δὲν θά μπόρεσῃ ποτὲ νὰ ζήτῃ περισσότερο...

Τὸ μαλλὶ της πῆγε στὴν πικρὴ στιγμή τῶν ἀποχωριστῶν τους, ὅταν αὐτὴ κείνος τὴν καληνύττεισε...

Δὲν είχε προσέξει, πῶς ή Κριστίνε τὴν παρατηρούσε πάντα μέσ' ἀπὸ τὸν καθρέφτη.

— Τὸ ἐπ'αγγέλμα σας πρέπει νὰ εἶναι πολὺ εὐχάριστο, τὴς είπε ξαφνικά. Έρχεστε σ' ἐπαφή με τὸσον κόσμο...

— Ό, ναι!... Μερικὲς πελάτισσες μάλιστα μὲ ἐξομολογῶνται τὰ βάσανα και τὴς φροντίδες τους. Γι' αὐτὸ είμαι πολὺ προσεκτικὴ στὴν ἐκλογὴ τῶν κομμωτρίων μου...

— Ναί, καταλαβαίνω πολὺ καλά, πόσο εύκολα παρασπονταί σ' ἐξομολογήσεις οἱ γυναίκες κατὰ τέτοιες στιγμές... Ξέρετε γιὰτὶ θέλω νὰ είμαι ἰδιαίτερα ὁμορφη σήμερα; Γίνεται ειδικὸς λόγος...

— Αλήθεια; Έκανε ή Βερόνικα.

— Τί θά μπορούσα νὰ κάνω γιὰ νὰ γίνω πιὸ ὁμορφη; ρώτησε πάλι ή Κριστίνε κυττάζοντας τὴν διαπεραστικὰ μέσ' ἀπὸ τὸν καθρέφτη.

— Έχετε ὁμοειδὲς δέρμα, ἀλλὰ σὰς Γκέρτ ήρθε σὰν ἑνα τεράστιο κύμα τὴν ἐπνίξε. Τὴν ἐπομένῃ τὴν ἔπαισε μίας τους τὴς τὴλεφώνησης. Η γὰρ τὴς ήταν ἀπερίγραπτη...

Τὴς ζήτησε νὰ τὴ δὴ μετὰ τὴ δουλειά της και ήρθε μόλις ἔφτασε ὁπάλλῃλοι τῆς.

— Η Βερόνικα δὲν μπορούσε νὰ ἀνταπαιθώ τὴν ἀπαλή γοητεία τὴς νέας γυναίκας. «Θά μπορούσα νὰ τὴν κάνω πάρα πολὺ ὁμορφη, σκέφτηκε.

— Αλλά τὸ θέλω; Αγαπῶ πολὺ τὸν Γκέρτ γιὰ τὸ θέλω...»

— Αφίνομαι δολοκλήρη στὴ δουλειά σου... ξανάπε με σταθερή, δυνατή φωνή ή Κριστίνε. Γνωρίζετε τὸν άνδρα μου; ρώτησε ξαφνικά τὴν ώρα που ή Βερόνικα τὴς έκοβε τὰ μαλλιά.

— Η Βερόνικα ένοιωσε τὰ μάτια της νὰ κοκκινίζουν, προδίδοντας τὴν τὴν ταραχή.

— Τὸν είδα μιὰ φορά στὸ καμπίνι τὴς Ράχελ μετὰ ἀπὸ μιὰ πρῶτη της... Γυρίζετε λίγο τὸ κεφάλι πρὸς τὴν ἀριστερά;

— Η Κριστίνε δὲν είπε τίποτε ἄλλο, τὰ μάτια της όμως ήταν χαρούμενα στὸ κλειστὸ και σκεπτικισμένο πρόσωπο τὴς Βερόνικας. Είμαι σκεπτικισμένη στὴ δουλειά της, ἀναρωτήθηκε σκέφτεται τὸ Γκέρτ;

— Ναι, τὴν αγαπῶ...

— Πῶς μπορείς τότε νὰ λές γιὰ μένα...

— Βερόνικα, δὲν είμαι πιά σίγουρος γιὰ τίποτα... Δὲν ξέρω τίποτα... Σέρω μόνο πῶς χτέεις ἤμουν χαρούμενος ἀν παιδάκι, πῶς ὅλη τὴ συμπεριρὴν μέρη ήθελε νὰ σε δω, πῶς θέλω νὰ σε κρατήσω κοντά μου, στὴν ἀγκαλιά μου.

— Όχι, όχι, Γκέρτ, μουρμούριζε κλαίοντας εκείνη και θέλησε νὰ κρύψῃ τὸ πρόσωπό της, ἀλλὰ τὴν εσφίξε στὴν ἀγκαλιά του και τὸ φίλι ήταν ἀτέλειωτο, ἀπελπισμένο και γλυκό...

— Η Βερόνικα είχε πάρει κι' ἑλως τὴν ἀπόφασί της.

Πόσο δύσκολη ήταν ή ευτυχία τῶν συνταμιν συναντήσεων γιὰ τὴ Βερόνικα. Νὰ ξέρῃ πῶς πρέπει ν' ἀρκῇται πάντα σ' αὐτὴν τὴ μικρὴ ευτυχία, νὰ ξέρῃ πῶς δὲν θά μπόρεσῃ ποτὲ νὰ ζήτῃ περισσότερο...

Τὸ μαλλὶ της πῆγε στὴν πικρὴ στιγμή τῶν ἀποχωριστῶν τους, ὅταν αὐτὴ κείνος τὴν καληνύττεισε...

Δὲν είχε προσέξει, πῶς ή Κριστίνε τὴν παρατηρούσε πάντα μέσ' ἀπὸ τὸν καθρέφτη.

— Τὸ ἐπ'αγγέλμα σας πρέπει νὰ εἶναι πολὺ εὐχάριστο, τὴς είπε ξαφνικά. Έρχεστε σ' ἐπαφή με τὸσον κόσμο...

— Ό, ναι!... Μερικὲς πελάτισσες μάλιστα μὲ ἐξομολογῶνται τὰ βάσανα και τὴς φροντίδες τους. Γι' αὐτὸ είμαι πολὺ προσεκτικὴ στὴν ἐκλογὴ τῶν κομμωτρίων μου...

— Ναί, καταλαβαίνω πολὺ καλά, πόσο εύκολα παρασπονταί σ' ἐξομολογήσεις οἱ γυναίκες κατὰ τέτοιες στιγμές... Ξέρετε γιὰτὶ θέλω νὰ είμαι ἰδιαίτερα ὁμορφη σήμερα; Γίνεται ειδικὸς λόγος...

— Αλήθεια; Έκανε ή Βερόνικα.

— Τί θά μπορούσα νὰ κάνω γιὰ νὰ γίνω πιὸ ὁμορφη; ρώτησε πάλι ή Κριστίνε κυττάζοντας τὴν διαπεραστικὰ μέσ' ἀπὸ τὸν καθρέφτη.

— Έχετε ὁμοειδὲς δέρμα, ἀλλὰ σὰς Γκέρτ ήρθε σὰν ἑνα τεράστιο κύμα τὴν ἐπνίξε. Τὴν ἐπομένῃ τὴν ἔπαισε μίας τους τὴς τὴλεφώνησης. Η γὰρ τὴς ήταν ἀπερίγραπτη...

Τὴς ζήτησε νὰ τὴ δὴ μετὰ τὴ δουλειά της και ήρθε μόλις ἔφτασε ὁπάλλῃλοι τῆς.

— Η Βερόνικα δὲν μπορούσε νὰ ἀνταπαιθώ τὴν ἀπαλή γοητεία τὴς νέας γυναίκας. «Θά μπορούσα νὰ τὴν κάνω πάρα πολὺ ὁμορφη, σκέφτηκε.

— Αλλά τὸ θέλω; Αγαπῶ πολὺ τὸν Γκέρτ γιὰ τὸ θέλω...»

— Αφίνομαι δολοκλήρη στὴ δουλειά σου... ξανάπε με σταθερή, δυνατή φωνή ή Κριστίνε. Γνωρίζετε τὸν άνδρα μου; ρώτησε ξαφνικά τὴν ώρα που ή Βερόνικα τὴς έκοβε τὰ μαλλιά.

— Η Βερόνικα ένοιωσε τὰ μάτια της νὰ κοκκινίζουν, προδίδοντας τὴν τὴν ταραχή.

— Τὸν είδα μιὰ φορά στὸ καμπίνι τὴς Ράχελ μετὰ ἀπὸ μιὰ πρῶτη της... Γυρίζετε λίγο τὸ κεφάλι πρὸς τὴν ἀριστερά;

— Η Κριστίνε δὲν είπε τίποτε ἄλλο, τὰ μάτια της όμως ήταν χαρούμενα στὸ κλειστὸ και σκεπτικισμένο πρόσωπο τὴς Βερόνικας. Είμαι σκεπτικισμένη στὴ δουλειά της, ἀναρωτήθηκε σκέφτεται τὸ Γκέρτ;

— Ναι, τὴν αγαπῶ...

— Πῶς μπορείς τότε νὰ λές γιὰ μένα...

— Βερόνικα, δὲν είμαι πιά σίγουρος γιὰ τίποτα... Δὲν ξέρω τίποτα... Σέρω μόνο πῶς χτέεις ἤμουν χαρούμενος ἀν παιδάκι, πῶς ὅλη τὴ συμπεριρὴν μέρη ήθελε νὰ σε δω, πῶς θέλω νὰ σε κρατήσω κοντά μου, στὴν ἀγκαλιά μου.

— Όχι, όχι, Γκέρτ, μουρμούριζε κλαίοντας εκείνη και θέλησε νὰ κρύψῃ τὸ πρόσωπό της, ἀλλὰ τὴν εσφίξε στὴν ἀγκαλιά του και τὸ φίλι ήταν ἀτέλειωτο, ἀπελπισμένο και γλυκό...

— Η Βερόνικα είχε πάρει κι' ἑλως τὴν ἀπόφασί της.

Πόσο δύσκολη ήταν ή ευτυχία τῶν συνταμιν συναντήσεων γιὰ τὴ Βερόνικα. Νὰ ξέρῃ πῶς πρέπει ν' ἀρκῇται πάντα σ' αὐτὴν τὴ μικρὴ ευτυχία, νὰ ξέρῃ πῶς δὲν θά μπόρεσῃ ποτὲ νὰ ζήτῃ περισσότερο...

Τὸ μαλλὶ της πῆγε στὴν πικρὴ στιγμή τῶν ἀποχωριστῶν τους, ὅταν αὐτὴ κείνος τὴν καληνύττεισε...

Δὲν είχε προσέξει, πῶς ή Κριστίνε τὴν παρατηρούσε πάντα μέσ' ἀπὸ τὸν καθρέφτη.

— Τὸ ἐπ'αγγέλμα σας πρέπει νὰ εἶναι πολὺ εὐχάριστο, τὴς είπε ξαφνικά. Έρχεστε σ' ἐπαφή με τὸσον κόσμο...

— Ό, ναι!... Μερικὲς πελάτισσες μάλιστα μὲ ἐξομολογῶνται τὰ βάσανα και τὴς φροντίδες τους. Γι' αὐτὸ είμαι πολὺ προσεκτικὴ στὴν ἐκλογὴ τῶν κομμωτρίων μου...

— Ναί, καταλαβαίνω πολὺ καλά, πόσο εύκολα παρασπονταί σ' ἐξομολογήσεις οἱ γυναίκες κατὰ τέτοιες στιγμές... Ξέρετε γιὰτὶ θέλω νὰ είμαι ἰδιαίτερα ὁμορφη σήμερα; Γίνεται ειδικὸς λόγος...

— Αλήθεια; Έκανε ή Βερόνικα.

— Τί θά μπορούσα νὰ κάνω γιὰ νὰ γίνω πιὸ ὁμορφη; ρώτησε πάλι ή Κριστίνε κυττάζοντας τὴν διαπεραστικὰ μέσ' ἀπὸ τὸν καθρέφτη.

— Έχετε ὁμοειδὲς δέρμα, ἀλλὰ σὰς Γκέρτ ήρθε σὰν ἑνα τεράστιο κύμα τὴν ἐπνίξε. Τὴν ἐπομένῃ τὴν ἔπαισε μίας τους τὴς τὴλεφώνησης. Η γὰρ τὴς ήταν ἀπερίγραπτη...

Τὴς ζήτησε νὰ τὴ δὴ μετὰ τὴ δουλειά της και ήρθε μόλις ἔφτασε ὁπάλλῃλοι τῆς.

— Η Βερόνικα δὲν μπορούσε νὰ ἀνταπαιθώ τὴν ἀπαλή γοητεία τὴς νέας γυναίκας. «Θά μπορούσα νὰ τὴν κάνω πάρα πολὺ ὁμορφη, σκέφτηκε.

SCHERK

Θεληκτικό πρόσωπο!..

... με άπαλή και διάφανη
έπιδερμίδα σάς δίδει ή
ΛΟΣΙΟΝ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΣΕΡΚ
Έξαφανίζει κάθε άκαθαρσία
από τούς πόρους, φρεσκάρει
και ξανανειώνει πραγματικά
τὸ δέρμα τοῦ προσώπου σας.
Με μερικές σταγόνες έχετε
δαυμάσια αποτελέσματα.

Scherk Face Lotion

Αποκλειστικοί Αντιπρόσωποι:
ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ - ΝΙΚΗΣ 9 - ΤΗΛ. 25.739

Χάινι Τρουντέλ

Λτά... άγουρα χρόνια

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΡΩΤΑΣ

«ΔΕΝ ΛΗΣΜΟΝΙΕΤΑΙ!» ΛΕΝΕ ΠΟΛΛΟΙ. ΜΑ ΕΣΤΩ ΚΙ' ΑΝ ΔΕΝ ΒΡΙΣΚΗ
ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙ, ΜΕΝΕΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Συμβαίνει καμμιά φορά νά περνάτε από ένα έξοχικό σπίτι κι' ή προσοχή σας νά τραβιέται λίγες στιγμές περισσότερο άπ' τόν συνηθισμένο σέ μιά λεπτομέρεια πού δέν έχει καμμιά ιδιαίτερη έλκυστικότητα. Είναι, άς πούμε, μιά χαρμάδα στόν τοίχο, πάνω στήν όποία παίζουν οί ήλιαχτίδες, μιά διχάλα στηριγμένη στή μάνδρα, ένας κουθάς νερού στόν όποιο τριγυρίζει ένα σμήνος από έντομα... Ποιάς ξέρει γιά ποιό λόγο, ή σκηνή αυτή σάς προκαλεί μιά μυστηριώδη συγκίνηση.

Ξαναψάχνοντας ψηλαφητά στή μνήμη σας, διαπιστώνετε ότι τό άσήμαντο αυτό θέαμα σάς θυμίζει μιά ίδια ή παρόμοια περίσταση τής παιδικής ή τής έφηβικής σας ηλικίας. Δέν είναι όμως άρκετό αυτό, γιατί κάθε μέρα διάφορες φυσικές σκηνές, πρόσωπα, φωνές, μουσικοί ήχοι ή εωδίες σάς θυμίζουν τήν παιδική σας ηλικία, χωρίς όμως νά προκαλούν κανένα σκίτημα μέσα σας. Πράγμα πού σημαίνει ότι σέ κάποια περίσταση—μέ τήν όποία μοιάζει ή σημερινή—ό τοίχος, ή διχάλα, ό κουθάς είχαν κάτι τό ιδιαίτερο, μιά σημασία πού σάς προκάλεσε συγκίνηση, μιά ανεξάλεπτη ιδιότητα, κάτι πού ύπηρε μεσα σας και πού σάν μιά φωτεινή πηγή άκτινοβολούσε στά γύρω αντικείμενα. Είσαστε, άπλούστατα, έρωτευμένοι.

Ένας άνθρωπος εργάζεται στό γραφείο του τό άπόγευμα, ενώ από τό δρόμο φτά-

νουν συγκεχυμένες οί φωνές τών παιδιών πού παίζουν. Είναι ήχοι τόσο συνηθισμένοι, πού δέν τούς προσέχει πιά. Ξαφνικά όμως ένας στεναγμός φουσκώνει τό στήθος του, ή άλυσίδα τών σκέψεών του διακόπτεται, μιά άκατανόητη νοσταλγία τόν κυριεύει. Μπορεί άπλως οί παιδικές αυτές φωνές νά τού φέρνουν τή νοσταλγία τών παιδικών του χρόνων. Άλλά μπορεί τό μυαλό του νά αναγνώρισε μιά κάποια φωνή πού δυνατό, πιά λεπτή, μιά φωνή πού νά ταλαντεύεται άνάμεσα στήν άρμονική και στή λαρυγγώδη, τή φωνή μιάς κοπέλλας πού μπαίνει στήν έφηβική ηλικία. Φευγαλέα περνούν μπροστά άπ' τά μάτια του μιά μπουκλα μαλλιών, ένα θαμβασμένο φορεματάκι. Μόλις προλαβαίνει ν' αναγνωρίσει τήν πρώτη του αγάπη κι' όλα πάλι ξεχνιούνται...

Νά, λοιπόν, ποιά είναι ή δύναμη τής πρώτης αγάπης. Είναι πάντοτε παρούσα στά βάθη τής μνήμης και κάνει τήν εμφάνισή της μέσα από λεπτές και συγκεχυμένες συγκινήσεις. Η άνάμνησί της όμως σχηματίζεται μάλλον από έξωτερικά στοιχεία πού είναι πιά μακρυνά κι' από ψυχικές καταστάσεις πού δοκίμασε παρά από τήν εικόνα τού προσώπου πού τήν είχε έμπνεύσει. Χαρακτηριστικό τής πρώτης αγάπης είναι ότι τό πρόσωπο πού τήν έμπνέει έλάχιστη έχει σημασία. Συχνά δέν είναι ούτε όμορφο, ούτε ενδιαφέρον.

Άλλο χαρακτηριστικό τής πρώτης αγά-

πης είναι ότι όλοι πιστεύουν ότι μπορούν τή θυμηθούν μέ κάποια άκριθεία, προσδοκώντας τήν μέσα στό χρόνο. Αυτό όμως είναι αταπάτη. Η αγάπη πού ήταν άληθή ή «πρώτη» έχει σχεδόν πάντοτε προηγηθεί άπ' αυτό πού θεωρούμε σάν άρχή τής αληθινής μας ζωής.

Αυτό πού λέμε «ψυχικό ρυθμό» τών πού νέων άτόμων είναι άρκετά γρήγορο. Κατά συνέπεια, κάθε στιγμή είναι τόσο πλούσια ρισμένη από συναισθήματα, ώστε ή μνήμη ενός παιδιού είναι πολύ πιά μεγάλη άπό τήν ενός ήλικιωμένου. Στήν πρώτη νεανική ήλικία συμβαίνει πάντοτε νά γοητεύεται από πολλά πρόσωπα, ν' αγαπά και νά ξεχνά πολλές φορές. Όταν φέρνουμε, μεγάλια, πιά στό μυαλό μας τήν έποχή εκείνη, φαίνεται άδύνατο νά έχουν συγκρατηθεί στή μνήμη τόσα πράγματα κι' έτσι στο τέλος καταλήγουμε νά διαλέγουμε ένα ή δυό ριχτάκια όλα τ' άλλα άμέτρητα πού μάς έντυπωσαν στή λήθη.

Κι' αλήθεια, όταν άνασκαλεύουμε βαθιά μέσα στή μνήμη μας, θά δοίμε ότι ή πρώτη αγάπη εμφανίζεται σέ μιά ήλικία άπώτελη.

Όμως, προκειμένου νά κάνουμε λόγο έδω γιά τήν πρώτη αγάπη, θά πρέπει νά περιορίσουμε τό πεδίο. Γι' αυτό θά όνομάσουμε πρώτη αγάπη τόν πρώτο από τούς ένοχους συνειδητούς έρωτες, δηλαδή τόν πρώτο στή σειρά τών έρώτων πού γεννιέται κατά ή άμέσως μετά τήν έφηβική ήλικία.

ταν δηλαδή είμαστε πιά φυσιολογικά άνδρες ή γυναίκες, όταν είμαστε πιά σέ θέσι νά σκεφθούμε κάπως σοβαρότερα και τά αισθήματά μας άρχισαν νά έχουν κάποια λογική, κάποια σταθερότητα...

ΟΙ ΔΥΟ ΠΟΝΟΙ

Είναι έπιτόλαιος και έχει πρό πάντων ξεχάσει τά δικά του έκείνος πού θλέποντας μιά κοπέλλα ή ένα άγόρι πού κλαίει ή δέν θέλει νά φάη, πού άδυνατίζει, μένει ώρες όλόκληρες μέ τό θλέμμα προσηλωμένο στό κενό ή μιλά μ' άπογοήτευσι λέγοντας ότι είναι κουρασμένο άπ' τή ζωή, εκφράζεται μ' άπαισιοδοξία κι' όλα αυτά από τόν πόνο τής πρώτης αγάπης, άνασηκώνει τούς ώμους και χαμογελά μέ συγκαταβατική άδιαφορία, κρίνοντας μιά τέτοια κατάσταση άνόητη ή θεαρινισμό. Άντίθετα, είναι θάσσανα πού έπηρεάζουν κάθε ίνα τής προσωπικότητας, κάνουν νά πονούν κύτταρο μέ κύτταρο, κόβουν τήν άναπνοή. Θάλεγε κανείς πώς ό πόνος πού προκαλείται από τήν πρώτη αγάπη είναι πιά θάθος από τόν πόνο τού έρωτα ένώς μεγάλου. Άλλά κι' αυτό θάταν λάθος. Είναι, γιά νάμαστε άκριθείς, διαφορετικός.

Στά πρώιμα χρόνια, μολονότι έπιθυμούμε νά περάσουμε όλόκληρη τή ζωή μέ τό αγαπημένο πρόσωπο, μολονότι πιστεύουμε ότι δέν θά ζήσουμε άν αυτό χαθή και δέν μπο-

ρούμε νά φανταστούμε ένα μέλλον χωρίς αυτό, κατά θάθος είμαστε θέθαιοι ότι ό έρωτας αυτός δέν είναι και δέν πρέπει νά έπειν νά είναι ό όριστικός. Δέν είναι ή παράστασι, άλλά ή γενική δοκιμή. Κι' έπειδή τό έπεισόδιο δέν πρόκειται νάχη μεγάλη σημασία στή ζωή μας, μπορούμε νά εγκαταλειφθούμε στόν πόνο. Γι' αυτό και ό πόνος παίρνει άσυνήθιστες διαστάσεις.

Όταν ό νέος ή ή νέα τών 17-20 έτών είναι έντελώς άπελπισμένοι μετά από μιά διάψευσι τών όνείρων τους και θλέπουν τήν ζωή άνούσια, άδεια και χωρίς ένδιαφέρον, πονούν πραγματικά, υποφέρουν. Είναι τό πρώτο τους άσθημα και θλέπουν ότι απέτυχαν σ' αυτή τους τήν άπόπειρα. Οί έλπίδες τους, τά όνειρά τους έξαπώθηκαν και αισθανόταν πραγματικό πόνο.

Άντίθετα, κάθε αγάπη τού μεγάλου, τού ένηλικου, μπορεί και πρέπει νάει έριστική (και σιγά - σιγά, όσο περνάει ή ήλικία, έπηρεάζουν κάθε ίνα τής προσωπικότητας, κάνουν νά πονούν κύτταρο μέ κύτταρο, κόβουν τήν άναπνοή. Θάλεγε κανείς πώς ό πόνος πού προκαλείται από τήν πρώτη αγάπη είναι πιά θάθος από τόν πόνο τού έρωτα ένώς μεγάλου. Άλλά κι' αυτό θάταν λάθος. Είναι, γιά νάμαστε άκριθείς, διαφορετικός.

πόνος τού ώριμου έρωτα είναι λιγώτερο αισθητός, άλλά πολύ πιά κοφτερός. Είναι, δηλαδή, γιά νά μεταχειρισθούμε μιά σύγκρισι, τό ούρλιασμα ενός πού έκοψε λίγο τό δάχτυλό του κι' ή ήρεμη άκίνησις ενός πού έχει νάρκωθι γιά νά ύποστη έγχείρησι.

ΤΟ ΑΛΗΘΙΝΟ ΚΑΙ ΤΟ ΨΕΥΔΙΚΟ ΠΕΙΡΩΜΕΝΟ

Αυτός πού γράφει τίς γραμμές αυτές άγόρασε κάποτε ένα από τά μικρά αυτά παπαγάλια, πού βρίσκετε στά καταστήματα πού πουλούν πουλιά. Όταν τοποθέτησε τό πουλί αυτό—ήταν άρσενικό—σ' ένα κλουβί, όπου ήταν κι' άλλα όμοιά του, αυτό άποτραβήχτηκε κι' έμενε μελαγχολικό σέ μιά γωνιά. Ο νέος κύριός του θυμήθηκε ξαφνικά ότι τό είχε διαλέξει άκριθώς τή στιγμή πού αντάλλασσε τρυφερότητες μέ ένα θηλυκό και τό ξαναπήγε γρήγορα στόν έμπορο γιά νά τό αντικαταστήσει μ' ένα άλλο πού δέν είχε ακόμα ζευγαρώσει. Τό έπεισόδιο αυτό είναι χαρακτηριστικό. Άνάμεσα σέ δυό πλάσματα έχει γεννηθεί μιά αγάπη, δυό καρδιές χτυπούν, φτιάχνουν όνειρα κι' έλπίδες: κι' έρχεται ξαφνικά ένας όποιοσδήποτε χασμέρης κι' άδιάφορα διαλέγει ένα από τά δυό, πληρώνει και τά χωρίζει γιά πάντα. Άν τό καλοσκεφθούμε, είναι κάτι τεράστιδες.

Άναφέραμε τό έπεισόδιο αυτό, γιά νά πούμε ότι συνήθως τά παιδιά, πού κλυδωνίζονται στή φουρτούνα τής πρώτης αγάπης, βρίσκονται στήν κατάσταση τών δυό παπαγάλων. Δέν έχουν καμμιά δυνατότητα ν' άποφασίσουν γιά τίς πράξεις τους και τίς μετακινήσεις τους κι' οί οικογενειακές μεταπτώσεις τούς παρασύρουν σάν άδυσώπητα ρεύματα, χωρίς νά λαμβάνουν καθόλου ύπ' όψην τά αισθήματά τους. Ένα άγόρι νοιώθει τό θάνατο στήν ψυχή, άν μιά μοναχή φορά δέν μπορεί νά ξεφύγει άπ' τό σχολείο πέντε λεπτά προητέρα γιά νά πάη νά συναντήσει τήν αγαπημένη του πού σχολάει κι' αυτή τήν ίδια ώρα και νά τής σφίξει γιά μιά στιγμή τό χέρι. Κάποινα μέρα οί δυό οικογένειες πάνε νά κατοικήσουν άλλοι και τότε—άντιό. Σκεφθήτε π.χ. τά παιδιά τών δημοσίων ύπαλλήλων πού βρίσκονται κάθε τόσο στή διή των μεταθέσεων. Ένα πρωί, ό προϊστάμενος τής ύπηρεσίας Α, κάθεται στό γραφείο του κι' ύπαγορεύει στή γραμματέα του: «Ο καθηγητής Χ. μετατίθεται έκ τής τάδε πόλεως εις τήν τάδε...» Άπό κείνη τή στιγμή ή δεκαπεντάχρονη κόρη τού καθηγητή κι' ό δεκαεφτάρης αγαπημένος της θυβίζονται στά σκοτάδια, οί επικήσεις τους μένουν χωρίς άπάντησι, οί επιστολές τους μοιραία άραιώνουν...

Βέβαια, κι' οί μεγάλοι είναι έκτεθειμένοι

Οί νέοι δέν έχουν πάντοτε τό θάρρος νά δείχνουν τά αισθήματά τους. Ένα έρωτευμένο άγόρι μπορεί μερικές φορές νά παραστήσει τόν κυνικότατο δόν Ζουάν, άπό φόβο μήπως τόν κοροϊδέσουν οί φίλοι του.

Μιά τρομερή στιγμή: σ' ένα ρομαντικό περίπατο στό πάρκο εκείνη είναι ξαφνικά τό μεγαλύτερο άδελφό της μέ μιά κοπέλλα. Άλλά έπειτα ή εκείνη βρίσκεται στήν ίδια περίπτωσι μ' αυτόν τρέχει άμέσως νά κρυφτεί.

Οί νέοι, έστω και έφηβοι ακόμα, κάνουν καθαρή διάκρισι άνάμεσα στή σάρκα και στό αίσθημα. Δέν είναι σπάνιο ν' αγαπούν μέ τόν πιά άγνό τρόπο μιά κοπέλλα και νά νοιώθουν ταυτόχρονα μιά σαρκική έλξη πρός μιάν άλλη.

Καμμιά φορά ή ζωή μπορεί νά χωρίσει γιά πάντα δυό νεαρούς έρωτευμένους. Μιά μέρα ή οικογένεια εκείνη είναι ύποχρεωμένη νά μετοικήσει άλλοι και τότε τή μεγάλη χαρά διαδέχεται άμέσως ή βαθιά άπελπισία.

(Συνέχεια)

σέ τέτοια γεγονότα. 'Αλλά υπάρχει ένα μικρό περιθώριο ελευθερίας δράσεως, που τους επιτρέπει να ξανασυναντηθούν, να ελαττώσουν τη θλίψη του χωρισμού, να προσπαθήσουν να θρουν κάποιο συμβιβασμό ανάμεσα στις επιθυμίες τους και στη θέληση των άλλων. Στα παιδιά που δεν είναι υπερβολικά ελεύθερα και πλούσια, αυτό είναι αδύνατο.

Εξ άλλου, μία τόσο μεγάλη άτυχία αντισταθμίζεται. 'Η θέληση των άλλων κι' οι απαιτήσεις της οικογενειακής ζωής είναι τόσο άκαμπτες κι' αδιάφορες, ώστε μοιάζουν με το πεπρωμένο. 'Αλλά είναι ένα πεπρωμένο που οι σκοποί του είναι ευκολονόητοι, που μοιάζει με κάτι στο οποίο έχουν έμπιστοσύνη και το οποίο, θεωρητικά τουλάχιστον, θα μπορούσαν να ξεφύγουν: είναι ένα ψεύτικο πεπρωμένο. 'Αργότερα, όταν θάναι μεγάλοι, οι δυο έρωτευμένοι θα βρεθούνε μπροστά στο αληθινό πεπρωμένο, που μπορεί ίσως να τους ενώσει. 'Αλλά αν έχει αποφασίσει να τους χωρίσει θα το κάνει τόσο σκληρά, τόσο άδυσωπτα, που όσο κι' αν παλαίσουν, όσο κι' αν είναι κι' οι δυο αποφασισμένοι, ανεξάρτητοι και πλούσιοι, τίποτε δεν θα έμποδισι το χωρισμό τους.

'Εδώ κάναμε λόγο για την αμοιβαία αγάπη. Είναι όμως φανερό ότι η πρώτη αγάπη, όπως όλες οι αγάπες, μπορεί να θρίσκει ανταπόκρισι ή να μη θρίσκει.

Συμβαίνει συχνά να έρωτευθη κανείς πρόσωπα που θα είναι εξαιρετικά δύσκολο, αν όχι αδύνατο, να κατακτήσει. Μά έπειδή καθένας έχει την τάση να προσπαθή να ξεφύγει τον πόνο, για να έρωτευθη είναι ανάγκη να υπάρχει και κάποια αὐταπάτη, αν όχι άλλο, ότι το πλάσμα που επιθυμεί είναι προσιτό.

'Εκείνοι ή εκείνες — κατά θάθος αρκετά λίγοι — που έρωτεύονται ήθοποιους ή διασημότητες τελείως ξένες στο περιβάλλον τους, στην πραγματικότητα έχουν μία τόσο παιδαριώδη, όκηρη ή παράλογη φαντασία, ώστε έλπίζουν να τις συναντήσουν και να τις

κάνουν να ενδιαφερθούν γι' αυτούς κάτω από περιστάσεις άνοητα ρομαντικές. Γιατί αν υπήρχε ή ολοκληρωτική πεποίθησι ότι τα πρόσωπα αυτά δεν θα μπορούσαν να τὰ έχουν ποτέ, δεν θα μπορούσε να γεννηθή φυσικά έρωτας. Θά ήταν αδύνατο.

«ΤΟΥΡΝΕ» ΑΠΟ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

'Ανάμεσα στις αναγκαίες προϋποθέσεις για τη γέννησι της αγάπης, οι πιθανότητες να είναι προσιτό το αγαπώμενο πρόσωπο αξίζουν με την πάροδο των χρόνων. Γι' αυτό κι' όσο μεγαλώνει κανείς και κατά συνέπεια γερνά, τόσο οι έρωτες μεταφράζονται σε συγκεκριμένες σχέσεις και μάλιστα πολλές φορές όριστικές. Τα παιδιά, όπως είπαμε, ξέρουν ύποσυνείδητα—όσο κι' αν νομίζουν ότι θα πεθάνουν αν συμβή το αντίθετο—ότι οι έρωτές τους δεν είναι όριστικοί κι' έχουν τόσο χρόνο μπροστά τους ώστε μπορούν να σπαταλήσουν μήνες και χρόνια σε αίσθηματικές εκδηλώσεις, χωρίς να έπακολουθούν συγκεκριμένες σχέσεις.

Τό αν είναι ή όχι προσιτό ένα πρόσωπο που επιθυμούν, στην περίπτωση της πρώτης αγάπης δεν έχει μεγάλη σημασία. Θά μπορούσαμε μάλιστα να πούμε, ότι για τη μεγάλη πλειοψηφία η πρώτη αγάπη δεν θρίσκει ανταπόκρισι.

Όπως για όλα τα ώραία πράγματα που μάς άρέσουν, έτσι κι' η αμοιβαία πρώτη αγάπη, μακροχρόνια κι' επίμονη, θεωρείται πολύ πιο συχνή απ' όσο είναι στην πραγματικότητα. Συνήθως ή πρώτη αγάπη, ακόμα και στην περίπτωση που υπάρχει ανταπόκρισι, είναι αρκετά σύντομη.

Στην εφηβική ηλικία, κι' ο κόσμος των αγοριών όσο κι' ο κόσμος των κοριτσιών, απομακρύνονται ό ένας απ' τόν άλλον σάν δυο πλανήτες. 'Αν στην περιοχή του αίσθηματος οι άνδρικές και οι γυναικείες παρορμήσεις μοιάζουν και μερικές φορές δεν ξεχωρίζουν, στην περιοχή της σάρκας διαφέ-

ρουν σημαντικά. Πρέπει όμως να περάσουν χρόνια, ν' αποκτηθή πείρα και θάρρος για σι της έρωτικής ψυχολογίας για να τὰ καταλάβουμε.

'Η έλλειψι αυτή κατανόησης αντανακλάται παντού, στόν τρόπο που βλέπουν τη ζωή στά γούστα, στη γλώσσα. Κι' ή ηλικία της πρώτης αγάπης, που συμπίπτει με την έλλειψι πείρας, κάνει μεγαλύτερη την έλλειψη αυτή κατανόησης ανάμεσα στά δυο φίλους. Και στό πιο άθωο ακόμα ειδύλλιο μία καπέλλα έχει συχνά τόν τρόπο να δείχνει ότι τόν σύντροφό της δυσάρεστες έντυπώσεις, έκεινος να προσβάλλεται από πειράγματα, σαρκασμούς ή ειρωνείες. 'Επί πλέον, κι' οι δυο σπρώχνονται από τη φοβή της επιτυχίας και την περιέργεια του έρωτα. 'Αλλά καί κείνο τόν λίγο που μπορούν να απολαύσουν είναι μάλλον άνοητο. Γίνονται άνθρωποι, αλλά χιζούν να ψάχνουν γι' άλλο πρόσωπο, κίτουν τις πρώτες μικροασπίδες τους. 'Ετσι έχουμε τις έρωτικές «τουρνές», αν επιτρέπεται ή έφρασι, κατά τις όποιες ή 'Αμαλία άποπλάσσει τρυφερότητες με τόν Βασίλη ύστερα με τόν Δημήτρη, μετά με τόν 'Ερμή, ό έσσίλης άφίνει την 'Αμαλία για τήν Γούλα, ύστερα για τήν 'Ελένη και όττω καθ' έξιν σ' όλους τούς δυνατούς συνδυασμούς. 'Ετσι, στίς πιο πολλές περιπτώσεις, κατά την άρχή της αίσθηματικής ζωής δεν υπάρχει μία μακροχρόνια πρώτη αγάπη, αλλά μία σειρά από γρήγορες πρώτες αγάπες, που διαδέχονται άκατάπαυστα ή μία άλλη, χωρίς καμμία άνάπαυσι.

Ο «ΑΠΡΟΣΩΠΟΣ ΑΝΔΡΑΣ»

Στό σημείο αυτό εμφανίζεται κάτ έλλη 'Από τη μία μεριά έχουμε την πρώτη αγάπη κι' απ' την άλλη την πρώτη παρορμησι, άνεϊδητή και καθωρισμένη, της σάρκας. 'Αγόρια άφιερώνουν άρκετά συχνά τις σκέψεις τους, που δεν είναι κυρίως αίσθηματικές, σε γυναίκες και κοπέλλες που δεν τους έμπνούν καμμία τρυφερότητα, και κρατούν

τίς πιο αϊθήριες όνειροπολήσεις τους για τόν κορίτσι που αγαπών.

Μία περίεργη διαπίστωση είναι αυτή: ή κοπέλλιτσα, στην όποια ό έρωτευμένες άφιερώνει μόνο τὰ πιο άγνά αϊσθήματά του—τίς λιγώτερο πνευματικές επιθυμίες του τίς φυλάει για άλλες—είτε όταν έχει άνατραφή έτσι που ή παρμηκή τόλη έκ μέρους του θά της προκαλούσε άγανάκτησι, είτε κι' όταν άκόμα οι φυσιολογικές κλίσεις της είναι άρκετά πιο άδύναμες και συγκεχυμένες από κείνες του συντρόφου της, νοιώθει καλά ότι στίς θερμές εκδηλώσεις του σ' αυτήν λείπει κάτι, αϊσθάνεται τόν έρωτά τους σάν ένα άθέσιο παιχνίδι. Κι' αυτό είναι ένας άλλος λόγος που τόσες πρώτες αγάπες πεθαίνουν γρήγορα.

Στίς γυναίκες ό διαχωρισμός ή ή σύμπτωση ανάμεσα στό αϊσθημα και τίς φυσιολογικές κλίσεις είναι τελείως διαφορετικά. Λένε ότι οι σαρκικές παρορμήσεις στά κορίτσια είναι πιο άθέσιες και λιγώτερο ίσχυρές απ' όσο είναι στούς άρρενες συνομηλίκους τους. 'Εξ άλλου, οι τέτοιες παρορμήσεις στίς γυναίκες, όποιασδήποτε ηλικίας, είναι τόσο ζυμωμένες με την τρυφερότητα, ώστε από την πρώτη κίδλας αγάπη ή στοργή κι' ό πόθος είναι τόσο συγχωνευμένα, ώστε ό δεύτερος στίς πιο πολλές περιπτώσεις δεν μπορεί να ξεχωρίσει. 'Εκτός απ' αυτό, ένα άγόρι, προκειμένου να δώσει ένα άντικείμενο στίς σαρκικές φαντασίες του, διαλέγει μία γυναίκα με σάρκα και όστά. Στά όνειρα, αντίθετα, τών κοριτσιών, έπεμβαίνει τόν πρόσωπο αυτό, άρκετά σπουδαίο στό γυναικείο κόσμο, που θά μπορούσαμε να ονομάσουμε «ό άπρόσωπος άνδρας». Μιά σκιά, μία σιλουέτα, μία άκαθόριστη άνδρική παρουσία, που μπορεί για μία στιγμή να μοιάσει με τόν άλφα ή τόν βήτα, αλλά μονάχα για μία στιγμή: Είναι τόσο μεταβλητή, έτοιμη να εξαφανισθή, ώστε είναι αδύνατο να της δοθι ένα όνομα, μία ηλικία, μία πρόλευσι. Γι' αυτό, τόν εύγενικό εκείνο—έστω κι' αν καμμία φορά είναι λίγο τολμηρό—φάντασμα δεν προσβάλλει πο-

τέ πολύ την αϊδώ. 'Αν ή έρωτική φαντασία που δεν είναι τυχόν «καθ' ολοκληρία αϊσθηματική» πάρη τέτοιες φευγαλέες μορφές, ή διάσπασι ανάμεσα στό αϊσθημα και στό ένστικτο είναι λιγώτερο θαθεία στά κορίτσια.

Η ΩΡΙΜΟΤΗΤΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ

Είναι άρκετά άπίθανο μία παλιά αγάπη να ξαναγεννηθή άργότερα, ή συναντώντας ύστερα από χρόνια τόν αγαπημένο πρόσωπο τού πρώτου μας έρωτα να «λυώσουμε» πάλι γι' αυτό, να ξαναγαπηθούμε και να γίνουμε μαζί του εύτυχισμένοι. 'Ο λόγος θρίσκεται σε κείνο άκριβώς που χαρακτηρίζει την πρώτη αγάπη: τόν ελάχιστο θόρος της προσωπικότητας τού αγαπημένου πλάσματος κι' ή μεγάλη, αντίθετα, σπουδαιότητα τού «φωτοστέφανου» τών αϊσθημάτων που είχαν σχέση με τόν περιβάλλον και τη στιγμή που γεννήθηκε ή πρώτη αυτή αγάπη. Θά βρήτε ίσως άκόμα στόν σχεδόν άγνωστο άνδρα που στέκεται μπροστά σας κάποιο χαρακτηριστικό τού προσώπου, κάποιο τόνο στη φωνή ή κάποιο γνώριμο σημείο στίς χειρονομίες ή στίς σκέψεις τού έφηβου που είχατε κάποτε αγαπήσει. 'Αλλά τίποτα δεν θά μπορούσει ν' άναστήσει τόν παγκάκι όπου ψιθυρίζατε τις αμοιβαίες ύποσχέσεις, τη γεύσι ενός κάποιου παγωτού, τόν θόρυβο τού ποδηλάτου, τόν άγγιγμα τού ψεύτικου κολιέ που φορούσατε.

Θυμάστε πάντα την πρώτη αγάπη, με νοσταλγία. 'Εχετε τις ώραιότερες άναμνήσεις που όσο περνά ό καιρός γίνονται πιο γλυκειές κι' εύχαιστες. Θυμάστε πια μόνον τις εύχαιστες στιγμές ξεχνώντας κάθε τι τόν σάρεστο. Κι' όμως, θά είναι καλύτερα να μην ξαναδείτε ποτέ τόν πρόσωπο που σάς άφησε αυτές τις άναμνήσεις. Νά τόν θυμάστε όπως θέλετε...

Είναι, εξ άλλου, σπάνιο μία πρώτη αγάπη να θαστήξει τόσο πολύ και να ζήσει ως που να καταλήξει στό γάμο. Είμαστε τόσο

πολύ ώριμοι σεξουαλικά—με την εύρύτερη έννοια κι' όχι μονάχα τη σαρκική—όσο πιο πολύ είμαστε ίκανοί να διαλέξουμε τόν πλάσμα στό όποιο θ' άφιερώσουμε τόν πόθο και την τρυφερότητά μας όχι με θάσι αϊσθητικών κανόνες και όμαδικά γούστα, αλλά σύμφωνα με τόν άτομικό μας γούστο. Μία κοπέλλα είναι ώριμη όταν έχει φτάσει στό σημείο που ή φαντασία και ή γνώσι θά της επιτρέψουν να προτιμήσει πάντοτε «έκεινον που άρέσει σ' αυτήν» κι' όχι «έκεινον που άρέσει στήν πλειονότητα των κοριτσιών της ηλικίας της». Πώς συμβαίνει γενικά οι έφηβοι να ντώνονται, να συμπεριφέρονται, να χτενίζονται, να χειρονομούν και να μιλούν κατά τρόπο που να φαίνονται όλοι ίδιοι; Γιατί στην ηλικία εκείνη (στήν όποια ή ύποβολή είναι ισχυρότερη από τις προσωπικές τάσεις) ή έρωτική έκλογη κατευθύνεται από συλλογικούς, όμαδικούς κανόνες που ύπαγορεύει ή μόδα της στιγμής. 'Ετσι προτιμώνται εκείνες ή εκείνοι—για να μεταχειρισθούμε ένα παλιό άστείο—που είναι περισσότερο ίδιοι με τούς άλλους. Σε μία ώριμη όμως ηλικία προβάλλουν τὰ άτομικά γούστα κι' ό αγαπημένος ή ή αγαπημένη που διαλέχθηκαν με θάσι τὰ όμαδικά γούστα δεν άρέσουν πια. Φαίνονται να έχουν διαφορετικές πια άντιλήψεις.

Κι' έδώ προβάλλει ένα δίλημμα. Μπορούμε να ονομάσουμε έρωτα τόν αϊσθημα έκεινον που αποθλίπει σ' ένα σκοπό—πνευματικές και σαρκικές χαρές, συμβίωσι, γάμο, παιδιά κλπ.—ή μάλλον εκείνο που είναι σκοπός αυτό τόν ίδιο, που συνοδεύεται κατά θάθος με τη θεσιότητα ότι δεν θάχει καμμία συγκεκριμένη εξέλιξι, που είναι δηλαδή διαλογισμός, λατρεία, έκστασι από μόνο τόν γεγονός ότι τόν αγαπημένο πρόσωπο υπάρχει; 'Αν άποφασθούμε για τόν πρώτο όρισμό, τότε ή πρώτη αγάπη δεν είναι αληθινή αγάπη. 'Αν, αντίθετα, για τόν δεύτερο, τότε αυτή είναι ή μόνη αληθινή αγάπη που νοιώθει ό άνθρωπος στή ζωή του.

M. B.

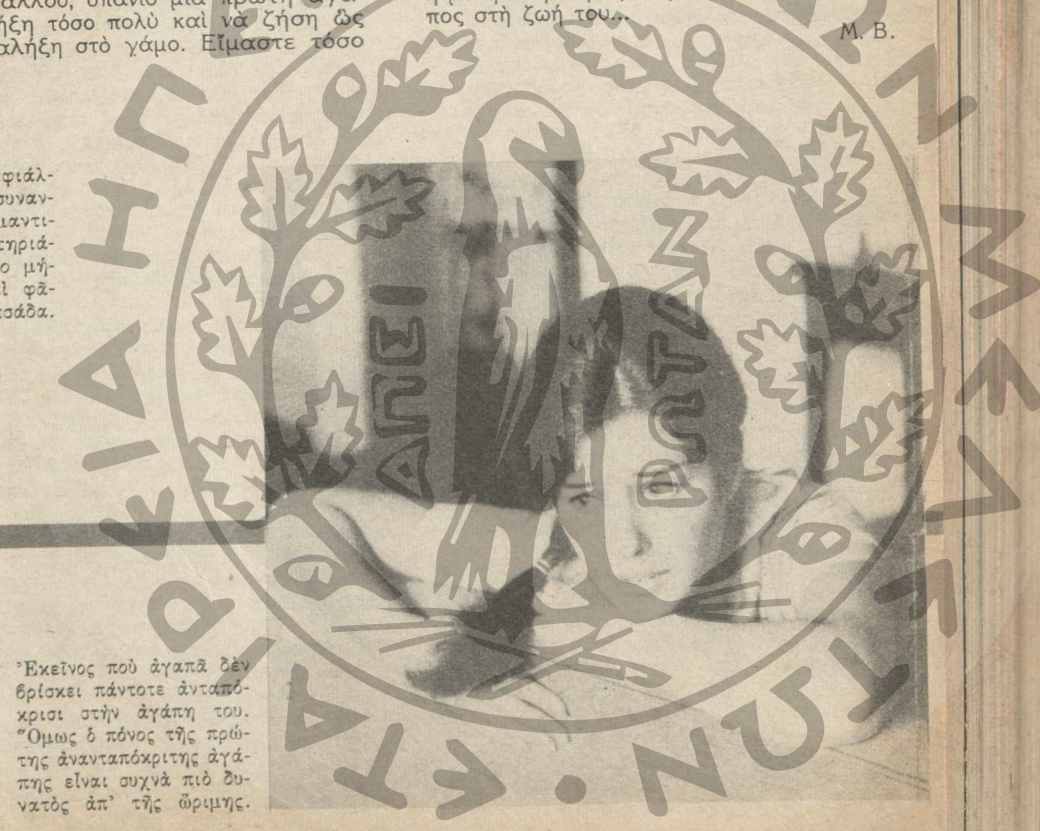

Τήν εποχή της πρώτης αγάπης είναι κανείς άνδρας και παιδάκι αυτόχρονα. Οι δυο προσωπικότητες εμφανίζονται θολά, άπροσδόκητα και πάρα πολύ συγκεχυμένα.

Συμβαίνει καμμία φορά μία κοπέλλα να έρωτευθι έναν ώριμο άνδρα και να ύποφέρει γιατί έκεινος—άγνοώντας τόν αϊσθημα της—τη μεταχειρίζεται σάν ένα κοριτσάκι.

Τό ρολόϊ είναι ό επιτάλτης των πρώτων συναντήσεων. Οι πιο ρομαντικές στιγμές δηλητηριάζονται από τόν φόβο μήπως άργήσουμε και φθάσει καμμία γερή κατσάδα.

'Εκείνος που αγαπά δεν θρίσκει πάντοτε ανταπόκρισι στήν αγάπη του. Όμως ό πόθος της πρώτης άναπαύκρης αγάπης είναι συχνά πιο δυνατός απ' της ώριμης.

Φόρεμα της εποχής της δευτέρας Αυτοκρατορίας. Κρινολίνο σε μοτίβο της Ανατολής.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΕΞΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ ΤΟΥ 1850

Ένα κοσμικό σαλόνι της εποχής του κρινολίνου: οι καλεσμένοι παίζουν σκάκι και γράφουν.

Ρεκλάμα της ίδιας εποχής για μία φούστα που μπορούσε να μεταβάλει το σχήμα αναλόγως.

Μία ρεκλάμα της εποχής του κρινολίνου ή, όποια διαφημίζει μία μάρκα καλτσοδετών.

ΦΟΥΣΤΕΣ ΑΕΡΟΣΤΑΤΑ, ΣΥΝΕΝΟΧΕΣ ΣΕ ΚΛΟΠΕΣ ΚΑΙ ΣΥΖΥΓΙΚΕΣ ΑΠΙΣΤΙΕΣ

Η ΛΑΜΠΡΗ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΚΡΙΝΟΛΙΝΟΥ...

Από τα τέλη του προπερασμένου ως τα μέσα σχεδόν του περασμένου αιώνα έπекράτησε στη Γαλλία αρχικά κι' ύστερα σ' όλη την Ευρώπη το κρινολίνο.

Από την εποχή του βασιλιά Λουδοβίκου Φιλίππου οι γυναίκες φορούσαν φαρδιές φούστες, σουρωτές στη μέση και κορσέ που έσφιγγε τον κορμό σε σημείο που να τόν κά- νη όσο πιο πολύ λεπτό ήταν δυνατό. Κι' έ- πειδή κύριο χαρακτηριστικό της μόδας είναι η αλλαγή, παρουσιάστηκε μία τάση να φα- ρδύνουν ακόμα περισσότερο οι φούστες. Για να διατηρηθεί όμως τόσο φάρδος αναγκά- σθηκαν να καταφύγουν σε πολύ κολλαρι- σμένα μεσοφόρια και μάλιστα να φορούν δυό, τρία, ακόμα και τέσσερα.

Έτσι «παραγεμισμένη» η γυναίκα για να κινηθεί έπρεπε να μετακινεί κι' ένα δόκλε- ρο... οικοδόμημα, και μάλιστα οικοδόμημα τόσο γερά φτιαγμένο, ώστε κι' όταν ήταν... ακατοίκητο να στέκεται όρθιο.

Το 1854, ο περίφημος συγγραφέας Άλφον- σος Κάρ έγραψε ότι οι γυναίκες δεν τολ- μούσαν ακόμα να χρησιμοποιήσουν πανέρι- α από λυγαριά και μπουμπάρια, αλλά δεν θ' άργούσαν. Και πράγματι δεν άργησαν. Εί- χαν λανσάρει τα κρινολίνα.

Το κρινολίνο ήταν μία φούστα που το κά- τω μέρος της ήταν φουφουρισμένο με αλογό- τριχες ή άλλες παρόμοιες σκληρές τριχες, προωρισμένες να φουσκώνουν τη φούστα. Άλλα σε λίγο διαπιστώθηκε ότι η σκληρό- τητα των τριχών ήταν ανεπαρκής. Έτσι άν- τικαταστάθηκαν με στεφάνια από μπαλάνες κι' ύστερα από γυαλισμένο άτσάλι.

Οι όμοκεντροί αυτοί κύκλοι, που έμοιαζαν με τα στεφάνια που θάβουν οι θαρελάδες στα θαρέλια, κρατούσαν τη φούστα φουσκω-

μένη και τεταμένη σαν σφαίρα αεροστά- του. Άλλά καθώς φάρδαιναν από πάνω προς τα κάτω, είχαν το σχήμα καμπάνας, και με καμπάνα το σύγκριναν όσοι έγραφαν γι' αυτό, μιας καμπάνας κάτω από την ό- ποια έκινούντο δυο άδρατα ρόπτρα.

Το κρινολίνο δεν άρεσε σ' όλους ούτε σ' όλες. Οι επιθεωρησιογράφοι το σατίριζαν, οι χρονοκογράφοι το καταπολέμησαν άγρια. Ένας μάλιστα, ο Φίλιππος Μπουζονί, έγρα- φε ότι «το κακό αυτό που άποτελεί τον τρό- μο των αυτών πλησιάζει στην τελευταία του ώρα» κι' ότι «θα πεθάνει όπως ο περίφη- μος θάτραχος του μύθου, γιατί κι' αυτό φού- σκωνε, φούσκωνε ώστε θάσκαζε». Και το μέν κρινολίνο πέθανε, όχι όμως κατ' αυτό τον τρόπο.

Η αυτοκράτειρα της Γαλλίας είχε, όπως κι' οι άλλες γυναίκες, δεχθεί κι' αυτή το κρινολίνο, αλλά μάλλον γιατί ήταν «στη μόδα» παρά από γούστο.

Στο άναμεταξύ οι έχθροι του κρινολίνου άρχισαν νέα έκστρατεία. Ο ίδιος ο Μπου- ζονί άναφέρει ότι το κρινολίνο είχε χρησι- μεύσει για τη διάπραξη μιας κλοπής στο χρυ- σοχοείο Φοντανά. Ένας άλλος, ο Α. Νόρθ- Πήτ, άναφέρει ότι πριν από την έναρξη του κυνηγιού, οι έπόπτριες του δημοτικού φόρου του Παρισιού στο σταθμό Σαιν- Λαζάρ, έ- ρευνώντας μια βμορφή ταξιδιώτισσα, που εί- χε ένα άσυνήθιστα φαρδύ κρινολίνο, άνακά- λυσαν από κάτω ένα κλουβί με καμμία πε- νηναριά πέρδικες.

Το κρινολίνο, όπως τουλάχιστον ισχυρι- ζόνταν οι έχθροι του, χρησίμευε και για κρύ- ψιμο πολλών άλλων εκτός από πέρδικες: με- ρικές φορές μάλιστα και κανέναν... έραστή κάτω απ' τη μύτη του συζύγου (υπό τον όρο ότι δεν θα περπατούσε ή γυναίκα ή και τίπο-

τα χειρότερο!) ή άλλες φορές, κατά τη διά- κεια άθώου κρυφτού που έπαιζαν στην Αλ- λή, κανέναν νεαρόν που κινδύνευε να τον έ- νακαλύψουν (αυτό όμως δεν έχει άποδο- χθή).

Πολλές γυναίκες άναγνώριζαν ότι το κρι- νολίνο είχε πολλά μειονεκτήματα. Τα κυριό- τερα ήταν το υπερβολικό φάρδος του φορ- ματός και το εύθραστο των στολισμάτων με τα όποια το παραφόρτωναν.

Η τεράστια επιφάνειά του δεν έμεινε μόνο σαν καμπάνα, αλλά και μ' έναν παρ- ή τρούλλο. Με την ούρα του μάλιστα που ήταν συχνά πολύ μακριά—και που μάλλον ακόμα πιο πολύ στους χορούς και τις έ- ξιώσεις—θα μπορούσε θαυμάσια κανείς να το συγκρίνει με ένα όλοφ που ή πλαγιά του άνεβαίνει σιγά-σιγά από την πεδιάδα.

Φυσικά οι μοδίστρες δεν μπορούσαν ν' ά- φήσουν άνεκμετάλλευτο ένα τέτοιο έδαφος. Έτσι έπινούσαν όλων των ειδών τα παρ- γάτα πράγματα για να στολίσουν τα κρινολί- να. Έπάνω στο μούστ, στο μετάξι, στο σι- τέν, στον ταφτά του φορέματος έβαζαν γα- φρέ, πλισέδες, μπουγιονέ, φράντζες, δαντε- λες, πολλές δαντέλες και μικρά ή μεγάλα θολάν, άπλά ή περίπλοκα, που άλλοτε έλα- γαν από χρωματιστό ύφασμα, άλλά κάποιες από σκούρα, άλλοτε ένα χτυπητό χρώμα που από τόνο του γίνονταν όλο και πιο άνοιχτο από τα κάτω προς τα άπάνω της φούστας, είτε σε φαρδιές λουρίδες, είτε, αντίθετα, σε στενές τοποθετημένες τη μία πάνω στην έ- λη, ώστε ύπρχε φούστα που είχε τριάντα δυο τέτοιες λουρίδες.

Τις τοποθετούσαν όμως και κατά πολλούς άλλους τρόπους. Πάνω σ' αυτές ύστερα το- ποθετούσαν κογγύλια, σχεδιάζαν πέταλα ή

λόγαν φτιαγμένα από μικρά θολάν, τα ό- ποια στολίζουν με διάφορα στολίσια ή μεντα- γιών, που μερικές φορές σχημάτιζαν ένα πλαίσιο σ' ένα άνθος ή ένα μπουκέτο.

Μία μέρα, από μια ιδιοτροπία της αυτο- κράτειρας, έγιναν της μόδας τα λουλούδια. Όλες οι γυναίκες στολίσθηκαν με άνθη. Τα τεχνητά άνθη πλημυρίζαν τα φορέματα, τα κορσά, τα μαλλιά. Λίγον καιρό άργότερα έγιναν της μόδας οι κορδέλες, ύστερα από μια άναφορά που έκανε στην αυτοκράτειρα ένας θουλευτής, διεκτραγωδώντας την κρίσι- πού περνούσε ή βιομηχανία κορδελών στην έπαρχία του.

Η φαντασία των οικων ραπτικής, όπως εί- ναι γνωστό, είναι γόνιμη. Στην περίπτωση μάλιστα αυτή φαινόταν άνεξάντλητη. Έτσι τα φορέματα είχαν γίνει τόσο πολύπλοκα, που καθιστούσαν δύσκολες για τις γυναίκες και τις πιο άπλες κινήσεις. Δεν ήταν εύκολο πια ούτε να καθήσουν, και σύμφωνα με την ματιά Καραέ, μια γνωστότατη κυρία της εποχής, άποκαλούσε «θαύμα άκριβείας» μία γυναίκα που κατάρθωνε να καθήσει «χωρίς να τιναχτούν έξω τα έλατήρια». Όποτε και σ' άμαζα ήταν εύκολο ν' άνέδουν, άλλά άν το κατάφερναν έπρεπε να σταθούν όρθιες.

Έπρεπε ν' άποφύγουν να τσαλακώνουν τόσο λεπτά ύφασματα και τόσο υτελικάτες γαρνιτούρες και να παίρνουν χιλίες προφυ- λάξεις κι' αυτές κι' οι συνοδοί τους. Μ' όλα αυτά όμως κατάφερναν να καθήσουν.

Σ' ένα θεατρικό έργο της εποχής άναφέ- ρεται ένα διασκεδαστικό έπεισόδιο με κρινο- λίνο: μία κυρία κάθεται στον καναπέ κοντά σε κάποιο θαρβάνο. Όταν όμως κάθισε δεν τόν έβλεπε πιά. Ρώτησε τότε: «Μά που εί- σθε, φίλε μου;» «Έδώ, κυρία μου!», άπάν- τησε ο άτυχος θαρβάνος προσπαθώντας να

βγεί από τα κύματα του κρινολίνου που τον είχαν κατακλύσει και τον είχαν εξαφανίσει από τα μάτια της άρτιας κυρίας.

Ο Έμπερ ντε Σαιντ- Άμάν άναφέρει έ- να άλλο άποτέλεσμα του κρινολίνου: ή αλ- θουσα θεατρικών παραστάσεων του πύργου της Κομπιένης μπορούσε, πριν από την είσ- θολή του κρινολίνου, να περιλάθει όκτακό- σιους θεατές. Όταν έμπαιναν τα κρινολίνα δεν χωρούσε παραπάνω από πεντακόσιους κι' ατώς στριμωγμένους.

Όταν έκανε κρύο, έπάνω απ' το κρινολί- νο, φορούσαν ένα μαντό. Υπήρχαν φυσικά πολλά μοντέλα και ήταν διακοσμημένα κατά πολλούς τρόπους. Συνήθως φτιαγόνταν από ντρά ή βελούδο κι' ήταν γενικά σκούρων χρωμάτων. Τα στολίζαν με άχάτι, κεντήμα- τα και πρό πάντων δαντέλες. Για τις όχι πο- λύ κρύες εποχές είχαν έλαφρά μαντό, άσορ- τι με το φορέμα.

Ένα άλλο στοιχείο, άπαραίτητο τότε για την τουαλέτα ήταν το σάλι. Τα σάλια από κασμίρη ήταν τότε πολύ άρτια, άλλά σποί- χιζαν πανάκριβα. Ένα τέτοιο σάλι ήταν, ύ- στερα από τα μπίζού, το κυριότερο στολισμα- μιάς γυναίκας, που το κληροδοτούσε στους άπογόνους της με διαθήκη.

Όπως σ' όλες τις εποχές, τα φορέματα, τα κορσά και τα καπέλα ήταν διαφόρων χρωμάτων: γκριζά, πορτοκαλιά, μπλε και γαλάζια κλπ. Τα φορέματα πάλι ήταν ριγώ- τά, καντριγιέ, σκατοέικα.

Και το χρώμα ακόμα των μαλλιών άκο- λουθούσε τη μόδα. Τα μαλλιά της αυτοκρά- τειρας Εύγενίας ήταν ξανθά και για να τα κάνει λιγώτερο χτυπητά τα πασάλιζε με χρυσή σκόνη. Έτσι και τα ξανθά μαλλιά κι' ή χρυσόσκονη έγιναν της μόδας. Δακίμαζαν όμως κι' άλλα χρώματα. Η Κόρα Πέρλ έ-

θαφε τα μαλλιά κίτρινα ή, κατ' άλλους, κόκκινα. Οι πρωτοβουλίες αυτές όμως δεν έπιασαν και το ξανθό χρώμα εξακολου- θούσε να επικρατεί. Οι κομμώσεις πάλι εί- χαν διάφορα σχέδια: τα μαλλιά, λεία και τραηγμένα προς τα πίσω ή, αντίθετα, άνα- κατεμένα κατ' όνιμένα στα μάτια ή ή λεγομέ- νη «κόμμωση της άρτίας Έλένης»: όγκώδης κότσος, που γύρω από την κορυφή του κε- φαλιού κατέβαινε ρολό ως τους ώμους. Έ- βλεπε όμως κανείς και μαλλιά μπουκλε με χαμηλό κότσο. Κι' έπειδή τα φυσικά μαλλιά δεν άρκοΰσαν πάντοτε κατέφευγαν στα τε- χνητά.

Φυσικά και τα άλλα άξεσουάρ δεν έλει- παν: πούδρες, κρενίδες, σαφή για τα μάτια κλπ. Υπήρχαν Αίθουσες εξαραίψιμου για το άραιο φύλο. Δεν τους είχαν όμως ακόμη το πομπώδες όνομα «Ινστιτούτο καλλονής». Το πρώτο τέτοιο Ινστιτούτο άνοίξε στο Πα- ρίσι το 1867.

Τα κορσιτάκια φορούσαν την εποχή του κρινολίνου, φούστες που φάρδαιναν προς τα κάτω, όπως κι' οι μεγάλες γυναίκες, και μαντό που είχαν το σχήμα κάπας ή παρτε- σού. Τα φορέματα ήταν γενικά άνοιχτού χρώ- ματος και στολισμένα με κορδέλες, θολάν κλπ. Φορούσαν μπουτίνα είτε μαύρα, είτε στο χρώμα του φορέματος. Το καπέλο, άπ' ό,τιδήποτε κι' άν ήταν φτιαγμένο ήταν πάν- τοτε στολισμένο μ' άνθη και κορδέλες.

Κατά τους τελευταίους χρόνους της δεύ- τερης Αυτοκρατορίας το κρινολίνο έκθρονί- στηκε και τη θέση του πήρε το φορέμα φο- ρό, που ή ίδια ή αυτοκράτειρα είχε κατα- δικάσει. Έτσι ή μόδα, στην άσυναρτησία της, έπεσε από τη μία άκρότητα στην άλλη.

Ἀγαπητὴ «Ἰνναίκα»
 «... Ἡ ἐφετευνὴ μόδα,
 ἦταν δίκικο μαχαίρι!
 Μ' ἐνδονοσίασε καὶ μὲ ἀπογοήτευσε.
 Ἐνα σωρὸ θανμάδια μοντελάκια
 παρήλασαν ἀπ' τὶς σελίδες
 τῆς «Ἰνναίκας» καὶ
 μ' ἔβαλαν σὲ πειρασμό, ἀλλὰ
 πῶς νὰ τὰ φτιάξω γιὰ τὸν ἑαυτό μου,
 πὺν εἶμαι ἀρκετὰ παχουλὴ
 καὶ φοβᾶμαι πῶς θὰ γελοιοποιηθῶ;
 Μιὰ φίλη μου, μου ἔλεγε το ἴδιο.
 Ἐκείνη ἔχει τὸ μειονέκτημα
 νὰ εἶναι κοντὴ-1.55 μ.-
 ἀλλὰ καὶ μιὰ ἐξαδέλφη μου,
 πὺν παραπονιέται γιὰ τὸ ἀντίθετο ἀκριβῶς
 -εἶναι ψηλὴ καὶ ὑπερβολικὰ ἀδύνατη-
 ἀντιμετωπίζει τὸ ἴδιο πρόβλημα.
 Οἱ πρέπει, λοιπὸν, νὰ κάνουμε
 ἐμεῖς πὺν δὲν ἔχουμε ἕνα φιδίσιο σῶμα,
 πῶς πρέπει νὰ ντυθοῦμε
 ἐφέτος, ὅδες ἔχουμε τὸ θάρρος
 νὰ ὁμολογοῦμε πῶς...

... ΔΕΝ
 ΕΙΜΑΣΤΕ
 ΟΛΕΣ

ΜΑΝΕΚΕΝ!...

Η ΠΑΧΟΥΛΗ ΚΑΠΩΣ ΚΟΝΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΑΣ ΔΙΑΛΕΞΕΙ

1. Παλτό ἀπὸ λεπτὸ μάλλινον οὐχτὸ ἱκανὸ νὰ κρύψῃ τὸ πολὺ στήθος ἢ τὴν ὑπερβολικὴν περιφέρεια. Τὸ ρεγκλάν μα-
 νίκι κόβει τὸ φάρδος τοῦ θώρακα τὸ ἴδιο καὶ τὸ ντεκολτέ.
2. Ταγιέρ σὲ γκοῖζα φανέλλα. Οἱ φαρδεῖες κομφόριτες
 καλύπτουν τὴν περιφέρεια. Ἡ ζακέτα μὲ τὸ μακρὸς τῆς
 δίνει ὄψιν στὴ σιλουέτα. Σκούρα κονμπιά τὴ στολίζουν.
3. Μιὰ ἀμυγιέ τουαλέτα, πὺν τὸ ντραπὲ στὸ πλάι καὶ
 οἱ διπλὲς φούστες κρύβουν τὸ πάχος πὺν μαρκάει τὴν
 περιφέρεια. Τὸ μαῦρον χρῶμα ταιριάζει στὴν περίπτωσι.
4. Ἀπὸ ζακάο ὕφασμα μὲ μικρὰ σχέδια εἶναι τὸ τρουά-
 πιὲς πολὺ κατάλληλον γιὰ τὶς γυναῖκες, πὺν δὲν ἔ-
 χουν λεπτὴ μέση. Ἡ βέστα καὶ ἡ ζακέτα εἶναι οὐχτές.

3

... ΔΕΝ
ΕΙΜΑΣΤΕ
ΟΛΕΣ
ΜΑΝΕΚΕΝ...

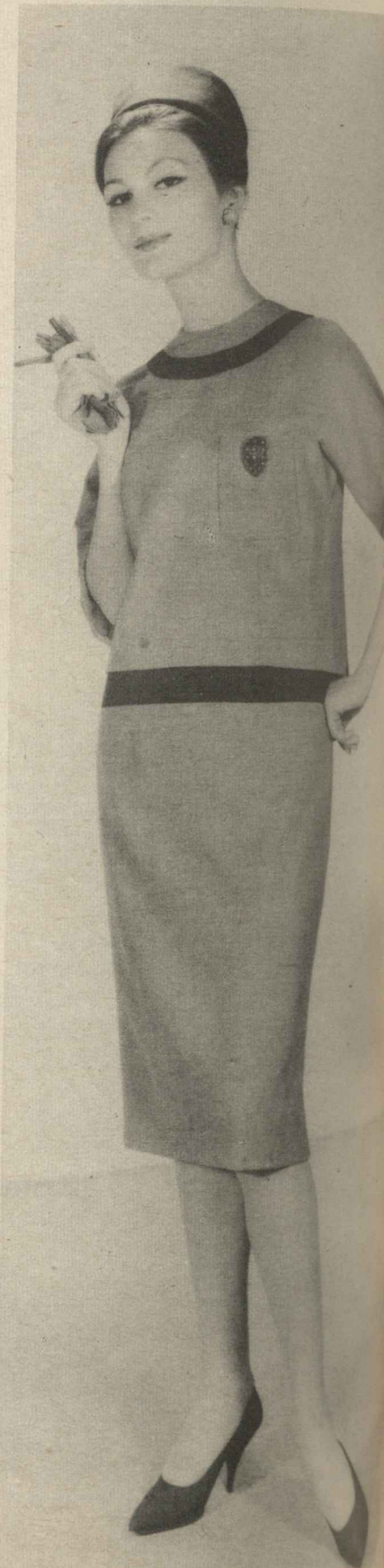

1. Φανταζι καρό παλτό με φαρδειά μανσέτα που κολακεύει τα λεπτά χέρια. 'Ο σχετικά φαρδύς γιακάς καλύπτει το στενό άνοιγμα των ώμων.
2. Ένα φόρεμα σε ίσια γραμμή με ζώνη κατάλληλη να μετριάσει το ύψος της σιλουέτας. 'Η ζακέτα καλύπτει την περιφέρεια και οι τσέπες γεμίζουν τις άγες.
3. Τρουά - καρό παλτό, που κόβει το ύψος. 'Η άσορτι φούστα δίνει χάρι στο σίνολο. Οι φλού πένσες αφίνουν το παλτό να πέσει χωρίς να κολλάει στο σώμα.
4. Για το βράδυ το στενό σατέν φόρεμα συνοδεύεται από ζακέτα από το ίδιο ύφασμα. 'Η γραμμή της δίνει άερα στην περιφέρεια και στο θώρακα.
5. Μία φούστα με πενσάκια, που καταλήγουν πάνω στις άγες κολακεύει κάθε λεπτό σώμα. Μπλούζα με ζαπωνέ κοντό μανίκι κούβει τα αδύνατα μπράτσα.

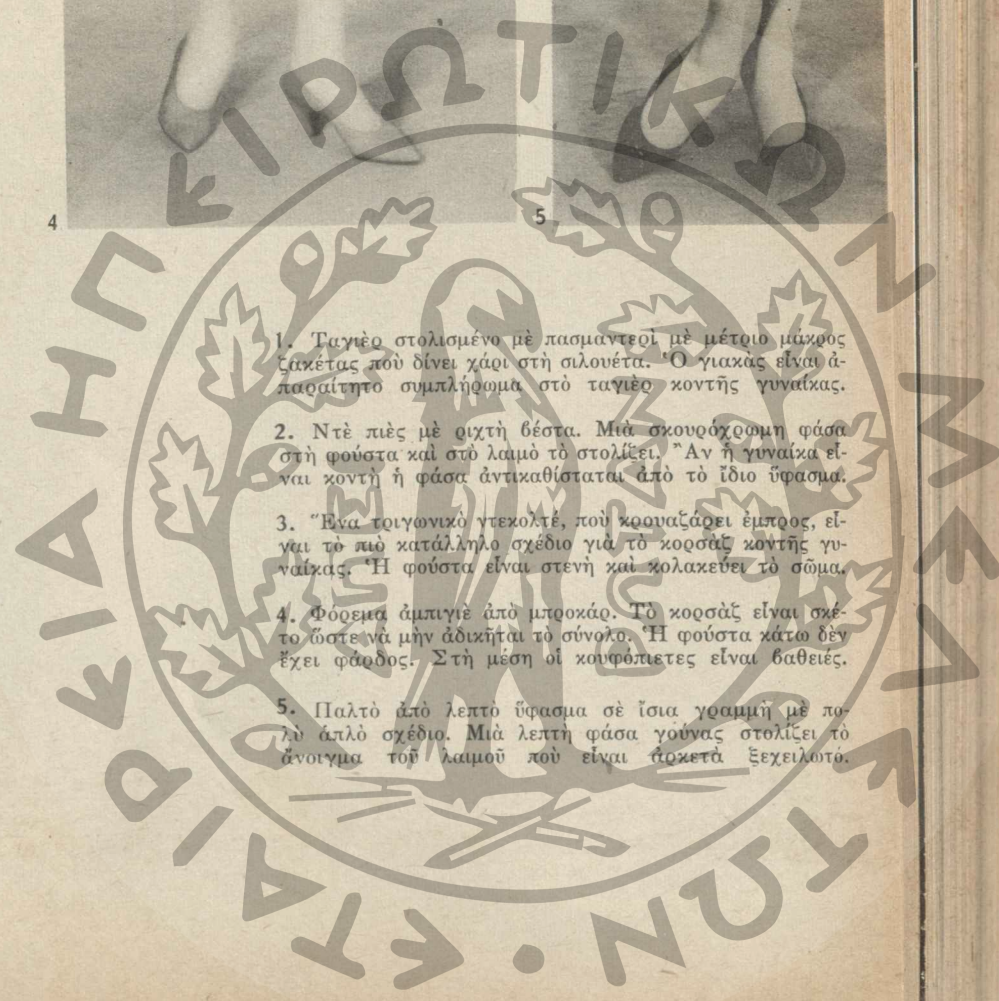
ΓΙΑ ΜΙΑ ΨΗΛΗ, ΑΛΛΑ
ΠΟΛΥ ΛΕΠΤΗ ΣΙΛΟΥΕΤΑ ΤΑΙΡΙΑΖΕΙ:

...ΔΕΝ
ΕΙΜΑΣΤΕ
ΟΛΕΣ
ΜΑΝΕΚΕΝ...

Η ΚΟΝΤΗ ΚΑΙ
ΛΕΠΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ
ΘΑ ΠΡΟΤΙΜΗΣΗ...

1. Ταγέρο στολισμένο με μασμάντοι με μέτριο μακρός ζακέτας που δίνει χάρι στη σιλουέτα. Ο γιακάς είναι απαραίτητο συμπλήρωμα στο ταγέρο κοντής γυναίκας.
2. Ντέ πιές με ριχτή θέστα. Μία σκουρόχρωμη φάσα στη φούστα και στο λαιμό το στολίζει. Αν η γυναίκα είναι κοντή ή φάσα αντικαθίσταται από το ίδιο ύφασμα.
3. Ένα τοιγωνικό γτεκολτέ, που κρανάζαρει εμπρός, είναι το πιο κατάλληλο σχέδιο για το κορσάκι κοντής γυναίκας. Η φούστα είναι στενή και χολακεύει το σώμα.
4. Φόρεμα άμπιγιέ από μπροκάρο. Το κορσάκι είναι σχετικό ώστε να μην αδικείται το σύνολο. Η φούστα κάτω δεν έχει φάδος. Στη μέση οι κουφόπιετες είναι βαθιές.
5. Παλτό από λεπτό ύφασμα σε ίσια γραμμή με πολύ απλό σχέδιο. Μία λεπτή φάσα γούνας στολίζει το άνοιγμα του λαιμού που είναι αρκετά ξεχειλωτό.

2
ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΑ
MANEKEN
ΛΑΝΣΑΡΟΥΝ...

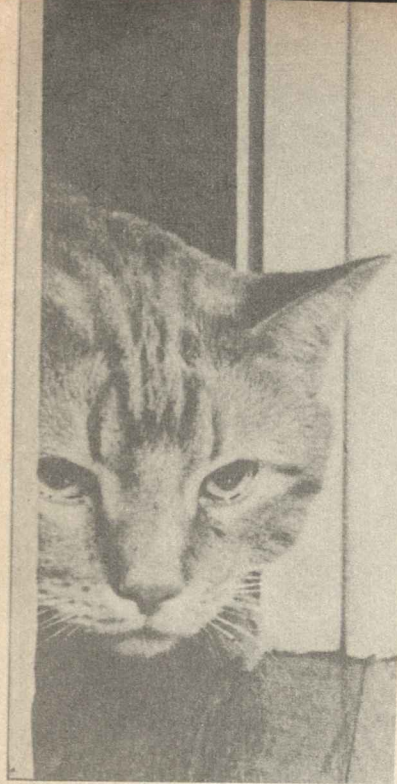

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΣΥΝΟΛΑ

1. 'Από καρό μάλλινο τὸ ὁμοιοφύλο αὐτὸ φόρεμα σὲ σεμνὴν φοριέται ἀπὸ κοριτσάκια ὁποιασδήποτε ἡλικίας, καὶ σὲ ὅλες τὴς ὥρες τῆς ἡμέρας γιὰτὶ εἶναι πρακτικόν.
2. 'Ενας ἰδιότυπος καὶ διαφορετικὸς χρώματος νομίτης χαρακτηρίζει τὸ φορεματάκι αὐτὸ μὲ τὴς πιετούλες. Εἶναι κατὰλληλον γιὰ κοριτσάκι τεσσάρων — πέντε ἐτῶν.

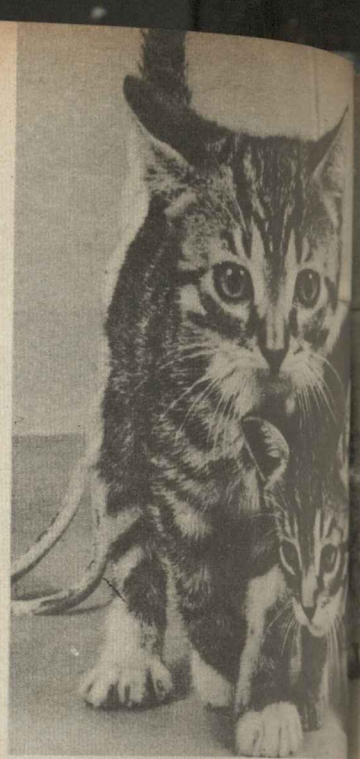

3. 'Αμμιγιέ φορεματάκι μὲ ἀνάγλυφα λουὰ. Τὸ κορσὺς κατεβαίνει στὸ στήθος, δύο μικρὰ φιογκάκια στολίζουν τὸ σύνολο ἀπὸ ἀλάτι καὶ δημιουργοῦν ὥραια παιδικὴ ἐμφάνιση.
4. Μοντέρνο φορεματάκι πῦλ - καρό μὲ χαμηλὴ τάγια. Στολίζεται μὲ κουμπιὰ, μὲ λευκὸ γιὰκά καὶ μανσέτες. Γίνεται ἀπὸ μάλλινο ὑφασμα ἢ ἀκόμη καὶ ἀπὸ τσελδόλ.
5. Τροῦὰ - πιές γιὰ κάθε ὥρα. Φούστα καὶ ζακετάκι ἀπὸ μάλλινο καρό. Μπλουζὰ μονόχρωμη μὲ δέσιμο στὸ λαιμό. Εἶναι ἓνα σύνολο κατὰλληλον γιὰ κοριτσάκι δώδεκα ἐτῶν.

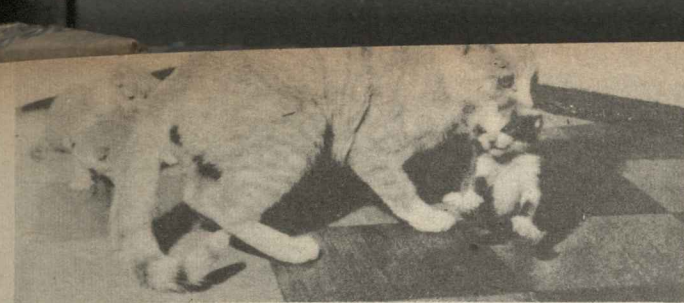

Η ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΓΑΤΩΝ

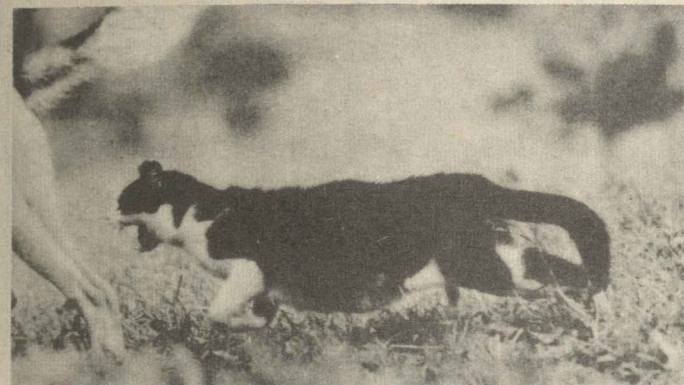
Παράξενες, αλλά αυθεντικές ιστορίες, που φανερώνουν τόν περίεργο ψυχικό κόσμο τών ζώων

Ένα γατάκι ήταν αφόσιωμένο σ' ένα παλιό σπίτι

Η μητέρα τὰ καθάρισε με τή γλώσσα της καί τὰ περιποιήθηκε πολύ.

Τὰ δύο ζώα, σκύλα καί γάτα, έτρεχαν νά χωθοῦν μέσα στόν κήπο.

Ο μαύρος γάτος με τὰ πράσινα μάτια ήταν αφόσιωμένος στήν κυρία του.

Η νοημοσύνη τοῦ γάτου σέ σύγκρισι με τοῦ σκύλου ἔχει διαφορετική μορφή καί εἶναι στενά συνδεδεμένη με τή σωματική του διάπλασι, τίς συνθήκες διατροφῆς καί τὸ περιβάλλον.

Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ οἱ πνευματικὲς του ἱκανότητες ἔχουν πολλὴ περιορισμένο πεδίο δράσεως. Ὁ γάτος δὲν μᾶς συνοδεύει στὸ κινῆσι, δὲν εἶναι φύλακας, δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς παράσχει βοήθεια. Ἡ νοημοσύνη του, παρ' ὅλο πὺ περιορίζεται στὶς ἀνάγκες του κρύβει μᾶλλον ἐσωτερικὸ πλοῦτο, ἐνῶ τοῦ σκύλου εἶναι περισσότερο ἐξωτερικὴ καί ἐνεργητικὴ. Ζώντας μέσα στὴ μοναξιά, κλεισμένος πάντα στὸν ἑαυτὸ του, φαίνεται νὰ εὐχαριστεῖται με τοὺς δικούς του ρεμβασμούς καί ἂν οἱ κόρες τῶν ματιῶν του φωσφορίζουν δὲν εἶναι τόσο κενὲς ὅσο θέλουν νὰ πιστεύουν μερικοί. Σ' αὐτὸ ὀφείλεται ἀσφαλῶς ἡ δυσκολία νὰ διεισδύσουμε στὴν ψυχολογία του.

Μὰ προσπαθώντας νὰ ἐξηγήσουμε τίς πράξεις του με τὸν κίνδυνο, ἴσως, νὰ τίς προσδώσουμε ἢ μᾶλλον νὰ τοὺς δώσουμε χαρακτηρισμοὺς καθαρὰ ἀνθρώπινους, ἀνακαλύπτουμε σ' αὐτὸν αὐθρημτισμό, συγκινήσεις, αἰσθημάτων ὅμοια με τὰ δικά μας: χαρὰ, λύπη, φόβο, θυμὸ, ζήλεια, κακία, ἐκδίκηση, περιφάνεια, πνεῦμα ἀμιλλας, σκληρότητα, περιέργεια, μητρικὴ ἀγάπη καί ἄλλα.

Ἡ διάνοιά του εἶναι πλούσια σὲ εἰκόνες, ἀναμνήσεις, προβλέψεις, συνδυασμούς, περίπλοκες δημιουργίες καί συλλογισμούς.

Ξέρουμε ὅτι ὁ γάτος εἶναι ἕνα ἄτομο, ἕνα πρόσωπο, με δικὸ του ταμπλερί, ὅτι ἔχει ἕνα «ἐγώ».

ΔΥΟ ΜΗΤΕΡΕΣ

Μιά μητέρα πέντε κοριτσιῶν, εἶχε μαζέψει μιά γάτα ἀδέσποτη. Μὰ, παρ' ὅλη τὴν καλωσύνη πὺ τῆς ἔδειχνε, ἡ γάτα τῆς φερόταν πάντοτε μ' ἐχθρότητα, δηλαδή μ' ἕναν ἀδικαιολόγητο ἐκνευρισμὸ. Τὸ πολὺ - πολὺ δεχόταν τὴν τροφή πὺ τῆς πρόσφερε σὰν κάτι πὺ νὰ τῆς τὸ χρωστοῦσε, χωρὶς αὐτὸ νὰ τὴν κἀν νὰ αἰσθάνεται εὐγνωμοσύνη.

Πρέπει νὰ πιστέψουμε ὅτι, ὅπως στοὺς ἄνθρωπους, ἡ συμπάθεια καί ἡ ἀντιπάθεια στοὺς γάτους, συνδέεται με πολλὴ σκοτεινὴ αἰτία πὺ μᾶς διαφεύγουν συχνά.

Ἀλλὰ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἡ γάτα ἔδειχνε στὰ κορίτσια τοῦ σπιτοῦ μεγάλη ὑπακοή καί τρυφερότητα. Ἡ ἀρσένισή τῆς ἔφτανε σὲ τέτοιο σημεῖο ὅστε ἂν κάποιος ἀπὸ τὰ κορίτσια ἀπουσίαζε, ἡ γάτα φαινόταν καθαρὰ πὺς ἦταν λυπημένη γι' αὐτὸ.

Αὐτὴ ἡ τόσο χτυπητὴ διαφορά πὺ εἶχε ἡ συμπεριφορά τῆς γάτας ἀπέναντι στὰ μέλη τῆς οἰκογενείας, πὺ ὥστόσο τὴ χάριδευαν ὅλα ἐξ ἴσου, ἄλλαζε ἀπότομα τὴ νύχτα πὺ ἔφερε στὴ ζωὴ τὰ πρῶτα μικρά τῆς.

Καθὼς ὁ τοκετὸς ἦταν δύσκολος τῆς προκαλοῦσε πόνους. Ἡ γάτα ἔφτανε ὡς τὸ θωμάτιο τῆς κυρίας ὅπου ἐκείνη κοιμόταν βαθεῖα καί τὴν ἔμπνησε ἀπότομα, νιαουρίζοντας καί τραβώντας με τὰ νύχια τῆς τίς κοῦδερπες.

Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία: ἡ γάτα ζητούσε βοήθεια καί ὄχι ἀπὸ μιά κόρη τῆς, πὺ ἔφερε πολλὴ καλὰ πὺ ἦταν τὰ θωμάτια τῆς ἀπὸ μιά κόρη τῆς.

Τὸ ζῶο ὑπέφερε καί ἡ κυρία ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ τὸ ἀνακουφίσῃ. Τὰ γατάκια ἤρθαν ἕνα - ἕνα στὸν κόσμο καί ὁ τοκετὸς ἔληξε ὁμαλὰ. Ἡ μητέρα τὰ καθάρισε με τὴ γλώσσα τῆς καί τὰ περιποιήθηκε με τὸ παραπάνω. Μὰ ἔλασας γρήγορα ἐκείνη πὺ τὴ βοήθησε. Κάτι περισσότερο, ἐξακολούθησε νὰ τῆς δείχνῃ, ὅπως καί στὸ παρελθόν, ὅτι ἤθελε νὰ τὴν κρατήσῃ σὲ ἀπόστασι.

Ὡστόσο, ὅταν ἔρχοταν ἡ ὥρα νὰ γεννησῇ, στὴ μητέρα πήγαινε καί ζητοῦσε νὰ τὴ βοηθήσῃ καί ὄχι σὲ μιά ἀπὸ τίς κόρες τῆς. Καί καθὼς αὐτὴ ἡ ἱστορία γινόταν πάντα τὴ νύχτα, ἡ γάτα ἔρχοταν κάθε φορὰ στὸ θωμάτιο ἐκείνης γιὰ τὴν ὁποία δὲν εἶχε συνήθως παρὰ νύχτα καί νιαουρίζατα θυμῷ. Τί ἦταν ἐκεῖνο πὺ τὴν ἔκανε νὰ καταφεύγῃ σ' ἐκείνην πὺ ἔδειχνε ν' ἀγαπᾷ λιγώτερο; Γιατὶ δὲν πήγαινε σὲ μιά κόρη τῆς;

Γιατὶ νὰ μὴν παραδεχτοῦμε πὺς ἂν ἡ γάτα — μάλιστα τὴν ἔπιαναν οἱ πόνοι — ἀναζητοῦσε ἀπὸ ἐνστικτο τὴ φίλῃ μου καί ὄχι τίς κόρες τῆς, ἦταν γιὰ τὴν καὶ αὐτὴ «μητέρα», γιὰτὶ μόνον αὐτὴ τὴν καταλάβαινε;

ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ ΤΑ ΖΩΑ

Τόσο εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὑπάρχει πραγματικὰ ἀνάμεσα στὰ ζώα καὶ ἄνθρωπο γένους, εἴτε ἄνθρωποι εἶναι αὐτὰ, εἴτε ζῶα, ἕνα πνεῦμα ἀλληγορίας πὺ μὲς συναδελφωσύνης, πὺ τὰ προσεγγίζει καί τὰ συνδένει. Οἱ ὅμοιες ἀνάγκες τοὺς εἶναι κοινοί καί τὰ μικρὰ πλάσματα πὺ γεννῶν μερὶς πόνους εἶναι γνωστοί μόνον σ' αὐτὰ τὰ θηλυκὰ πλάσματα.

Δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ ἐξηγήσουμε διαφορετικὰ τίς ἐνέργειες αὐτῶν τῶν γατάς με τὴν τὸσην ὀδυρμένη.

ΘΥΣΙΑ ΓΙΑ ἕΝΑΝ ΑΝΑΠΗΡΟ

Σὲ κάποιον ἄλλο σπῆτι ὑπῆρχε μιά ὁμορφὴ γάτα αἰγυπτιακῆς φυλῆς, με μιντερά αὐτιά, μ' εὐγενικὸ προφίλ, με τέλεια σωματικὴ διάπλασι, με τὰ ἀγάλλματα πὺ οἱ παρὰ ἔφτιαχναν γιὰ τὸ θεὸ - γάτο της. Τὴν τῆς ἦταν πυρόξανθο, ζωνηρὸ με ἑλαφρὲς λευκὰς ραβδώσεις, πὺ μάλιστα ἦταν κάτω ἀπὸ τίς μεταξένιες τρίχες. Γι' αὐτὸ τὴν εἶχανε ὀνομάσει Γεννοῦσε κανονικὰ με τίς ἐποχὲς καί τὰ μικρὰ τῆς πὺ τῆς ἔπιαναν, ἐπεριζήτητα ἀπὸ τοὺς γατόφιλους, πὺ φρόντιζαν νὰ τὰ ἐξαρτῶν πρὸ τοῦ γέννησθαι.

Μετὰ ἀπὸ μιά ἀπ' αὐτὲς τίς γέννες τῆς, διαπιστώθηκε ὅτι ἕνα τῶν τῆς ἦταν τυφλὸ. Ἡ γάτα ἔδειχνε ὅτι ἡ τὸ ἀγνοοῦσε, ἡ δὲν ἔβλεπε καὶ παραδεχτῆ, μὴ καταλαβαίνοντας ἀσφαλῶς, αὐτὴ τὴν ἀνομιλίαν τῆς παρ' ὅλο πὺ ὑποπευόταν ἀόριστα ὅτι κάτι τὸ ἀσυνήθιστο συνέβαινε. Τὰ λα τῆς γατάκια, πὺ εἶχαν ἥδη ἀνοίξει τὰ μάτια τους, κολύναν, φέρον κώνωναν, νιαουρίζαν, ἐνῶ τὸ ἀνάπηρο, ψηλαφοῦσε ζητώντας ἀπὸ τὸν μητρικὸ στήθος.

Ἀνήσυχη, στὸ μεταξὺ, ἡ Ξανθὴ, στὴν ἀρχὴ δὲν τὸ ἔβλεπε ἀπὸ τὸν τῆς ἄργότερα, τὸ ἐγκατέλειπε καί γύριζε ἀπότομα με μεγάλη πρῆτα στὸν κῆπο ἢ ἀπὸ τῆ σοφίτα, σὰν νὰ τὴν ἔσπρωχνε κάτι μέσα τῆς. Τὰ μάτια της χωρὶς νὰ «κουράζεται» καί ὅσοτα τὸ ἐγκατέλειπε πάλι. Ἡ γάτα γένεια πὺ τὸ ἔτρεφε ἀναγκάστηκε ν' ἀναλᾶξῃ τὴ διατροφή τοῦ μικροῦ φλοῦ καί θὰ ἦταν ἴσως πὺ «ἀνθρώπινο» νὰ τὸ ἔπιαναν μάλιστα γεννητῶν μποροῦσαν νὰ ξέρουν τίς θὰ ἔμενε τυφλὸ. Μὰ ἡ μητέρα τῆς ἀρκετοῦ ἦθ ἔβλεπε νὰ τὸ κάνουν αὐτὸ ποτὶ.

Ἄν ἡ γάτα, ὅσο μεγάλωναν τὰ γατάκια τῆς, παραμελοῦσε ὅσο περισσότερο τὸ ἀνάπηρο, ἀφίνοντας στὴ φύσι τὴ φροντίδα του, δὲν αὐτὴ ἴδιο καί με τὰ μικρὰ τῆς πὺ ἡ συμπεριφορά τους ἀπέναντι τὸν ἀδελφάκι τους ἀποκαλύφθηκε ὅμοια με αὐτὸ πὺ ἡ συνείδησι τὸν ἔβλεπε ὅτι ἀπαιτοῦσε ἀπὸ αὐτοῦς, σὲ παρόμοια περίπτωσι. Ἀρκετὰ νὰ παύσαν συχνὰ μαζὶ του κανονίζαν τὴν ὥρα τοῦ θηνοῦ νὰ τὸ ἔδωσαν στὴν μητέρα, δειχναν νὰ θέλουν νὰ τὸ μάθουν νὰ διευθύνῃ μόνο του τὸν ἑαυτὸ του. Μὰ γιὰ λόγια, προσπαθοῦσαν ν' ἀντικαταστήσουν κοντὰ στὸ τυφλὸ ἀδελφάκι τὴν ἀστοργὴν τῆς μητέρας του...

Καί κάτι περισσότερο: μάλιστα τὰ γατάκια ἔφθαναν σὲ ἡλικία πὺ τὸν φροντὰ μόνον τους, ἔβλεπαν τὸ ἀπόκληρο νὰ φθάνῃ ἐως τὴ γαστρίαν τῶν γητὸ τοῦς, σπινρίζοντας τὸ σχεδόν, ἀκονίζοντας τίς ἄλλες αἰσθησεις τῶν γητὸ ν' ἀντικαταστήσουν τὴν ὄρασι καί νὰ γίνῃ αὐτάρκτη. Ὅταν ἡ τροφή καί πὺ μποροῦσε νὰ μεταφερθῇ, ψίχα π.χ., ἔσερναν ὡς τὸ μέρος τῶν κοιμημάτων.

Μιά ἀδελφὴ του εἶχε ἰδιαίτερα ἀρσένιστὸ στὸ τυφλὸ, φροντίζοντας ὅσο κοπα νὰ τοῦ κἀν τὴ ζωὴ εὐκολώτερη, τόσο πὺ, ὅταν ἤρθε ἡ στιγμή τῆς ραστοῦν τὰ γατάκια, ἡ οἰκογένεια κράτησε τὰ δύο αὐτὰ ζῶα, πὺ ἦταν χῶριστα.

Ἡ «νοσοκόμα», ὅπως τὴ λέγανε, ἔμενε «γεροντοκόρη» μέχρι τὸ τὸ τῆς, παρ' ὅλο πὺ οἱ γαμπροὶ τῆς γειτονίζαν δὲν ἔπαιναν νὰ τὴν ἐκλόνουν αἰσθημάτων φλογεροῦ θαυμασμοῦ.

Μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι ἔμενε ἀνύπαντρη γιὰτὶ τὸ θέλησε καί ἡ ἀφροσύνη τῆς στὸ τυφλὸ φαινόταν σὰν μιά ἐνσυνείδητη θυσία.

Ὅσο γιὰ τὴν Ξανθὴ, ἐγκατέλειπε μιά μέρα τὸ σπῆτι, πὺ εἶχε ἔσερν φῆ, γιὰ νὰ διαλέξῃ μιά κατοικία, μιάν ἀγροικία σ' ἕνα κοντινὸ χωριό.

Ὅσο οἶγουρα τὰ ποντίκια ἦταν πὺς ἄφθονα. Φαίνεται πὺς τὸ πρωτόγονο ἐνστικτο τῆς σὰν ζῶο κυνηγητικὸ δὲν εἶχε ἐκλείψει παρ' ὅλη τὴν ἐξημέρωσιν τῆς. Δημιούργησε λοιπὸν νέα ἐνδιαφέροντα στὴ ζωὴ τῆς.

ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΙΑΣ ἈΛΛΗΣ

Ἡ σκύλα μας Μόνα, ἕνα γερμανικὸ τσπανόσκυλο, ζοῦσε ἐλεύθερα μέσα στὸ πάρκο, πὺ τὸ εἶχαμε ἐγκαταλείψει στὴν ἄφθονη καί ἄγρια βλάστησι τοῦ. Τὸ ζῶο εἶχε σκάψει ἐκεῖ μιά φωλιά, ὅπου ἔκρυβε τὴν τροφὴν του. Παρ' ὅλο, πὺ εἶχε ξαναγίνει σωστὴ λέαινα, παρέμεινε ὥστόσο καλὸς φύλακας, καί ἔκανε καμμιὰ φορὰ ἐμφανίσεις ξαφνικῆς μέσα στὸ σπῆτι, με τρίχωμα ὅλο καί πὺ ὑπόξανθο καί μάτια γυαλιστερά.

Ἀνάμεσα στὶς ἀμέτρητες γάτες πὺ ἀνέτρεφε ἡ μητέρα μου, μυστηριώδης στρατὸς πὺ γύριζε καί αὐτὸς μέσα στὸ πάρκο καί πλήθαινε ὅλο καί περισσότερο, ὑπῆρχε μιά γάτα στείρα, ζῶο δυνατό καί μαχητικὸ, πὺ τὰ ἄλλα τὸ φρόνταν. Ἀπὸ τὴν παιδικὴ τῆς ἡλικία αἰσθανόταν φιλικὰ αἰσθημάτων πρὸς τὴ σκύλα καί ἡ σκύλα τῆς τ' ἀνταπέδιδε, ἐπιτρέποντάς τῆς ἀκόμη καί νὰ μπαίνῃ στὴ φωλιά τῆς.

Βλέπαμε καί τίς δύο νὰ τρυπώνουν καί νὰ ἐξαφανίζονται στὰ βάθη τοῦ πάρκου καί ἀπὸ τὰ ξεχωριστὰ γαυρίσματα τῆς Μόνας, καταλαβαίναμε ὅτι κυνηγοῦσαν μαζὶ κοινελάκια καί φασιανούς.

Ἀπὸ τὰ ὑπολείμματα τῶν θηραμάτων, πὺ βρίσκαμε, εἴμαστε βέβαιοι γιὰ τὸν παράξενο αὐτὸ συντελερισμὸ κυνηγητικῶν ζώων.

Ὁ γέρο - κηπουρὸς μάλιστα βεβαίωνε ὅτι ἡ Μόνα ἀνεκάλυπτε τὸ θήραμα.

Ἡ γάτα, με τὰ τρομερὰ πηδημάτα τῆς, τὸ κυνηγοῦσε καί τὸ ἔριχνε κάτω, ὅσοι ἡ σκύλα, πὺ περιέμενε κρυμμένη μέσα στὰ χιόνια, νὰ μπορέσῃ νὰ πηδήσῃ ἐπάνω του καί νὰ τὸ πνίξῃ.

Ἡ συντροφικότητα αὐτὴ δὲν σταματοῦσε ἐκεῖ. Γι' αὐτὸ εἴμαστε βέβαιοι. Ἄν καί ἡ φωλιά τῆς σκύλας δὲν μᾶς ἦταν προσετῇ, γιὰτὶ ἦταν κρυμμένη μέσα στὰ βράχια, μπορούσαμε ὥστόσο νὰ πλησιάσουμε ἐκεῖ καί τὰ παιχνίδια μας μᾶς ἔφεραν συχνὰ μέχρι τὸ μέρος αὐτὸ, χωρὶς ἡ φασαρία πὺ κάναμε νὰ φρεῖται ἀπὸ τὸ ζῶο.

Βρίσκαμε μιά μέρα ἐκεῖ τὴ γάτα στὴν εἰσοδο τῆς φωλιάς, ἀνάμεσα σὲ ἑρπὰ φύλλα, τριγυρισμένη ἀπὸ τέσσερα σκυλάκια πὺ ἔπαιζαν μαζὶ τῆς θαυμάσια καί αὐτὰ καί τὴν ὀρά τῆς.

Ἐκείνη ἔμενε ἐκπληρωμένη, ἔχοντας τὴ μακάρια αὐτὴ στάσι πὺ ἔχουν οἱ γάτες ὅταν λαγοκοιμούνται εὐχάριστημένες... Μείνανε κατὰπληκτοὶ ὅταν ἀφῆκαν τὸ ἕνα σκυλάκι νὰ εἶναι κολλημένο στὴν κοιλία τῆς γάτας νὰ ὤρμηγῃ με τὰ ποδαράκια του τοὺς μαστοὺς τῆς καί νὰ θηλάξῃ. Μὴ μπορώντας νὰ φέρῃ δικὰ τῆς παιδιὰ στὴ ζωὴ, ἱκανοποιοῦσε τὸ μητρικὸ τῆς ἐνστικτο ἐξαλείνοντας τὴν ὄρεξι τῶν μικρῶν σκυλιῶν πὺ ἡ μητέρα τους, τῆς ἐμπιστεύονταν κατὰ τὴν ἀπουσία τῆς.

Ἐτοί, μάθαμε ὅτι γάτα καί σκύλα, δὲν πήγαιναν μόνο στὸ κινῆσι μαζὶ, ἀλλὰ μοιράζονταν καί ὁρισμένα καθήκοντα στὴν καθημερινὴ τους ζωὴ, πράγμα πὺ μᾶς ἐνέπνευσε θαυμασμὸ καί σεβασμὸ συγχρόνως.

Οἱ στενοὶ αὐτοὶ δεσμοὶ μεταξὺ τῶν δύο ζώων μᾶς ἀποκαλύφθηκαν κατὰ τρόπο πὺ ἔντονο ἀκόμη, ὑπὸ δραματικῆς καταστάσεως. Πράγματι, μερικὲς μέρες ἀργότερα, ἔπιασε φωτιά τὸ μέρος πὺ ἦταν κοντὰ στὸν κοιτῶνα καί στὴ φωλιά τῆς σκύλας. Φαινόταν ἀδύνατο νὰ φθάσουμε ὡς τὴ φωλιά τῆς Μόνας καί νὰ σώσουμε τὰ σκυλάκια, γιὰτὶ ὁ δυνατὸς ἀέρας πὺ φυσοῦσε ἄπλωσε τὴ φωτιά μέχρι τὰ δένδρα, πὺ ἦταν μέσα στὸ πάρκο. Ἐπὶ πλέον διακρίναμε τὴ σκύλα κοντὰ σὲ μιά λίμνη, πὺ ἦταν ἀρκετὰ μακριὰ ἀπὸ τὸ κτήμα.

Τὸ σπῆτι προστατευμένο ἀπὸ μιά παρθεῖα ζωνὴ γυμνοῦ ἑδάφους δὲν διέτρεχε κανένα κίνδυνο. Ὡστόσο, οἱ δασοφύλακες τῆς περιφέρειας καταγίνονταν νὰ σφύρουν τὴν πυρκαϊά. Μέσα στὴ σύγχυση, ἔξαλασε τὴ σκύλα, τὰ σκυλάκια καί τὴ γάτα. Ὅχι ὅμως γιὰ πολλὴ, γιὰτὶ εἶδαμε ξαφνικὰ τὴ γάτα νὰ προβάλλῃ ἀπὸ τὴ θαμνώδη κορυφὴ τοῦ πάρκου, τρομαγμένη, κρατώντας ἀπὸ τὸ ἔδαφος τοῦ λαμποῦ ἕνα ἀπὸ τὰ σκυλάκια τῆς Μόνας.

Τὸ ζῶο ἦταν ἐξαντλημένο. Γιατὶ τὸ σκυλάκι εἶχε μεγαλώσει καί ἡ γάτα

εἶχε κάνει ἕνα μεγάλο γύρο ἀνάμεσα στοὺς θάμνους γιὰ ν' ἀποφύγῃ τίς φλόγες καί τὸ κινούμενο τεῖχος τοῦ καπνοῦ.

Μόλις ἀκούμπησε τὸ σκυλάκι στὰ πόδια μας — καί τὸ ἔκανε με ἀτέλειωτες προφυλάξεις — ἔφυγε πηδώντας καί χάθηκε μέσα στοὺς θάμνους. Προσπαθήσαμε νὰ τὴν ἀκολουθήσουμε, μὰ τὴ χάσαμε γρήγορα ἀπὸ τὰ μάτια μας μέσα στὸν πυκνὸ καπνὸ, πὺ ὁ ἀνεμὸς δὲν ἔκανε νὰ παρασύρῃ. Ἡ γάτα δὲν ἄργησε ἄλλωστε νὰ ξαναφανῇ, κρατώντας ἀνάμεσα στὰ δόντια τῆς ἕνα ἄλλο σκυλάκι. Ἐκανε ἔτσι τέσσερες φορές αὐτὸ τὸ ταξίδι. Χωρὶς ἀμφιβολία εἶχε φροντίσει ἀμέσως ν' ἀπομακρύνῃ τὰ σκυλάκια ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνη ζώνη καί τὰ εἶχε βάσει σὲ μέρος ἀσφαλὲς ἀπ' ὅπου πήγαινε ὅσοτα καί τὰ ἔφερνε ἕνα - ἕνα. Πὺς τὰ εἶχε καταφέρει; Δὲν τὸ μάθαμε ποτὶ, μὰ βρήκαμε ἀργότερα τὴν εἰσοδο τῆς φωλιάς τῆς Μόνας τελειῶς ἀδοστοποιημένη καί ἀπανθρωπωμένα τὰ πάντα πὺ ἦταν ἐκεῖ κοντὰ.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ ΉΤΑΝ ΠΕΡΙΤΤΟΣ

Ἡ ἀγάπη πὺ νοιθῶν οἱ γάτοι γιὰ τοὺς κυρίους τους, παίρνει καμμιὰ φορὰ μιά μορφὴ τυραννικὴ πὺ συγγενεῖ, στὶς ἐκδηλώσεις τῆς, με αὐτὸ πὺ ὀνομάζουμε ζήλεια. Βέβαια, τοὺς πειράζει νὰ βλέπουν νὰ περιποιούμεστε ξένους γάτους, πὺ μπαίνουν στὸ σπῆτι μας, ἀλλὰ ἐκδηλώνουν τὰ ἴδια αἰσθημάτων καί ἀπέναντι σὲ πρόσωπα φιλικὰ ἢ ἀγαπημένα μας.

Ἡ ἱστορία πὺ ἀκολουθεῖ, περιγράφει τὴ ζήλεια ἐνὸς μαύρου γάτου με περίφημα πράσινα μάτια. Ἀνῆκε σὲ μιά νέα γυναικα πὺ τὸν εἶχε πρὶν νὰ παντρευτῇ. Μετὰ τὸ γάμο τῆς, ἡ μητέρα τῆς παρεχώρησε στὸ νεαρὸ ζευγάρι τὸ διαμέρισμά της μαζὶ με τὸ γάτο.

Μόλις οἱ νεόνυμφοι ἐγκαταστάθηκαν ἐκεῖ, ὁ γάτος μῆκε ἀνάμεσα τους με τρόπο τόσο ἐπίμονο πὺν δημιούργησε μιά κατὰστασι κάπως δυσάρεστη. Ἀπὸ τίς πρῶτες ἡμέρες αὐτῆς τῆς συντακτικῆς, ὁ γάτος ἔδειξε τὴν περιφρόνησιν τοῦ στὸν ξένο — στὸν παρείσακτο — πὺ βρέθηκε ἀνακατεμένος τόσο ξαφνικὰ στὶς συνήθειες του.

Κι' ὅμως ἡ κυρία του ἐπιθυμοῦσε πάρα πολλὴ ν' ἀποσπαστῇ τὸ ζῶο καί στὸν ἄνδρα τῆς, καί λυπόταν πὺ τὸ ἔβλεπε τόσο ἐχθρικά διατεθειμένο ἀπέναντι του. Παρ' ὅλο, πὺ μεταχειριζόταν διάφορους τρόπους γιὰ νὰ τοὺς συμψιλιώσῃ, δὲν γινόταν τίποτε. Ὁ γάτος γινόταν κάθε μέρα καί πὺς ἄγριος.

Ὁ σύζυγος, στὴν ἀρχὴ, δὲν εἶδε ἰδιαίτερη σημασία σ' αὐτὴν τὴν ἀποκλειστικὴ ἀγάπη, με τὴν ὁποία ὁ γάτος περιέβαλλε τὴ γυναίκα του καί δὲν ἔδωκε τίς ἀναμνήσεις τοῦ σπῆτι αἰσθηματικὴ του ζωὴ παρὰ σὰν παιχνίδια.

Ὡστόσο, αἰγά - αἰγά, ἡ ἀγάπη πὺ ἡ νέα γυναίκα ἤξερε νὰ δείχνῃ στὸ γάτο, σὲ ὅλες τίς στιγμὲς τῆς ἡμέρας, ἡ ἀδυσφορία τῆς νὰ ἐλπεῖν τὸ ζῶο ν' ἀναμνησθεῖ στὴν ἰδιωτικὴ τους ζωὴ, χωρὶς νὰ τὸ βρῇ καθόλου ἐνοχλητικὸ, ἄρχισε νὰ τὸν ψεῖραζῃ σὲ βαθμὸ πὺ νὰ προκαλῇ θυμὸς μέσα του τοὺς ὁποίους βέβαια συγκρατοῦσε ἀπὸ τὸ φόβο μὴ γίνῃ γελοῖος ἂν τοὺς ἔβλεπὲ δῆλωση, ἀλλὰ καί γιὰτὶ δὲν ἤθελε νὰ ἐπικρατῇ τὴν ἐχθυσία του.

Ὅσο γιὰ τὸ γάτο, δὲν ἄγνοοῦσε, με τὴ διαίσθησι πὺ χαρακτηρίζετὶ τὸ γένος του, αὐτὸ πὺ γινόταν ἀνάμεσα στοὺς δύο σύζυγους. Τὸ μίσος του γιὰ καὶ τὸν, πὺ ὅταν ἔπαιρνε τὴ θέσι πὺ κατεῖχε στὴν καρδιά τῆς κυρίας του, διπλασιαζόταν μέρα με τὴν ἡμέρα. Ὡστόσο, τὸ ζῶο ἐνοιθε ὅτι σ' αὐτὴ τὴν ἀδύρνη μάχη θὰ ἔδωκε νικητῆς. Ἦξερε καλὰ ὅτι δὲν μπορούσε ν' ἀγωνισθῇ ἐναντὶν τοῦ ἀνθρώπου. Δὲν ἄγνοοῦσε ἐπίσης ὅτι ἡ κυρία του στενοχωροῦσε περισσότερο γιὰ τοὺς ἐκνευρισμούς του καί τὴν ἀλλοτῇ τοῦ χαρακτῆρα του. Ἦταν βέβαιος ἀκόμη ὅτι ἐκείνη πὺ ἦταν τὸ πᾶν γι' αὐτὸν τοῦ εἶνε δικτὸ μέσα τῆς.

Μιά μέρα, ὅμως, βρήκε τὸν «ἀντίπλο» του μόνο, ἀκριβῶς ἐκπληρωμένο σ' αὐτὸν τὸν καναπέ ὅπου αὐτὸς ἀκόνιζε τὸ θυμὸ του. Καθὼς τὸν εἶδε νὰ κοιμάται δὲν κρατήθηκε. Μ' ἕνα φοβερὸ χτύπημα τοῦ ποδιοῦ του ἔσπρωξε τὸ μαγουλο τοῦ ἀντιπλοῦ του, ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, ὅσοτα πῆρσε ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο στὸν κῆπο καί ἐξαφανίστηκε στοὺς δρόμους τῆς γειτονίας.

Ἐλιαν Φίμπερ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ

Η ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΤΗΣ ΩΡΑΙΑΣ ΑΛΜΑ ΛΙΝΤΣΕΥ...

...Ύστερα ξέσπασε σε κλάματα κι' έκρυψε το πρόσωπό της στον ώμο...

Συνήθως οι άποστολές μου δεν είναι επικίνδυνες. Κατά κανόνα τα καθήκοντά μου περιορίζονται στην παρακολούθηση νεαρών κοριτσιών, που για διάφορους λόγους μπορούν να παραστρατήσουν. Τις περισσότερες φορές οι παραστρατημένες νέες, δεν είναι παρά θύματα του περιβάλλοντός τους, και χρέος της κοινωνίας είναι, να καταβάλλει κάθε προσπάθεια να τις προφυλάξει από τον κατήφορο και τη διαφθορά.

Η Άλμα Λίντσεϋ λόγου χάρι: Δεν είχε κλείσει ακόμη τα δεκαεπτά της χρόνια, με τη σωματική ανάπτυξη που είχε, θα μπορούσε να την πάρη κανείς για μία κοπέλλα εικοσιπέντε χρονών. Η Άλμα ήταν ψηλή, καστανή, μ' ένα χαριτωμένο προσώπακι και δυο ωραιώτατα μάτια. Κατοικούσε στο Μπρούκλιν, σ' έναν από τους φτωχότερους, δρόμους.

Ήταν όρφανή από πατέρα. Η μητέρα της ήταν μία γυναίκα του υποκόσμου, μουσικοκολλητή. Αν ακολουθούσε το παράδειγμα της «κυρίας» Κόννι Λίντσεϋ, η νεαρή Άλμα, θα είχε βγί από καιρό στο πεζοδρόμιο. Άλλα ή κοπέλλα φαινόταν να έχει ήθικό χαρακτήρα.

Εγώ, ιδιαίτερος, ενδιαφερόμουν γι' αυτήν, ελπίζοντας να τη δω μία μέρα να βγαίνει από κείνο το δωμεριό περιβάλλον. Τώρα κέρδιζε μερικά χρήματα, δουλεύοντας σ' ένα μωδιστράδικο.

Ένα Σάββατο απόγευμα, ύστερα από τη δουλειά μου, θέλησα να κάνω έναν περίπατο πέρα από το γεφύρι του Μπρούκλιν. Και μία και θρόνηκα κοντά στο σπίτι των Λίντσεϋ, αποφάσισα να πεταχτώ ως εκεί.

Με μεγάλη μου έκπληξη έμαθα, ότι η κυρία Λίντσεϋ είχε πεθάνει μόλις πριν από μερικές μέρες. Ήταν να το περιμένη κανείς αυτό, με τη ζωή που έκανε.

Τις πληροφορίες μου τις έδωσε η Μαίρη Κράφτ, που έμενε στο πλαϊνό διαμέρισμα. Τη ρώτησα αν ήξερε πού βρισκόταν η Άλμα.

Δεν την είδα πιά ύστερα από την κηδεία της μητέρας της, μου είπε.

Πού μπορεί να πήγε; επέμενα.

Μία νέα και ωραία κοπέλλα μπορεί να πάη όπου θέλει, μου απάντησε με κακεντρέχεια η Μαίρη Κράφτ.

Παρά' όλο που η Κόννι Λίντσεϋ δεν άξιζε

πολλά πράγματα, ήταν ωστόσο το μοναδικό πρόσωπο που είχε στον κόσμο η Άλμα, παρατηρήσα, και ο θάνατός της θα στοίχιζε πολύ στο δυστυχισμένο το κορίτσι.

Η Μαίρη Κράφτ γέλασε.

— Σας άρεσει ν' αστεϊεύεστε, είπε. Είμαι σύγουρη πως η Άλμα δεν έβλεπε την ώρα να την ξεφορτωθώ. Έκείνη ή παληγογναίκα την απομυζούσε σαν δδέλλα. Έχω την ιδέα ότι η Άλμα δεν ήθελε να έχει συναλλαγές με τους άνδρες, μόνο και μόνο γιατί η Κόννι θα της έπαινε όλα τα κέρδη. Άλλα τώρα που πέθανε η γοργά...

Ήμουν αηδιασμένη από τόσο κυνισμό, μα δπωςδήποτε αυτή ήταν η νοοτροπία του περιβάλλοντος στο οποίο ζούσε η Άλμα.

Δεν μπορείτε να με βοηθήσετε να βρω την Άλμα; είπα.

— Όχι. Πιστεύω ότι θ' άλλαξε συνοικία. Θά πήγε στο Μπρόνξ ή στο Μανχάταν, που δεν την γνωρίζει κανείς, και μπορεί να κάνει ό,τι θέλει χωρίς να ξέρη κανείς πού είναι.

— Αν ξαναφανή από δω μπορείτε να μου τηλεφωνήσετε; ρώτησα.

— Και τί έχω να κερδίσω; είπε η Μαίρη σηκώνοντας τους ώμους της.

— Πέντε δολάρια, είπα, και της έδωσα την κάρτα μου.

Η γυναίκα την κούταξε και σούφρωσε τα χείλη της.

— Είσαι της αστυνομίας; είπε. Δεν μ' αρέσει να έχω δυσκολίες με την αστυνομία.

Μα κατόπιν φάνηκε να μετάνιωσε, και πρόσθεσε:

— Καλά, θα τηλεφωνήσω.

Ήξερα πού ήταν το μωδιστράδικο που δούλευε η Άλμα, και πήγα να τη ζητήσω εκεί. Με δέχτηκε η ιδιοκτήτρια του καταστήματος, η κυρία Χόγουν. Τη ρώτησα για την Άλμα και μου είπε ότι εκείνη την ημέρα, δεν είχε πάει στη δουλειά της.

— Κι' όμως ξέρει ότι το Σάββατο το απόγευμα έχουμε να παραδώσουμε ένα σωρό φορέματα, παραπονέθηκε.

— Τότερα από το θάνατο της μητέρας της συνέχισε κανονικά τη δουλειά της; ρώτησα.

— Η μητέρα της πέθανε; Δεν το ήξερα!

— Ναί, είπα. Πριν από τέσσερις μέρες.

Δεν μου είπε τίποτα. Είναι ένας τόσο πολύ κλειστός, είπε η κυρία Χόγουν. Μας φάνηκε πως κάτι είχε τις τελευταίες μέρες, αλλά αλήθεια δεν φανταζόμουν ένα τέτοιο δυστύχημα. Ναί, έχομαι κανονικά. Σήμερα είναι η μόνη μέρα που απουσιάζει από τη δουλειά.

Κούταξε έξω από το παράθυρο.

— Μα όχι. Νάτην πού έχουμε! είπε η κυρία Χόγουν. Προχώρησε προς την πόρτα και άνοιξε.

— Γιατί έτσι αργοπορημένη σήμερα; Μήπως δουλεύει πού έχουμε! είπε άμεσως.

Η Άλμα δεν φάνηκε να προσέχει τίποτα της.

Με κούταξε φανερά ένοχλημένη.

— Θέλω να σου μιλήσω, Άλμα, της είπα.

— Έχω καθυστερήσει, μου απάντησε, κι' αν να παραδώσω πολλά φορέματα.

— Είναι ζήτημα πέντε λεπτών.

— Αναγκάστηκε να υποταχθί απρόθυμα.

— Έλάτε στο δοκιμαστήριο, είπε.

Δεν είχε κανένα σημάδι πένθους. Βέβαια, η πράγμα είναι φυσικό στην Αμερική, να μην στις μεγάλες πόλεις. Άλλα δεν ήταν φυσικό, ότι φορούσε ένα καινούριο, προκλητικό φορέμα, αταίριαστο για την ηλικία της.

— Γιατί είσαι ντυμένη έτσι; τη ρώτησα.

— Βασέθκα να παριστάνω τη σταρ.

— Και γι' αυτό φοράς τέτοια ντεκόρ; σ' αφήνουν μισόγυμνη;

— Δεν είσαστε κηδεμόνας μου!

— Είσαι ανήλικη, Άλμα, της είπα. Η γοργά σου έχει πεθάνει κι' αν δω ότι δεν μπορείς να ζήσης ακολουθώντας τον ίδιο δρόμο, μπορείς να σε κλείσω σε κανένα σωφρονιστήριο.

— Δεν θα το κάνετε αυτό, απάντησε με κάπως τρομαγμένη. Αν έζησα ως τώρα, θα καταφέρω καλύτερα από δω κι' εμπρός.

— Ναί, αλλά η αστυνομία δεν μπορεί ν' αδειάσει τη ζωή για μία όρφανε ανήλικη. Έχεις σπουδές στη Νέα Υόρκη;

— Ούτε έδω, ούτε ποιθενά.

— Αυτό το φορέμα που φοράς, κοπέλα, το λάχιστον είκοσι δολάρια. Ποιος σου έδωσε τα χρήματα για να τ' αγοράσεις;

— Πούλησα σ' έναν παλαιολόγο μερικές...

...γιατά της μητέρας μου και πήρα πενήντα δολάρια.

— Πούλησες τα ένθυμα της μητέρας σου, Άλμα; της είπα αυστηρά.

— Φύλαξα μονάχα εκείνα που μου θύμιζαν την παιδική μου ηλικία. Τότε πού η μητέρα μου μ' αγαπούσε. Θέλω να τη θυμάμαι έτσι, και να σκεπτόμαι πως έχει πεθάνει από τότε. Δεν έκλαρα αυτές τις μέρες, γιατί σκεπτόμουν ότι η μητέρα μου, η πραγματική μητέρα μου, είναι νεκρή από καιρό.

— Αφες το σπίτι σου; Πού μένεις τώρα;

— Θέλω να φύγω από κείνο το πρόστιχο περιβάλλον. Δεν πρόκειται να ξαναγυρίσω σ' εκείνη τη γειτονιά, μου απάντησε.

— Με ποιόν τρόπο, Άλμα; Τί σκοπεύεις να κάνεις;

— Αφής με ήσυχη, σάς παρακαλώ.

— Έγώ θέλω να σε βοηθήσω, Άλμα. Γιατί δεν μου έχεις λίγη εμπιστοσύνη; της είπα μαλακά.

— Πριν από δυο λεπτά μου είπατε ότι θα μπορούσατε να με κλείσετε σε σωφρονιστήριο.

— Αν επρόκειτο για το καλό σου, Άλμα...

— Βλέπετε, έχουμε διαφορετικές ιδέες για το πού είναι το καλό μου. Αφής με τώρα να φύγω. Η κυρία Χόγουν είναι ήδη πολύ θυμωμένη για την καθυστέρησή μου.

— Άνεκνα τις συναδέλφισές της, για να μάθω πού έμενε, αλλά δεν κατάφερα να ανακαλύψω τίποτα. Μία από τις κοπέλλες είπε, ότι το προηγούμενο βράδυ, η Άλμα περίμενε στη γωνία, όπου ήθελε και την πήρε ένα αυτοκίνητο.

— Ένα αυτοκίνητο πολύ ωραίο! Μία Κάντιλακ, νομίζω. Κι' ο άνδρας που καθόταν στο δρόμο, ήταν ντυμένος σαν πρίγκιπας.

Σκεφθήκα ότι ίσως η ίδια Κάντιλακ να έρχεται κι' απόψε να πάρη την Άλμα. Ίσως γι' αυτό είχε στολιστή με τα καλά της. Δεν ήθελα να γίνω μάντις κακών, αλλά τα πράγματα πήγαν άσχημα γι' αυτή τη νέα.

Παρακολουθούσα την Άλμα, από το έσωτεριό ενός μπαρ. Σε μία στιγμή, εκείνη κούταξε το ρολόι της. Κούταξε κι' εγώ το δικό μου. Η ώρα ήταν δικιά και είκοσι. Σαφνικά η Κάντιλακ εμφανίστηκε άθρονη και μεγαλοπρεπής. Σταμάτησε μία στιγμή μονάχα, για να πάρη την Άλμα, και ξανάφυγε πάλι. Στο δρόμο καθόταν ένας νέος μερικές εικοσιπέντε χρονών, καλοντυμένος και με πρόσωπο συμπαθητικό. Από τον τρόπο που τον κούταζε και του χαμογέλασε η νέα, κατάλαβα ότι ήταν έρωτευμένη μαζί του. Αισθάνθηκα τρυφερότητα και θυμό μαζί. Τρυφερότητα για τη φτωχή μικρούλα και θυμό για την αιώνια ιστορία, που επαναλαμβάνονταν μισροστά στα μάτια μου. Τάχαρουν άπειροι νεαροί παλάνθρωποι, που παρασύρονται τα άθωα κοριτσόπουλα σαν την Άλμα για να τα κάνουν μετά θύματα τους.

Σημείωσα τον αριθμό της Κάντιλακ και άνοιξα κι' εγώ στο αυτοκίνητό μου, για να τους παρακολουθήσω. Κατόρθωσα να τρέξω πίσω τους ως τη γέφυρα του Μπρούκλιν, αλλά εκεί τους έχασα. Δεν μου έμενε άλλο, παρά να γυρίσω στο γραφείο.

Τηλεφώνησα στο λοχία Χάγκερτον τον αριθμό του αυτοκινήτου, και του ζήτησα όλες τις πληροφορίες που ήξερε για τον κάτοχό του. Η απάντησή μου ήθελε σέ είκοσι λεπτά.

— Ο άνθρωπος που σάς ενδιαφέρει, Πέννι, ονομάζεται Μάρτον Φόρεστ. Ούσιαστικά, είναι ο ιδιοκτήτης των μεγάλων καταστημάτων «Ένα δολάριο». Ξέρετε, τα μαγαζιά εκείνα, στα οποία όλα τα εμπορεύματα που πουλιούνται, στοιχίζουν ένα δολάριο. Έχει τα ξήντα τοις εκατό των μετοχών της εταιρίας και η περιουσία του είναι τεράστια.

— Τι γνωρίζετε για την ιδιωτική του ζωή;

— Ήξερα ότι θα με ρωτήσετε, και ζήτησα πληροφορίες. Είναι χήρος. Είναι μέλος σε τρεις τσαρσες σοβαρές λέσχες. Είναι αστραφέν άρχων και οι έμπιστοι του τον τρέμουν.

— Πόσων χρονών είναι; ρώτησα.

— Ξήντα δύο.

— Δεν μπορεί να είναι αυτός, λοχία Χάγκερτον, είπα. Μήπως έχει κανένα γυνί, που χρησιμοποιεί το αυτοκίνητό του;

— Ναί, τον Ρόνάλντ. Άλλα γιατί σάς ενδιαφέρει αυτός, Πέννι;

— Λοιπόν τί ξέρετε γι' αυτόν τον Ρόνάλντ Φόρεστ; ρώτησα άνωτόμουνα.

— Ότι έχει δίπλωμα μηχανικού, ότι είναι γυνός ενός πλοίου μπαμπά και ότι δεν έχει δοσολή...

...ψίες με την αστυνομία, εκτός από μερικές παραβάσεις της τροχιάς.

— Εύχαριστώ, Χάγκερτον.

— Πάντοτε σίς διαταγές σας, Πέννι. Σέχασα επίσης να σάς πω ότι οι Φόρεστ κατοικούν στην Τεσσαρακοστή Δευτέρα λεωφόρο. Ο νέος, ξέσπασε, έχει κι' ένα δικό του διαμέρισμα στο Σέντραλ Πάρκ.

— Όταν κατέβασα το ακουστικό ήμουν κάπως πιο ήσυχη. Ο Ρόνάλντ Φόρεστ ήταν τουλάχιστο γυνός ενός σοβαρού προσώπου. Δεν ήταν κανένας ύποπτος έμπορος λευκής σαρκός. Άλλα τότε γιατί ή κοπέλλα ήταν τόσο επιφυλακτική;

Το βράδυ, η Ινσπέκτορ Μπόλς, της αστυνομίας ήθω, μου τηλεφώνησε στο γραφείο:

— Ακούστε, μίς Σκότ. Δεν υπάρχει κάποια Άλμα Λίντσεϋ ανάμεσα στις κοπέλλες που παρακολουθείτε; Μία νέα από το Μπρούκλιν;

— Μάλιστα, κυρία Μπόλς.

— Τη γνωρίζετε προσωπικά;

— Βεβαίως. Την είδα το απόγευμα.

— Θα μπορούσατε να την αναγνωρίσετε σ' οποιαδήποτε περίπτωση;

— Φυσικά.

— Τότε έλατε. Θα σάς χρειαστούμε για να κάνετε μία διαπίστωση.

— Έρχομαι άμέσως. Πού όμως;

— Στο νεκροτομείο φσιικά.

— Άκουσα το «κλικ» που έκανε το κατέβασμα του ακουστικού. Άλλα εγώ εξακολουθούσα να φωνάζω άνωφελά.

— Έμπρός! έμπρός. Περιμένετε μία στιγμή.

Ήταν ένα ευρύχωρο δωμάτιο, γυμνό, κρύο, που σ' έκανε ν' ανατριχιάζει. Από το ταβάνι, οι τεράστιοι στρογγυλοί γυάλινοι, που έμοιαζαν σαν τερατώδη μάτια, έριχναν ένα φως απόκοσμο, έφιαλτικό. Ο ένας τοίχος ήταν όλο χωστά ντουλάπια άρθρωμένα και ψηλότερα από το έδαφος.

Βοήκα την επιθεωρήτρια Μπόλς να με περιμένη. Ήταν με τον ιατροδικαστή. Ένας υπάλληλος με άσπρη μπλούζα, τράβηξε το χερούλι ενός ντουλαπιού, κι' εγώ δάγκασα τα χείλη μου.

Ύστερα η έκπληξη νίκησε μέσα μου τη φόβη που προεξέκυψε εκείνος ο μακάβριος τόπος. Κούταξα έρωτηματικά την κυρία Μπόλς.

— Λοιπόν; με ρώτησε εκείνη.

— Πού είναι; ρώτησα εγώ με τη σειρά μου.

Μου έδειξε με το βλέμμα το ντουλάπι -φυγείο. Ήταν μέσα μία κοπέλλα ως είκοσι χρονών. Είχε ένα ωραίο πρόσωπο, μαλλιά καστανά όμοια με της Άλμα, αλλά δεν ήταν η Άλμα. Το είπα στην κυρία Μπόλς μ' ένα στεναγμό ανακουφισέως. Αυτόμουν βέβαια τη δυστυχισμένη νεκρή κοπέλλα, αλλά τουλάχιστο δεν τη γνώριζα, κι' ο θάνατος ενός άγνωστου προσώπου μάς είναι πάντοτε λιγότερο θλιβερός.

— Δεν είναι εκείνη είπα.

— Αδύνατον! μουμούρισε η κυρία Μπόλς. Είσαστε βεβαία ότι γνωρίζετε την Λίντσεϋ;

Κούνησα καταφατικά το κεφάλι.

Η επιθεωρήτρια με κούταξε παράξενα. Πήγε να πη κάτω, μα σταμάτησε. Μίλησε λίγο με τον ιατροδικαστή, κι' ύστερα στράφηκε πάλι προς το μέρος μου.

— Είπατε ότι είδατε την Άλμα Λίντσεϋ σήμερα το απόγευμα, είπε. Για έλάτε από δω Σκότ. Ήταν αυτά τα φορέματα που φορούσε;

Μου έδειξε ένα μικρό σωρό από γυναικεία ρούχα. Ήταν τσαλακομένα και λερωμένα από λαιπή και αίμα. Κούνησα άρνητικά το κεφάλι και η επιθεωρήτρια φώναξε γενικά:

— Μα τί πάθατε, Σκότ; Κατάπιε τη γλώσσα σας;

Στράφηκα και της είπα τονίζοντας τις λέξεις:

— Η κοπέλλα αυτή δεν είναι η Άλμα Λίντσεϋ. Ούτε τα ρούχα είναι της Άλμα Λίντσεϋ. Και τώρα μπορώ να μάθω τί σάς έκανε να σκεφθήτε το αντίθετο;

Μου έδωσε ένα μικρό μεταγόνι, πάνω στο οποίο ήταν χαραγμένο ένα όνομα, και μία ημερομηνία. «Άλμα, 12-4-1943».

— Φαντάζομαι πως υπάρχουν πολλές κοπέλλες μ' αυτό το όνομα. Κι' όσο για την ημερομηνία μπορεί να είναι μία σύμπτωση... άρχισα, αλλά κατόπιν θυμήθηκα ότι είχα δη κάποτε ένα μενταγιόν, τελείως όμοιο, στο λαιμό της Άλμα.

— Άλλα δεν ήταν αυτό όλο. Η Μπόλς μου έδωσε ένα τσαλακομένο σημείωμα, που έγραφε: «Δεν

Συνέχεια στην επόμενη σελίδα

Ναί!
Τα άρώματα
ταιριάζουν
με τα χρώματα...

Διαλέξτε με προσοχή
το άρωμά σας.
Είναι η έκφραση της
προσωπικότητός σας.

Μαρόνια
ή λισπών γιό το σταρε-
νιο δέρμα. Το άρωμά
της ταιριάζει στο κα-
στανά μαλλιά και τα
σκουρα μάτια σας...

... και η κολώνια
Μαρώ σε όλους τους
τύπους της γυναικείας
όμορφιάς.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
Π. Α. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΓΩΝ. ΠΑΤΗΣΙΩΝ-ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ
Ι. Π. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΑΝΑΡΗ 20 - ΚΟΛΩΝΑΚΙ

Ναί!
Τα άρώματα
ταιριάζουν
μέ τα χρώματα...

Διαλέξτε με προσοχή
το άρωμά σας.
Είναι ή έκφρασις της
προσωπικότητός σας.

Λεϊλά

το θερμό άρωμα αυ-
τής της λουσιόν ται-
ριάζει στά μαύρα μολ-
λιά, στά σκούρα έπι-
δερμίδα, στά βαθύ
χρωμα μάτια σας....

... και ή κολώνια
Μυρτώ σε όλους τούς
τύπους της γυναικείας
όμορφιάς.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
Π. Α. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΓΩΝ. ΠΑΤΗΣΙΩΝ-ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ
Ι. Π. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΑΝΑΡΗ 20 - ΚΟΛΩΝΑΚΙ

Μ2/41

Η ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΤΗΣ ΩΡΑΙΑΣ ΑΛΜΑ ΛΙΝΤΣΕΪ

(Συνέχεια)

έχω κανένα στόν κόσμο. 'Η ζωή μου είναι σκοτεινή και άδεια και δεν άζει τίποτα. Προτιμώ να σκοτωθώ. 'Αλμα Λίντσεϊ».

— Λοιπόν; ρώτησε ή κυρία Μπόλς, με ύφος παλαιστού, πού νίκησε τό αντίπαλό του.

— Εγώ τά είχα κυριολεκτικά χαμένα, γιατί έκείνο τό σημείωμα, ήταν γραμμένο πραγματικά από την 'Αλμα. Είχα άναγνωρίσει τό γραφικό της χαρακτήρα.

Ηταν μία ύπόθεσι παράξενη, σκοτεινή. 'Η κοπέλλα είχε πεθάνει πέφτοντας από μία ταράτσα, ψηλή είκοσι μέτρα περίπου, στην περιοχή της Τζαμάικα Μπαϊ. Τό σημείωμα είχε βρεθή στην τσέπη της ζακέτας της. Τώρα όμως πού ξέραμε ότι δεν επρόκειτο για την 'Αλμα Λίντσεϊ, ό θάνατος αυτός, έπαιονε αυτόματος ύποπτη μορφή. Τό μόνο βέβαιο ήταν, πώς κάποιος είχε σκηνοθετήσει την αυτοκτονία για να μάς έξαπατήσει. Ποιός όμως; Καί γιατί;

— 'Η νεκρή είχε στό λαιμό της τό μενταγιόν της 'Αλμα; ρώτησα.

— 'Όχι, τό βρήκαν πλάι της και ύποθέσαμε ότι της έπασσε την ώρα πού έπεφτε.

— Ποιός βρήκε τό πτώμα;

— Κάποιος αστυνομικός, ένα τέταρτο περίπου μετά τό θάνατο της κοπέλλας, σύμφωνα με τη γνώματευσί του Ιατροδικαστή.

— 'Ο λοχαγός Στήβενς με τούς ανθρώπους του έφθασε λίγα λεπτά αργότερα.

— 'Η κυρία Μπόλς τού διηγήθηκε λεπτεμερώς όλη την ύπόθεσι, έκείνος κούνησε τό κεφάλι και είπε:

— Πρέπει να βρούμε τά ίχνη της 'Αλμα Λίντσεϊ. 'Ισως ύποχρεωθούμε ν' ανακρίνουμε και τόν Φόρεστ, αλλά είναι πρόσωπο γνωστό, και πριν τόν ένοχλήσω, θά ήθελα να δώ πώς θά πάνε τά πράγματα.

Από την έρευνα πού κάναμε στό σπίτι της 'Αλμα Λίντσεϊ, δεν προέκυψε κανένα διαφωτιστικό στοιχείο. 'Η Μαίρη Κράφτ, ή γειτόνισσα, είχε πείσει κι' όλας να κοιμηθή, και περίμενε μισή ώρα όπου να μάς άνοίξη.

— 'Ο Στήβενς της έδειξε τίς φωτογραφίες τού κοριτσιού και τη ρώτησε αν τη γνώριζε.

— 'Όχι, είπε. Τί έπαθε; Τίποτε δυσαρεστο;

— Μάλλον. 'Ηταν φίλη της Λίντσεϊ;

— Δεν ξέρω, δεν πιστεύω, απάντησε ή Μαίρη Κράφτ. 'Η 'Αλμα δεν είχε φίλες, κι' ή μητέρα της είχε μονάχα φίλους.

— 'Ο Στήβενς, έπέμεινε να της κάνη κι' άλλες έρωτήσεις, αλλά χωρίς κανένα αποτέλεσμα. 'Έπστερα πήγαμε στό μολιςτράδικο, πού έργαζόταν ή 'Αλμα. Φυσικά ήταν κλειστό, αλλά ή θυρωρός μάς έδωσε τη διεύθυνσι τού σπιτιού της κυρίας Χόγουεν, της διευθύντριας.

— 'Όταν της δείξαμε τη φωτογραφία, κούνησε κι' αυτή άσχημα τό κεφάλι. Καί γι' αυτήν ή νεκρή ήταν άγνωστη. Οί ανακρίσεις πού έκαναν οί άνθρωποι τού Στήβενς, στά σπίτια τών άλλων έργατριών, πού δούλευαν μαζί με την 'Αλμα, είχαν όλες τό ίδιο αποτέλεσμα.

— 'Ο λοχαγός σήκωσε τούς ώμους του.

— Φαίνεται σάν να ξεψύτρωσε από τό άπειρο, είπε. Μία μυστηριώδης άγνωστη, πού ήθε από έναν άλλον κόσμο στό δικό μας, μόνο και μόνο για να μάς άφήση τό πτώμα της. Καί ή 'Αλμα έχει εξαφανιστή! 'Η αστυνομία δεν κατώρθωσε άκόμη να τη βρή. Φοβάμαι ότι θά χρειαστή να ένοχλήσουμε τόν κύριο Φόρεστ. Θά έρωθετε μαζί μας, δεσποινίς Σκότ ή προτιμάτε να γνωρίσετε στό σπίτι σας;

— Θά έρωθω μαζί σας, είπα. Αυτή ή ύπόθεσι μ' ενδιαφέρει.

— Τόσο τό καλύτερο, μπορείτε να μάς φανήτε χρήσιμη.

— Με ποιόν τρόπο; ρώτησα.

— Δεν θά ήθελα ν' ανακρίνω κατευθείαν τόν Φόρεστ, έσείς μπορείτε να τόν πλησιάσετε προσ-

ποιημένη ότι είσαστε μία φίλη της 'Αλμα να τού ζητήσετε πληροφορίες.

Δέχθηκα, αν και δεν μου ήταν εύκολο. 'Ενώ τό αυτοκίνητο έτρεχε πρós τό Σπίτι Πάρκ, έφερανα στό νού μου, όλα τά γεγονότα χωρίς να μπορώ να φθάσω σε κανένα αποτέλεσμα. Ποιές ήταν οί σχέσεις μεταξύ της 'Αλμα Λίντσεϊ και της άγνωστης της Τζαμάικα Μπαϊ;

— Ρόναλντ Φόρεστ, με δέχθηκε στό σπίτι του, όλο πού ήταν πολύ άγρια. 'Ηταν νέος πού ένέπνευε συμπάθεια από την πρώτη στιγμή, αλλά έγω ήμουν πολύ δύσπιστη. 'Εξ έπειτα δεν είχα άκόμη αποφασίσει τί τακτική θά έλάμβανα κι' αυτό ήταν ένα σοβαρό σφάλμα.

— Έκείνος με κίτταξε έπιμονα και έρωτησε κά. Είπα:

— Είμαι φίλη της 'Αλμα Λίντσεϊ, και τή τό μάτια από πολλές μέρες. Νομίζω ότι μπορείτε να με βοηθήσετε να τη ξαναβρω.

— 'Ο νέος σήκωσε με άπορία τά χεράκια του, ρωτά με.

— Γιατί έγώ, δεσποινίς...

— Σκότ, είπα. 'Αννα Σκότ. Ξέρω ότι έχετε πολλούς φίλους και ασφαλώς θά έχετε και κάποιον σχετικό.

— Έμεινε για μία στιγμή σκεπτικός.

— Πραγματικά δεν καταλαβαίνω γιατί ήρθε σε μένα, είπε τέλος. Δεν γνωρίζω κανένα κοπέλλα μ' αυτό τό όνομα.

— Μά έγώ σας είδα μαζί, σήμερα μάλιστα.

— Μου είπατε ότι ζητάτε αυτή τη Λίντσεϊ πού μέρες! παρατήρησε.

— Βέβαια. Καί σήμερα καθόρθωσε να τη βρω στό Μπουρκλιν. 'Αλλά ενώ την πηλαία, έπαιονε άνέβηκε στό αυτοκίνητό σας. Σας φώναξε αλλά δεν μ' άκούσατε. 'Έτρεξε πίσω από τό αυτοκίνητο, πού άπομακρυνόταν πρós τη γέφυρα τού Μπουρκλιν, μά ύστερα σας έβγαλε.

— Έκείνος χαμογέλασε.

— Κάνετε λάθος, δεσποινίς Σκότ. Δεν χρειάζεται για τό πρόσωπο, πού ζητάτε. 'Η γυναίκα πού μπήκε άπ'αυτό στό αυτοκίνητο, μ' ή μνηστή μου.

— Μά είμαι βέβαιη ότι δεν κάνω λάθος, είπα. 'Ηταν ή φίλη μου, ή 'Αλμα Λίντσεϊ. Γνωρίζω καλά, άφού μεγαλώσαμε μαζί!

— Κιταχθήκαμε για μία στιγμή σιωπής. 'Είχαμε πιά τίποτα να πούμε. 'Ο καθένας έστρεψεν την άποψη του, και ή συζήτηση είχε φθάσει να νεκρό σημείο. Ξαφνικά, τό βλέμμα μου έπεσε σε μία φωτογραφία πού ήταν πάνω σ' ένα πεζάκι, πλασιωμένη με μία άσημαντή καρτα. 'Ηταν ή 'Αλμα. 'Από κάτω υπήρχε μία άγραφή: «Στό Ρόναλντ. 'Η άγαπημένη του».

— Νάτην! φώναξα. 'Ημουν βέβαιη ότι δεν ήμουν λάθος.

Τό χαμόγελο τού Φόρεστ έγινε πιο ζωηρό.

— Κι' όμως κάνετε λάθος. 'Ασφαλώς ή φίλη της με τη φίλη σας θά είναι μεγάλη. 'Η άποψη νιαστικά μου όνομάζεται Πατρίτσια Ράινερ, είπα.

— Καί μένει έδω στη Νέα 'Υόρκη;

— Βέβαια. 'Αλλά δεν θά σας πω πού, δεν ήλω να την ένοχλήσετε.

— Μά ή 'Αλμα είναι φίλη μου, σας λέω.

— 'Ο νέος σηκώθηκε, δείχνοντάς μου μ' έρωτη τρόπο, ότι ή συζήτησι μας είχε κρατήσει άμεση. Δεν μπορούσα να έπιμείνω άλλο. 'Έγραψα ν' έρω, κι' αργότερα θά έρχόταν ό Στήβενς, να μ' υποβάλη έρωτήσεις, και ν' άπαύσει έρωτησεις. 'Αλλά πριν βγω, ό νέος με ρώτησε με έρωτη: 'Αφού είπατε πώς χάσατε τά ίχνη της αυτοκινήτου μου, πώς ήρθατε άπ'αυτό ως έδω;

— 'Ήξερα ποιός είσαστε, απάντησα. Έχω τό πολλούς φορές τη φωτογραφία σας στις τσέπες, στήλες τών εφημερίδων, και βρήκα τη διεύθυνσι σας στον τηλεφωνικό κατάλογο.

— Καταλαβαίνω, είπα. 'Εν πάση περιπτώσει, είχαμε να ξαναβρούμε τη φίλη σας.

Ηταν δύσκολο να καταλάβω αν ό Φόρεστ ήθελε να μ' άπομακρύνει ή να μ' έλκε. Είχα σημειώσει κάποιον λόγο να τό κρύβη. Είχα σημειώσει τό όνομα τού φωτογράφου, πού είχε φωτογραφίσει την 'Αλμα. Τό ελα στον Στήβενς, και τή έδειξα για τό φωτογραφείο, στη Δευτέρα άπογευμα, πού έκείνη την ώρα ήταν κλειστό, αλλά ό Φόρεστ, πού έκείνη την ώρα ήταν κλειστό, έδειξε τό άρχείο του, και σ' λίγα λεπτά, άφού με τη φωτογραφία της 'Αλμα, πού την είχε έρω, μόνος πριν από δύο μέρες. Πάλι ήμουν

μεπομένο τό όνομα: Πατρίτσια Ράινερ, και ή άποψη μου: 'Ενα διαμέρισμα της Τριακοστής 'Εδμόνης λεωφόρου, όχι πολύ μακριά από τη Τζαμάικα Μπαϊ.

— Αυτό είναι, μουμύρισε ό Στήβενς.

— 'Όταν άνεβήκαμε πάλι στό αυτοκίνητο, ό Στήβενς ξεκίνησε με μεγάλη ταχύτητα για την Τριακοστή 'Εδμόνη λεωφόρο.

— Τί σκοπεύετε να κάνετε, λοχαγέ; τόν ρώτησα:

— Να τη συλλάβω ως ύποπτη δολοφονίας.

— Δολοφονίας! Δεν είναι δυνατόν, είπα.

— Αυτή ή κοπέλλα πρέπει να μου έξηγήσει πολλά πράγματα, και να με πείσει πώς δεν πρόκειται για δολοφονία.

— 'Η 'Αλμα ήταν φυσικά στό κρεβάτι, και χρειάζαμε πάλι να περιμένουμε πολλή ώρα όπου να μας άνοίξη. Με κίτταξε φοβισμένα και άπισθοχώρησε, ενώ ό Στήβενς έμπαινε στό μικροσκοπικό της διαμέρισμα.

— Είμαι ό λοχαγός της αστυνομίας Στήβενς, και ήθελα να σας κάνω μερικώς έρωτήσεις, είπα, με άσχημό ύπηρεσιακό ύφος, και κάθε ίχνος χρώματος, εξαφανίστηκε από τό πρόσωπο της νέας, πού τού έκανε νόημα να καθήση.

— 'Ο Στήβενς μου ψιθύρισε να τηλεφωνήσω στό κέντρο, για να μάθω αν είχαν τίποτα νεώτερο να μάς πουν.

Βγήκα στό χώλ, όπου ήταν τό τηλέφωνο, αφήνοντας μόνο τό Στήβενς με την 'Αλμα.

Τηλεφωνήσα. Είχε εξακριβωθή τό όνομα της νεκρής, από τά δακτυλικά της άποτυπώματα. 'Ονομαζόταν Σουζάν Σίμορ, ήταν είκοσιδύο χρονών, και είχε συλληφθή μία δύο φορές από την αστυνομία, για κάτι μικροκλοπές.

Μπήκα στό σαλόνι, την ώρα πού ό Στήβενς χτυπούσε νευρικά τά χέρια του, πάνω στό μπράτσο της πολυθρόνας. 'Η 'Αλμα έκλαιγε, με τό πρόσωπο κομμένο ανάμεσα στό χέρι της.

— Γιατί σκοτώσατε εκείνη τη γυναίκα; ρώτησε άπότομα ό Στήβενς, έπαναλαμβάνοντας ίσως μία έρώτησι πού την είχε κάνει και προηγουμένως.

— Δεν είναι αλήθεια! Δεν τη σκότωσα. Δεν τη γνώριζα, δεν την είχε δη ποτέ μου. 'Ηταν πεθαμένη όταν την είδα. Δεν έκανα τίποτα έγώ! διαμαρτυρόταν ή 'Αλμα.

— Έσείς δεν γράφατε έκείνο τό σημείωμα για να μάς εξαπατήσετε;

— Ναι!

— Κι' επόμενε να λέτε ότι είσαστε άθώα...

— Ναι, ναι, είμαι άθώα.

— 'Η νέα ήταν τόσο ταραγμένη, πού τη λυπήθηκα.

— Νομίζω ότι μπορώ να έξηγήσω πώς συνέβησαν τά πράγματα, είπα.

— 'Ο Στήβενς με κίτταξε ένοχλημένος, ύστερα χαμογέλασε.

— Ας άκούσουμε, είπα.

— Στάθηκε πρós την 'Αλμα.

— Πότε γνώρισες τόν κύριο Φόρεστ;

— Μην ανακατέψετε τόν Ρόναλντ σ' αυτή την ιστορία. Σας παρακαλώ, φώναξε. Έκείνος δεν έρω τίποτα. Είμαι πρόθυμη για όλα, άκόμη και να όμολογήσω ένα έγκλημα, πού δεν έχω κάνει. Φθάνει να μη μάθη...

— Απάντησε στην έρώτησί μου, 'Αλμα.

— Μία μέρα πήγα να παραδώσω ένα φόρεμα και συναντήθηκα τυχαία, ενώ γύριζα στό Μπουρκλιν. Μιλήσαμε και γνωριστήκαμε. Καί ύστερα... 'Ηταν ό πρώτος άνδρας πού γνώριζα, διαφορετικός από τούς άγορευτικούς φίλους της μητέρας μου, και τούς άλλους της γειτονιάς μας. Δεν ήθελα να μάθη ποιά ήμουν.

Χαμογέλασε με την άθωότητά του κοριτσιού, αλλά δεν την διέκρινε. Έκείνη συνέχισε:

— Τού ελα ότι όνομαζόμουν Πατρίτσια Ράινερ, κι' ότι έμενα στό Ρίτμοντ. Είχα έρωθει χίλια τεχνάσματα, για να μην ανακαλύψη έκείνος τό αληθινό μου περιβάλλον. Έξακολούθησα με έτσι επί τρείς μήνες. 'Όλα πήγαιναν καλά, και ήμουν εύχαιρηστημένη. 'Αλλά την εύτυχία μου τη σίαζε ένα σύννεφο. 'Ός ποτέ θά μπορούσα να τό κρύβω, ποιά ήμουν; Είχα φτιάξει την καινούργια μου προσωπικότητα με ψέματα. 'Ός ποτέ όμως θά μπορούσα να τό έξακολουθήσω; 'Όταν πέθανε ή μητέρα μου, άφού πέρασαν οι πρώτες στιγμές της συγκινήσεως, σκέφτηκα ότι τώρα θά μπορούσα να κάνω πιά αληθινή τη δεύτερη προσωπικότητά μου. Θά εξαφανιζόμουν από τό Μπουρκλιν, κι' ή 'Αλμα Λίντσεϊ δεν θά

υπήρχε πιά. 'Αλλά είχα κάνει τούς λογαριασμούς μου, χωρίς έσας, δεσποινίς Σκότ! 'Όταν σάς είδα σήμερα, τρομοκρατήθηκα, πού φάνηκε σάν να είχα πέσει σε μία παγίδα.

— Ένώ ή 'Αλμα μιλούσε, πού φάνηκε ότι άκουσα ένα θόρυβο στό πλαινό δωμάτιο, αλλά δεν έδωσα σημασία.

— 'Η 'Αλμα συνέχισε:

— Σήμερα ξαναείδα τόν Ρόναλντ. 'Η σκέψη ότι μπορούσα να τόν χάσω από τη μία στιγμή στην άλλη, με τρέλλαινε. Ένοιωθα να τόν αγαπώ πιά πολύ από κάθε άλλη φορά. 'Όταν χωρίσαμε, έγω πήγα πρós τη Τζαμάικα Μπαϊ, χωρίς να ξέρω γιατί. 'Ισως τό ένστικτο μ' έσπρωχνε πρós την όριστική λύσι. Να εξαφανιστώ για πάντα, μέσα στα νερά τού κόλπου.

Ξαφνικά, συνέβη κάτι παράξενο και φοβερό. 'Επεσε από ψηλά ένα γυναικείο κομμάτι, βουβά, άθόρυβα, άκουμπώντας με σχεδόν. Έκανα ένα βήμα πρós τά πίσω, τρομοκρατημένη, ύστερα πλησίασα τη γυναίκα πού είχε πέσει. 'Η δυστυχισμένη ήταν νεκρή. 'Ηταν μία κοπέλλα σάν κι' έμένα. Τότε πάνω στον τόμο και την άπελπισία μου, πού ήθε μία ξαφνική ιδέα. Δεν ήταν κανείς εκεί τριγύρω, δεν υπήρχε τίποτα πάνω στη νεκρή πού να έδειχνε την ταυτότητά της. Τότε έγραψα διαστικά τό σημείωμα, τό έβαλα στην τσέπη της, κι' άφησα κοντά της και την άλυσίδα μου, σκεπτόμουν, ν' άρχισω άπ' αυτό τό σημείο μία καινούργια ζωή. 'Αλλά δεν τά κατάφερα.

— 'Η 'Αλμα είχε διηγηθή την ιστορία, ακριβώς όπως την είχα φανταστή κι' έγώ και δεν άμφέβαλλα ούτε στιγμή για την αθωότητά της. Κι' ό λοχαγός Στήβενς από την έκφρασί του, φαινόταν ότι ήταν της ίδιας γνώμης μ' έμένα.

— 'Ημουν τρελή! συνέχισε ή 'Αλμα. 'Αλλά έκείνη τη στιγμή δεν ξέρω τί μ' έσπρωξε να φερθώ έτσι. Τώρα τό όνομά μου θά δημοσιευθή σ' όλες τις εφημερίδες, κι' ό Ρόναλντ δεν θά θελήσει πιά να με ξαναδύ.

Έκείνη τη στιγμή ανακάλεσα, τί ήταν ό θόρυβος πού είχα άκούσει πρós όλίγον στό πλαινό δωμάτιο. 'Η πόρτα άνοίξε και μπήκε στό σαλόνι ό Ρόναλντ Φόρεστ. Τό πρόσωπό του ήταν πολύ σοβαρό. Δεν είχε τίποτα, μόνο κάθισε πλάι στην κοπέλλα και πέρασε τό μπράτσο του γύρω από τούς ώμους της.

— 'Ο Ρόναλντ της είπε:

— Μπήκα πρós όλίγον στό σπίτι, γιατί μία έπίσκεψη αυτής της δεσποινίδος, με άνησυχισε. 'Ετσι άκουσα την ιστορία σου, 'Αλμα. Δεν χρειάζεται να προσθέσεις τίποτε άλλο. Για τά υπόλοιπα θά σκεφθώ ό δικηγόρος μου.

— Δεν μπορούς να μ' αγαπάς πιά, τόβα πού ξέρεις ποιά είμαι, είπε κλαίγοντας ή νέα.

— Σ' αγαπώ περισσότερο, 'Αλμα τώρα πού ξέρω ποιά είσαι πραγματικά.

— 'Ο λοχαγός Στήβενς ξερόδωσε, για να πείξη ίσως τη συζήτησί του, και είπε:

— 'Η δεσποινίς Λίντσεϊ δεν έχει ανάγκη από δικηγόρο. Δεν υπάχει κατηγορία ένοχότητάς της. Με κίτταξε με ύφος σχεδόν άσχημό, σάν να φρόβαν μήπως τόν διαψέσω. Έγώ, όμως, πρόσθεσα:

— 'Όσο για τούς δημοσιογράφους, δεν θά μάθουν τίποτα. Έμείς άποφαινούμε πάντα τη δημοσιότητα, όταν είναι άναγκαίονα σε μία ύπόθεσι τά όνόματα άνηλίκων κοριτσιών.

Οί δύο νέοι μάς κίτταξαν εύθυμοί, κι' ύστερα χαμογέλασαν ό ένας στον άλλο με τούτο συγχινητικό.

— 'Αφού θέλεις ν' αλλάξεις τό όνομά σου, 'Αλμα, της είπε ό Ρόναλντ, μπορείς να τό κάνεις 'Αλμα Φόρεστ. Θά σου ταιριάζη πιά πολύ.

— Αφήσαμε τούς δύο νέους και βγήκαμε από τό σαλόνι. Οί ανακρίσεις για τό θάνατο της Σουζάν Σίμορ, δεν ένδιαφέρουν πιά τίποτα, πού μόνάχα έμεις τούς δύο.

Κάτω στό δρόμο όμως, συναντήθηκα με τόν λοχία Χάγκερτν, πού μάς είχε άμέσως:

— 'Η ύπόθεσι Σίμορ, έκλεισε. Την κοπέλλα την έρωξε στό κενό ό έραστής της, ένας νεαρός Μεξικάνος, πού ήθε και παραδόθηκε μόνος του πριν από λίγη ώρα. Τη σκότωσε από ζήλεια και τώρα λέει, θέλει να πληρώση για τό σφάλμα του. Έγώ κι' ό λοχαγός ανταλλάξαμε ένα βλέμμα. Μονάχα τώρα, ή ύπόθεσι Λίντσεϊ-Σίμορ, μπορούσε να θεωρηθή κλεισμένη όριστικά.

Ουώλτερ Πολίξενο

Ναί!
Τα άρώματα
ταιριάζουν
μέ τα χρώματα...

Διαλέξτε με προσοχή
το άρωμά σας.
Είναι ή έκφρασις της
προσωπικότητός σας.

Λιαρίς

Τό διακριτικό, φίνο
άρωμα αυτής της λο-
σιόν συμπληρώνει την
ξανθήν όμορφιά, τά
γαλάζια μάτια, τό
μαργαριταρένιο δέρ-
μα...

... και ή κολώνια
Μυρτώ σε όλους τούς
τύπους της γυναικείας
όμορφιάς.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
Π. Α. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΓΩΝ. ΠΑΤΗΣΙΩΝ-ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ
Ι. Π. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΑΝΑΡΗ 20 - ΚΟΛΩΝΑΚΙ

Μ2/42

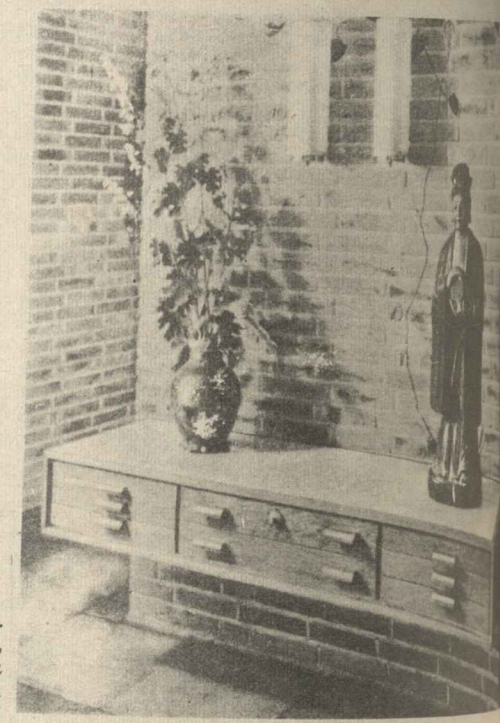

Σύμβολο της γεμάτης μυστήριο τέχνης της μακρινής Ανατολής, που έχει φίλους και στις ευρωπαϊκές χώρες είναι το άγαλμα του Βούδδα.

ΤΕΧΝΗ

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟ ΒΛΕΜΜΑ ΤΟΥ ΒΟΥΔΔΑ

Στα έργα τέχνης της Κίνας, της Ιαπωνίας και της ανατολικής Ινδίας ζή ακόμη ένα υπέροχο μυστήριο, που περιέβαλλε επί χρόνια τις τέχνηες αυτές χώρες, στα μάτια των Ευρωπαίων.

Συλόγλυπτο, που παριστάνει μιὰ θεότητα. Μολονότι τοποθετημένο σ' ένα μοντέρνο σπίτι, δίνει την εντύπωση ότι βρίσκεται κάπου στην εξωτική Ανατολή.

Επὶ αἰῶνες ὁλόκληρους ἡ Κίνα καὶ ἡ Ἰαπωνία ἦταν χώρες γεμάτες μυστήριο, γιὰ τίς ὁποῖες διαδίδονταν οἱ πύθ ἀράξεναι θρύλοι. Καὶ μολονότι «ἀνακάλυψαν» οἱ Πορτογάλοι τὴν Ἰαπωνία κατὰ τὰ μέσα τοῦ 16ου αἰῶνα καὶ οἱ Ὀλλανδοὶ ἐμποροὶ πῆραν τὴν ἀδεία νὰ ἰδρῦσουν σ' ἕνα ἀπ' τὰ νησιά της ἕναν ἐμπορικὸ σταθμὸ, μόνο κατὰ τὰ μέσα τοῦ περασμένου αἰῶνα ἀνοίξε ἡ χώρα στοὺς βορειοαμερικανικοὺς καὶ στοὺς Εὐρωπαίους. Καὶ ἡ Κίνα ὅμως μὲ δυσανεμία ἐπέτρεψε στοὺς Πορτογάλους καὶ τοὺς Ὀλλανδοὺς νὰ διατηρήσουν ἐμπορικὸ σταθμὸ στὸ Μακάο, ἐπιτρέποντας μόνο σὲ δυὸ ἱεραποστόλους νὰ εἰσδύσουν στὸ ἐσωτερικὸ τῆς χώρας, ἐπιχειρώντας ἕνα γεμάτο δυσκολίες καὶ κινδύνους ταξίδι. Αὐτὸ ἔγινε τὸ 1840, μετὰ τὸν λεγόμενον πόλεμο τοῦ ὀπίου. Σήμερα πιά δὲν ὑπάρχει τίποτα τὸ μυστικὸ: μονάχα ἡ μυστηριώδης γοητεία πού ἀσκεῖ ἡ τέχνη τῆς Κίνας καὶ τῆς Ἰαπωνίας—καὶ κατὰ ἕνα μέρος τῶν Ἰνδιῶν—σ' ὅσους ἀσχολοῦνται μ' αὐτήν.

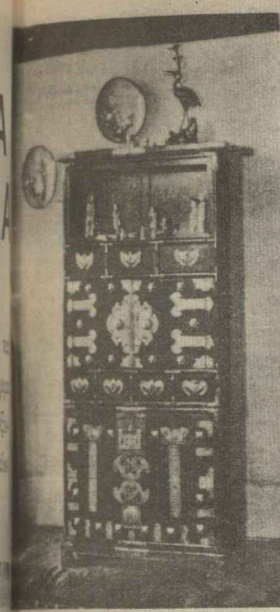
Κι' ἡ κινεζικὴ καὶ ἡ ἰαπωνικὴ τέχνη ἔχουν πολλὰ τὰ κοινά, γιὰ τί καὶ οἱ δυὸ χώρες χρησιμοποιοῦν τὴν ἴδια γραφὴ, πού εἰσέχθη κατὰ τὸν τρίτον αἰῶνα ἀπὸ τὴν Κίνα στὰ ἰαπωνικὰ νησιά. Ἡ κοινὴ αὐτὴ βάσι τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς ποιήσεως ἄφησε γιὰ πολλὸν καιρὸ τὴ μικρὴ καὶ σχεδὸν ἄγνωστη Ἰαπωνία στὴ σκιά τοῦ πολιτισμοῦ τῆς μεγάλης χώρας τῶν γυγνῶν τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ ἀνακάλυψις τῆς ἁγνότητας ὡς τότε ἰαπωνικῆς τέχνης καὶ τοῦ πολιτισμοῦ ἔγινε ὕστερα ἀπὸ πάροδο αἰώνων, τὴν ἐποχὴ τῶν ἐμπρεσιονιστῶν ζωγράφων. Ἦταν οἱ πρῶτοι θαυμαστὲς τῆς ἰαπωνικῆς ξυλογλυπτικῆς καὶ ζωγραφικῆς.

Ἀντικείμενα κινεζικῆς τέχνης συλλέγονταν ἀπὸ τοὺς φιλοτέχνους ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Μεσαίωνα κυλάς. Στὴν ἀρχαία Ρώμη ὅπως καὶ κατὰ τοὺς πρώτους μεσαιωνικοὺς χρόνους τὰ κινεζικὰ μεταξωτὰ, πού ἔφταναν μέσα ἀπὸ τίς στέπες καὶ τίς ἐρημίες τῆς κεντρικῆς Ἀσίας, γίνονταν ἀνάσταστα καὶ στοιχίζαν πανάκριβα. Οἱ Πέρσες ἡγεμόνες εἶναι ἐκείνοι πού συγκρότησαν τίς πρῶτες συλλογὲς ἀπὸ κινεζικὰς φαγιέντσες καὶ πορσελάνες. Στούς τότε χάρτες τῆς Εὐρώπης, ἡ μακρινὴ Κίνα ἐπαιρνε τὴ μορφή

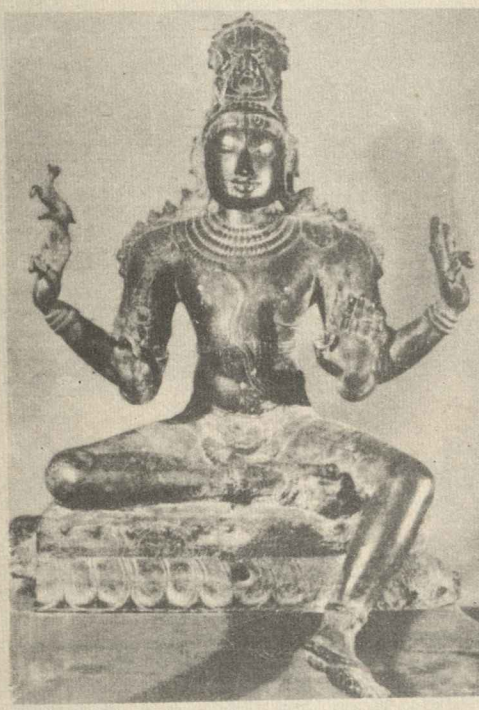
μιάς χώρας στὴν ὁποία κατοικοῦσαν μυθικὰ ζῶα καὶ τέρατα. Ἐπὶ τοὺς θετοῦσαν χωρὶς συζήτησι κατὰ τὸ Μεσαίωνα τὸν Κίηο τῆς Ἐβέρ. Μολονότι γιὰ τὴν Κίνα σὰν γιὰ τὴ χώρα πού θά ξαναεμφανίζονταν κατὰ τὴν τέρα Παρουσία ὁ Χριστός. Ὁ Μάρκο Πόλο εἶναι ἐκεῖνος πού ἔδωκε τὸ 13ο αἰῶνα, τίς πρῶτες πληροφορίες γιὰ τὴ μυθικὴ Καθαία, ὅπως μαζε τὴν Κίνα καὶ οἱ ὑπερβολὲς τῶν περιγραφῶν του συνετέλεσαν ἀπὸ τὴν σχηματισθῇ ἀκόμα πὺθ φανταστικὴ, πὺθ μυθικὴ ἀντίληψι γιὰ τὴν αὐτὴν χώρα. Ἦταν ἀδύνατο ν' ἀποδειχθῇ ἂν ὅλα ὅσα ἔγραφαν καὶ ἐστεφαν ἦταν ἀλήθεια, γιὰ τί τοὺς ἐπόμενους αἰῶνες κατέρρευσαν ἡ μυθολογικὴ αὐτοκρατορία καὶ ἡ Κίνα ξανάγινε μιὰ ἀπρόσιτη χώρα, πού τὸν πτε ἕνας πέπλος μυστηρίου.

Μὲ τὴ βοήθεια ὅμως μιᾶς κινεζικῆς ἐφευρέσεως—τῆς πυρίλας—μέσῳ τῆς Ἀραβίας ἔφτασε ὡς τὴν Εὐρώπη, οἱ Πορτογάλοι ἀνακάλυψαν τὸ 1513 τίς κινεζικὲς ἀκτὲς καὶ 30 χρόνια ἀργότερα τὴν Ἰαπωνία. Τὸν ἐμπόρους ἀκολούθησαν οἱ ἱεραποστόλοι καὶ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, ὁ πρῶτος, πού ὠνομαζόταν Φραγκίσκος Σαβιέ, ἔκανε γνωστὴ τὴν ἰαπωνικὴν χ'η. Ἐγραψε γιὰ τὴ λατρεία τῶν προγόνων πού ἀποτελοῦσε τὴ θρησκείαν τῶν Ἰαπωνέζων, γιὰ τὴ βουδδικὴ θρησκεία καὶ γιὰ τὴ μεγαλειότητα τῆς δρασὶ τῆς κινεζικῆς τέχνης. Ὁ βουδδισμὸς, πού εἶχε τὴν καταγωγήν ἀπὸ τίς Ἰνδίες, ἀπέτελεσε τὴ γέφυρα πού συνέδεσε τὴν τέχνη τῶν χωρῶν τῆς ἀνατολικῆς Ἀσίας.

Γιὰ χρόνια ἀογόττερα, ἕνας ἄλλος μοναχός, ἀπὸ τὸ ἴδιο τόπος τῆς Σαβιέ, ὁ Ματθαῖος Ρίτσι, κατόρθωσε νὰ εἰσδύσῃ στὸ μυθικὸ βασίλειο τῆς Κίνας καὶ αὐτὸς καὶ οἱ διέδοχοί του μὲ τίς ἐρευνες καὶ τίς πληροφορίες τῆς ἀσκῆσαν ἀποφασιστικὴ ἐπίδρασι στὴν εὐρωπαϊκὴ τέχνη, πλῆθος ἐπὶ καὶ διευρύνοντας τίς ἀντιλήψεις τῶν συγχρόνων τους γιὰ τὸν κόσμον. Γιὰ τί μολονότι ἀντικείμενα τέχνης ἀπὸ πορσελάνη ἢ μεταξωτὰ καὶ φάρμακα, περνώντας ἀπὸ τίς Ἰνδίες καὶ τὴν Περσία, πλοῦνται τὴν θαλάσσιαν ἀπὸ τῶν Εὐρωπαίων ἡγεμόνων, κανεὶς δὲν ἤξερε πού ἦσαν

Ἐνα ὀρειότατο ντουλάπι, μὲ πλῆθος ἀπὸ μπρούτζινες διακοσμῆσεις καὶ γλυπτὰ, δίνει μιὰν ἰδέα τῆς νοτιοασιατικῆς τέχνης.

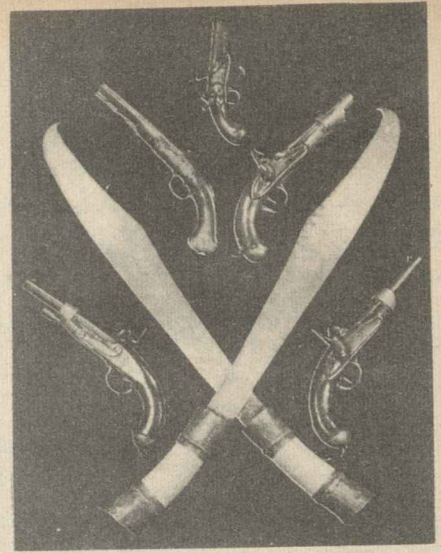
Ἐνα ἰνδικὸ ἀγαλματάκι τοῦ Σίβα, τοῦ πολύχειρος θεοῦ, συμβόλου τοῦ καλοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς καταστροφῆς. Ὁ Σίβα εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς κυριώτερους θεοὺς τοῦ ἰνδικοῦ πανθέου καὶ ὁ θρόνος λέει ὅτι κατοικεῖ στὰ Ἰμαλάια.

Τὸ γοητευτικώτατο αὐτὸ εἰδώλιο χρονολογεῖται ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ 18ου αἰῶνα καὶ παριστάνει «Σιαμέζα μνηστή». Τὸ πρόσωπο τῆς νεαρῆς γυναίκας εἶναι κλειστὸ σὰν γρίφος, καὶ εἶναι ἕνα δείγμα τῆς γεμάτης μυστηρίου Ἀσίας.

Ἐνα ἀγαλματάκι πού παριστάνει τὸ Βούδδα. Χρονολογεῖται ἀπὸ τὸν 16ο αἰῶνα. Ἡ στωϊκὴ ἀπάθεια μὲ τὴν ἵππια ἀναπαριστάνεται πάντοτε ὁ μεγάλος αὐτὸς ἰσχυρὴς θρησκείας ἐπηρεάζει βαθειά καὶ καταθλιπτικὰ τὸ θεατὴ.

Ὁρειότατο πολύχρωμο ἱαπωνέζικο σερβίτσιο, ἀπὸ πορσελάνη μὲ κινεζικὰ μοτίβα. Τὰ ξυλάκια γιὰ τὸ φαῖσμα τοῦ ρυζιοῦ εἶναι ἀπὸ ἐλεφαντόδοντο.

Δυὸ ἰνδικὰ σπαθιά—γιαταγάνια πού ἔφεραν πάνω τους οἱ παλαιοὶ Ἰνδοὶ πολεμιστὲς. Τέτοια σπαθιά εἶναι σπάνια στὴν Εὐρώπη. Εἶναι φωτογραφημένα μὲ πυροβόλα ὄπλα.

αἰῶνες ἐπεκράτησε γιὰ τὴν Κίνα καὶ τὴν Ἰαπωνία καὶ δημιούργησε μιὰν πόσον προσφιλεῖ παράδοσι, πού γιὰ τοὺς συλλέκτες ἀντικειμένων τέχνης τῆς ἀνατολικῆς Ἀσίας ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ζωντανή. Τὰ χρυσάνθεμα, οἱ παωνίες, τὰ ἀνθὰ τῆς κερασίας τῆς Ἰαπωνίας νοηθεύουν καὶ θά γοητεύουν τοὺς Εὐρωπαίους πάντοτε, ὅπως καὶ τὰ κινεζικὰ μπιμπέλο.

Ἡ τέχνη τῆς ἀντικεινίσσεως σκηπὼν ἀπὸ τὴν καθημερινὴ ζωὴ, τοπίων καὶ ζώων μοιάζει στὴν δέξτητὰ τῆς παρατηρήσεως μὲ τὴν εὐρωπαϊκὴ εὐαισθησία. Ὁλεκτικώτατα εἶναι ἐπίσης τὰ μικρὰ ξυλόγλυπτα «Νετσού-με», πού ἦταν ἀρχικὰ ἐξαρτήματα θηκῶν καὶ δοχείων, πού τὰ κρεμοῦσαν στὴ ζώνη μὲ μιὰ κορδέλα. Τὰ «Νετσού-με» αὐτὰ εἶναι ἀπὸ ἐλεφαντόδοντο, ὕψος, εἶδον ἡ σάνδαλο καὶ παριστάνουν θεοὺς, ζῶα, ἀνθρώπους ἢ φυτὰ: ὠραῖοι ἀναπαραστάσεις τῆς ἰαπωνικῆς ζωῆς σ' ὅλη τὴν ποικιλία.

Ὁραῖοτατα εἶναι ἐπίσης τὰ πῆλινα μικρὰ εἰδώλια, πού τοποθετοῦσαν στούς νεκροὺς στὴν Κίνα γιὰ τὸ αἰώνιο ταξίδι, ἔτσι πού νὰ μὴν τοὺς λείψουν τὰ πράγματα πού ἀναποῦσαν, ὅταν θά βρισκόνταν στὸν ἄλλον κόσμον καὶ πού παρίσταναν ἄλογα, παλλακίδες, καμήλες ἢ χοεῖ-τροιες. Ἐξαιρετικῆς τέχνης εἶναι καὶ τὰ ἰαπωνικὰ ἢ ἰνδικὰ σπαθιά καὶ ἐγγυειδία, μὲ τίς θαυμάσιες γλυπτὲς παραστάσεις τῶν θηρακίων τους, πού εἶναι ἀπὸ ἐλεφαντόδοντο, καὶ οἱ κινεζικὲς πορσελάνες.

Κι' ἡ ζωγραφικὴ ὅμως γνώρισε μεγάλη ἀκμὴ στὴν Κίνα πρὸ πάντων τῶν τοπίων πού κατὰ τίς ἀρχαίες τοῦ 8ου αἰῶνα εἶχε γίνει ἡ εὐγενέστερη μορφή τῆς κινεζικῆς ζωγραφικῆς.

Γενικά, σ' ὅλα αὐτὰ τὰ ἔργα τέχνης τῆς ἀνατολικῆς Ἀσίας εἶναι καὶ σήμερα ἀκόμα ἀπὸλεμμα τοῦ μυστηρίου πού ἐπὶ αἰῶνες ποιεῖτο τὴν Κίνα στὰ μάτια τῶν Εὐρωπαίων. Τὸ ἴδιο μυστήριο ποιεῖτο καὶ τὴν ἰνδικὴν τέχνη. Γιὰ τί ἡ γῶμα αὐτὴ εἶναι πλούσια σὲ εἶδη κεραμικῆς, κοσμημάτων, ἀναθηματικὰ εἰδώλια, ἀστεροσφαιρὰ στίς μυοειδὲς ἰνδικὲς θεότητες καὶ πολύχρωμα ὄφασματα, πού γοητεύουν μὲ τὸν ἐξωτισμὸ τους...

